JAN HAYE

Infirmieră la castel

ALCRIS

Capitolul 1

În această zi frumoasă de august, tinerele infirmiere aliniate pe două rânduri, se bucurau să vadă soarele prezidând un eveniment deosebit. Erau ultimele absolvente ale colegiului medical St. Oswald, aflat nu departe de Londra, și tocmai le fuseseră conferite medaliile și diplomele de absolvire.

Sir James Oswald, reprezentantul Ministerului Sănătății responsabil la St. Oswald, mormăia discursul de felicitare cu o vizibilă apatie. Pe de altă parte tinerele nu vroiau decât un singur lucru: să-și primească diplomele și să fie libere. Într-adevăr, unele dintre ele lucrând toată noaptea, ar fi trebuit să doarmă acum, în timp ce celelalte pur și simplu doar își îmbrăcaseră uniformele ca să participe la ceremonie.

Pe estradă, infirmiera șefă, în al nouălea cer, era atentă la elogiul datoriei împlinite și recompensa binemeritată.

Semăna cu un căpitan de vas care trebuie să ducă o viață solitară ca să reușească să-și disciplinieze cât mai bine echipajul, astfel încât nu intervenea decât în conflictele care depășeau competența supraveghetorilor.

Cum alocuțiunea se prelungea, una dintre absolvente își interpelă discret vecina.

– Ia spune, Hilary, cum te simți?

– Mulțumesc bine, de ce întrebi?

– Ești albă ca varul.

– Nici nu e de mirare… Știi bine că am petrecut câteva săptămâni închisă între patru pereți ca să învăț. Dar mă simt bine, concluzionă Hilary.

Având o constituție firavă, în urmă cu câțiva ani se îmbolnăvise de pneumonie. Acum însănătoșită, vroia să uite necazurile de care avusese parte. Totuși, se simțea încă slăbită și în clipa asta ar fi vrut să se ducă să se odihnească pe un scaun, însă nu îndrăznea s-o facă pentru a nu atrage atenția. Venise chiar în dimineața aceea de acasă, din Sussex, ca să primească medalia și certificatul de absolvire, cât și titlul de șefă de promoție. După aceea trebuia să o întâlnească pe infirmiera șefă la ora șapte și jumătate, ca să organizeze ce avea de făcut cel puțin, spera ea, pentru că o infirmieră care lucrase și învățase optsprezece ore pe zi timp de mai multe luni, nu putea să suporte să nu facă nimic și Hilary nu făcea excepție de la această regulă.

Viața la țară, la părinți, îi devenise repede goală și limitată, în comparație cu cea din mica lume agitată a spitalului.

Cufundată în asemenea gânduri, fata își dădea seama de șocul produs asupra ei prin această întoarcere bruscă la viața activă; totuși, privea această nouă viață cu entuziasm și curiozitate. Frumoșii ei ochi negri sclipeau nerăbdători sub o șuviță de păr castaniu agitată de o adiere plăcută. Fu întreruptă din reveria ei de o voce ispititoare:

– Ei bine, miss Hope, ești șefa de promoție și nu îndrăznești să ieși în față?

Surprinsă, Hilary ieși din rând asemenea unui automat. Cei câțiva metri pe care îi avu de străbătut până la estradă i se părură interminabili în ciuda aplauzelor și încurajărilor colegelor ei.

Sir James o întâmpină cu căldură, scrutând-o cu privirea lui mioapă.

– Ei bine copila mea, iată o recompensă pe care ai câștigat-o cu greu! Continuă așa și vei fi șefă cât de curând.

Hilary, care nu cerea nimic mai mult decât diploma proprie, găsi aceste cuvinte mai mult amenințătoare decât promițătoare. Doamna Wimple o felicită când îi prinse în piept medalia de aur.

După o jumătate de oră, toate onorurile fuseseră terminate.

– Unde oare mă va trimite Watters? se întrebă Hilary stând alături de prietena ei, Cathy Margrave care primise la rândul ei premiul la pediatrie.

– Fără îndoială că ai să te întorci la vechiul tău serviciu; dacă ar fi s-o credem pe doamna Weldake, ai putea foarte

bine să fii succesoarea lui miss Villiers care ne va părăsi în octombrie, pentru că nimeni altcineva n-ar putea să-i ia locul mai bine.

– Nu-mi amintesc să mă aprecieze chiar atât de mult doamna Weldake…

– Nu-ți face griji, răspunse emfatic prietena ei, făcându-și o tartină, postul ăsta e al tău, sunt convinsă.

– Mi-ar plăcea și mie, fu de acord Hilary. Dar până atunci, dă-mi și mie un pahar cu apă. Mor de sete.

Cathy o interpelă pe fosta lor colegă, care se ocupa de bufet.

– Olga, tu crezi că cea mai bună studentă a anului merită un pahar cu apă? Cât despre mine, eu aș vrea câțiva biscuiți, te rog.

Toți cei de față stăteau de vorbă și râdeau într-o atmosferă destinsă.

– Ce bine e să fim împreună, ce zici? suspină Hilary în vreme ce Cathy se pregătea să plece.

– E ora biberoanelor, trebuie să te părăsesc, dar să-mi spui și mie ce se mai întâmplă.

Încet-încet, sala de mese se goli și Hilary plecă și ea, puțin dezorientată.

Îi mai rămăsese o oră până la întâlnirea cu infirmiera șefă.

– Miss Hope, o chemă supraveghetoarea sălii de mese, care se lăuda că știa pe nume toată lumea, ce plăcere să te văd printre noi! Dar mi se pare că ești cam palidă, trebuie să ai grijă.

– Mă simt bine doamnă, mulțumesc. Niciodată nu am fost prea rozalie în obraji.

Supraveghetoarea o examină în liniște. O găsea foarte drăguță, ar fi zis chiar frumoasă. Avea părul atât de brun încât s-ar fi putut crede despre ea că era spaniolă și ochii mari cu o privire blândă, ca de căprioară. Însă hotărât lucru, era trasă la față și pomeții i se conturau sub pielea aproape transparentă.

– De ce nu te duci să faci o tură prin spital? Bolnavii nu mai sunt aceiași dar supraveghetoarele vor fi bucuroase să te vadă.

Hilary primi bucuroasă această propunere și se duse în secția de cardiologie și boli pulmonare. După ce străbătu mai multe culoare, intră într-o încăpere unde se trezi nas în nas cu noua infirmieră stagiară care o salută respectuos, recunoscând-o pe vedeta zilei.

Reîntâlnind această atmosferă, Hilary, care se simțea asemenea unui pește pe uscat de când își părăsise munca, își dori imediat să se reintegreze în echipă. După ce o salută cu un semn din cap pe doamna Weldake și primi felicitările lui miss Viliers, veni vremea să se întâlnească cu infirmiera șefă.

La ora cinci și jumătate, Hilary bătea la ușa biroului ei, bucuroasă că nu mai trebuia să aștepte. Infirmiera șefă o aștepta și o invită cu un gest să ia loc.

– Ce clipă minunată trebuie să trăiești acum, copila mea! Știu bine că ai note excelente, și chiar ai bătut câteva

recorduri. Însă… fiecare dintre noi știe că teoria nu este de-ajuns pentru a fi o bună infirmieră, nu-i așa?

Hilary nu răspunse și aștepta continuarea.

– Am fost contrariată văzându-te că vrei să dai examenul, cu toate că erai bolnavă. Dar până la urmă, rezultatul a fost un „happy end", astfel încât mai bine să uităm toate astea.

Își zâmbiră una alteia.

– Medicul tău personal și cel de la spital au fost satisfăcuți de starea ta de sănătate, dar sugerează să-ți încredințăm niște sarcini mai „ușoare", pentru început.

Sarcini „ușoare"? Ce vroiau să spună prin asta? Neliniștită, Hilary înghiți în sec.

– Vreau să mă apuc din nou de lucrurile pe care le făceam înainte! spuse tânăra pe un ton disperat.

– Știu asta, copila mea, și îți înțeleg entuziasmul, dar cred că un pic de odihnă nu ți-ar strica. Într-un stabiliment ca al nostru, nu este loc pentru invalizi… în echipa personalului. În ceea ce avem noi de făcut aici, nu există sarcini „ușoare" și nu vreau să-mi asum riscul să te surmenez. Deci, ar trebui să-ți iei liber pentru câtva timp, renunțând la treburile „ușoare" pe care le-ai avea de făcut aici. Doctorul Hugo nu s-a hotărât încă; vrea să stea de vorbă cu tine. Asta e tot, miss Hope.

Decepționată, tânăra infirmieră hotărî să protesteze în fața doctorului Hugo. Trecând pe la cabinetul de consultații al secției de pediatrie, îi spuse vestea proastă prietenei sale, Cathy. Aceasta încercă să o consoleze cu o glumă:

– Ar trebui, de bună seamă, să ții de urât unei bătrâne reumatice care îți va lăsa mai târziu toată averea, mulțumindu-ți pentru serviciile loiale. Uite cum ar trebui să vezi lucrurile!

Doctorul Hugo Merlin Smith era supranumit „spiritul bun" din cauza imperturbabilei lui gentileți și a blândeții de care nu putea să se despartă nici când era furios. Era un om inteligent și ponderat, înalt, brunet, cu trăsături de ascet. Diametral opus, doctorul Locket, chirurgul șef, era numit „spiritul rău", din pricina caracterului său sumbru.

Doctorul Hugo ascultă atent argumentele lui Hilary, apoi sună după ceai și își drese glasul tușind.

– Bine, bine, încuviință el, o fire activă suportă greu boala. Și eu am trecut printr-o asemenea încercare, dar am făcut ce-am făcut și am reușit să izbândesc până la urmă. Fii înțelegătoare, încă ești atât de firavă încât ar fi ridicol să-ți năruiești cariera în condițiile în care câteva săptămâni ar fi de-ajuns ca să…

– Să-mi năruiesc cariera?

– Chiar așa, draga mea copilă, pneumonia virală nu este o glumă și este o șansă să fii cu mine aici și să-ți pot oferi un ceai, crede-mă. O infirmieră trebuie să fie mereu în formă și în momentul de față, tu nu ești. Toamna va veni cu vremea rea, răceală, gripă, surmenaj, și după cum te văd, nu vei rezista unei a doua pneumonii. Te las să-ți închipui singură urmarea. Înțelege că trebuie să te protejăm de impetuozitatea ta naturală.

– Înțeleg domnule doctor, șopti tânăra cu un nod în gât.

– Nu te lăsa abătută, am o veste bună pentru tine. Am găsit o soluție pentru situația ta.

Hilary își aduse aminte de gluma lui Cathy și spuse cu amărăciune:

– Fără îndoială, trebuie să însoțesc o bătrână la băi, la Brighton, să-și îngrijească reumatismul…

– Nu-i chiar așa, răspunse medicul, amuzat, dar persoana în chestiune are numai patruzeci și cinci de ani și nu cred că este reumatică. În ceea ceea ce privește destinația, îți propun mai degrabă un castel confortabil situat lângă Aurillac, în Auvergne.

Tânăra rămase cu gura căscată, năucită.

– Presupun că ai pașaport, continuă doctorul.

– Da… da, dar nu l-am folosit niciodată.

– Iată o ocazie excelentă, și ai putea să exersezi franceza pe care ai învățat-o la școală. Nu-mi rămâne decât s-o sun pe lady Vesper ca s-o informez. Până atunci, acesta este dosarul ei, examinează-l. Vei constata că are mai multă nevoie de atenție decât de îngrijire medicală și în condițiile în care ești calmă, se va dovedi o bolnavă ideală. În caz de urgență, e de la sine înțeles că am să vin cu primul avion.

Hilary începu să studieze dosarul. Femeia suferea de o deficiență cardiacă congenitală. Fusese cât pe ce să-și piardă viața în timp ce fusese gravidă de două ori și fusese nevoită să renunțe să mai aibă alți copii. Fusese victima unor atacuri cardiace și chiar acum se întrema în urma unei crize recente.

În primul rând trebuia să evite cu orice preț agitația. În ciuda acestui handicap, lady Vesper avea o existență fericită, lipsită de griji.

Hilary plecă de la profesor mulțumindu-i din toată inima. A doua zi, după ce-și petrecuse noaptea în spital, se duse acasă arzând de nerăbdare să-i povestească mamei tot ce se întâmplase.

– Mamă, acolo voi avea parte de o viață confortabilă.

– Ar fi foarte bine, spuse doamna Hope pe un ton nemulțumit. Ai face bine să te gândești să te măriți…

– Spune-mi și mie te rog, cu cine?

– Ei bine, Ted este un flăcău cinstit și…

– Ted! exclamă Hilary, stupefiată.

Era băiatul unui fermier din împrejurimi și ideea i se păru ridicolă.

– Haide mamă, continuă fata, dacă tu te-ai măritat la optsprezece ani, nu înseamnă că trebuie să fac și eu la fel. Am destul timp să mă gândesc la asta și nu vreau să renunț la carieră. Vezi tu, tocmai datorită diplomei pe care o am voi putea să plec în Franța!

– Bineînțeles, ești liberă să faci cum vrei, încuviință doamna Hope cu regret.

După părerea ei, o femeie nu putea să înflorească decât în cuplu, în siguranța unui cămin…

Cele două surori ale lui Hilary, Helen și Jane, amândouă măritate și având copii, păreau foarte fericite în situația aceasta, iar doamna Hope nu putea să nu fie neliniștită în privința viitorului fetei celei mai mici.

Orice-ar fi spus, Hilary nu era nici ea indiferentă la fericirea ei viitoare și cu toate că nu fusese niciodată îndrăgostită, găsirea unui partener ideal era un lucru la care se gândea de multă vreme. Uneori, se întreba dacă avea o atitudine normală, însă în adâncul sufletului știa bine că nici un bărbat din anturajul ei nu îi atrăgea atenția. Era singura motivație a faptului că era singură. Atunci obișnuia să se întoarcă spre un interlocutor invizibil și să-și deschidă inima în fața lui:

– Dragul meu, nu-i așa că este tulburător? improviză ea.

Inventase această ființă imaginară din dorința de a împărtăși cu cineva gândurile care o frământau. De fapt, își dorea ca speranțele să i se materializeze cât mai repede, dar și să reușească în carieră.

Un telefon de la lady Vesper îi tulbură gândurile romantice. Viitoarea ei pacientă o invita pentru a doua zi să ia ceaiul împreună și să stea de vorbă despre planurile pe care le avea.

A doua zi, îmbrăcată distins, dar așa cum trebuia pentru o infirmieră proaspăt confirmată, Hilary lua trenul către Guilford, și după aceea autobuzul până la Redroofs.

Pentru această ocazie, avea o geantă frumoasă, asortată cu pantofii.

Ajunsă la destinație, găsi fără dificultate pensiunea pe care o căuta, iar când se pregătea să sune, ușa se deschise violent și un tânăr fu cât pe ce s-o răstoarne în graba lui.

– Dumnezeule! Îmi pare rău, exclamă el.

Conținutul poșetei lui Hilary se răspândise pe jos și vinovatul se grăbi să-l adune, spunând în continuare:

– Iartă-mă! Ce mitocan sunt! Ar trebui să-mi tragi o palmă… și tu nu spui nimic.

Într-adevăr, Hilary, uimită, își privea fix interlocutorul. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, plin de farmec, cu părul auriu și privirea cenușie. Nici nu se gândea să fie pornită împotriva lui.

– Te asigur că nu s-a întâmplat nimic, afirmă ea.

– Perfect, dacă nu s-a întâmplat nimic, plec imediat, trebuie să prind trenul.

– Te rog. Nu-i nimic…

– A fost o plăcere să te întâlnesc, spuse el zâmbind.

Și se îndepărtă cu pași grăbiți.

Când lady Vesper veni s-o întâmpine, Hilary înțelese că avusese de-a face cu fiul ei. Asemănarea era evidentă. Cu toate că ochii mamei își pierduseră strălucirea, se recunoștea în ei o expresie de familie.

– Intră să mă uit mai bine la tine, îi propuse gazda. Ești foarte tânără, nu-i așa?

– Am douăzeci și unu de ani, doamnă Vesper, și acum mi-am obținut diploma de absolvire, se grăbi Hilary să-i explice mai departe. În plus, am lucrat trei luni la secția de cardiologie a spitalului.

– Sunt sigură că ești așa cum mi te-a descris doctorul Hugo. Dar mă tem să nu te cam plictisești la Castelul Durrel.

– Nu mă plictisesc atunci când am de lucru, replică Hilary, chiar mi-ar face mare plăcere să nu stau degeaba.

– Ah, bine! Mi se pare că ai fost bolnavă, nu-i așa?

– Într-adevăr, dar s-a terminat… din fericire, răspunse tânăra cu încredere. Însă doctorul Hugo crede că ar fi de preferat să întrerup lucrul la spital pentru vreo două luni. Ar fi prea obositor pentru mine în momentul de față.

Lady Vesper ceruse să se pună masa și în timpul gustării frugale ce le fusese servită, se strădui să obțină toate informațiile care i-ar fi putut fi de folos despre tânăra ei vizitatoare.

Când abordă subiectul prietenilor, Hilary mărturisi că nu avea nici unul, pretextând că nu avusese timp din cauza școlii. Lady Vesper o găsea drăguță și câteva idei începeau să i se cristalizeze în minte în timp ce și-o imagina la castel.

– Să știi că am un băiat, spuse gazda. Poate o să se hotărască să ne mai facă o vizită.

– Ar fi frumos din partea lui, pentru că asta v-ar amuza.

– Ca să nu mai spun că ar putea să te facă să descoperi regiunea, insistă mama.

„Ce fericire, își spuse Hilary nevenindu-i să creadă… O vacanță de vis și un cavaler la dispoziția mea, nici nu îndrăznesc să-mi închipui așa ceva…“

– Fiica mea, care termină studiile la Paris va trece pe acolo fără îndoială, pentru că și ea e în vacanță, iar castelul este singurul loc unde se reunește familia când plecăm vara din

Londra. Da, abia aștept să ajung acolo, Anglia nu-mi place prea mult în luna august. Ai fi disponibilă miercurea viitoare?

– Bineînțeles, doamnă.

În aceste condiții, Hilary ar fi acceptat orice dată.

– Atunci, ar fi de preferat să vii marți ca să mă ajuți să pregătesc bagajele. Vei dormi aici și vom putea să plecăm cu avionul a doua zi. Ți-aș cere să te echipezi cu un halat alb, ne-am înțeles?

– De acord, doamnă.

– Ei bine, cred că asta-i tot, sunt obosită, încheie discuția doamna Vesper.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă tânăra infirmieră.

– Nu mă sâcâi. Am oameni la dispoziție, i-o tăie gazda.

Hilary își dădu seama că trebuia să se retragă. Își luă rămas-bun și părăsi pensiunea, încântată de ideea viitoarei plecări.

Capitolul 2

Voiajul spre sudul Franței o făcu pe Hilary să aibă parte de senzații tari, pentru că nu mai mersese niciodată cu avionul și fu cât pe ce să leșine la decolare.

– Ești palidă, remarcă lady Vesper. Sper că avionul nu te va face să te simți mai rău, așa cum mi se pare a fi!

– Nu, nu, se grăbi să răspundă Hilary, pe un ton cât se putea de firesc.

Înțelesese imediat că trebuia să câștige stima bolnavei de care urma să aibă grijă; pur și simplu îi zâmbi. Cu toate astea, zborul o umplea de fericire și se pierdu în contemplarea cerului și a câmpiei engleze care dispăru nu după mult timp. Nu mai văzu după aceea decât imensitatea Mării Mânecii care apărea printre nori.

– Lady Vesper… șopti Hilary.

– Taci! M-am trezit devreme și acum încerc să adorm.

– Scuzați-mă, doamnă.

Tânăra își dădu seama că singura pată de culoare din tablou va fi pacienta sa. Se dovedea intolerantă și nu prea amabilă. De multe ori, și Hilary deplângea acest lucru, bolnavii erau egoiști și tiranici, dar experiența o învățase că nu folosea la nimic să-i înfrunte și să-i exaspereze.

O observa pe femeia adormită de lângă ea și își spunea că trebuie să fi fost drăguță în tinerețe. Cerceii de perle roșii îi mai dădeau culoare tenului palid. Când apăru stewardesa cu mâncarea, Hilary își trezi autoritar însoțitoarea ca s-o întrebe:

– Vreți lapte sau supă de pasăre? o întrebă fără șovăială.

– Recunosc foarte bine o elevă a doctorului Hugo. Îmi închipuisem că ești încă prea tânără ca să te impui, dar m-am înșelat! remarcă lady Vesper.

Pe urmă se adresă stewardesei:

– O supă, te rog.

Hilary marcase un punct și hotărî că fiind fermă, va ști să se facă respectată.

Acum survolau Franța și curând avionul ateriză la Orly de unde trebuia să ia un avion mai mic cu care să ajungă la Lyon.

La destinație, o limuzină cu șofer îi aștepta. Acesta din urmă, Francis, își întâmpină stăpâna cu bucurie și în vreme ce schimbau între ei ultimele vești, Hilary înțelese că franceza pe care o învățase la școală nu-i va fi de prea mare ajutor. Își luă angajamentul față de sine însăși să îndrepte această lacună lucrând la asta în fiecare zi, dacă era posibil.

Pe drum, nu o deranjă pe lady Vesper, care părea adâncită în gândurile ei. Mașina trecu de Vichy, apoi de Clermont-Ferrand și în sfârșit, pe drumuri șerpuite de munte, ajunseră la Castelul Durrel, lângă Aurrilac. Clădirea veche cu scară de marmură și o terasă mare mărginită de brazi, o făcu să-și piardă suflul pe Hilary, care nu mai văzuse niciodată o locuință atât de impunătoare. Lady Vesper o observa, atentă.

– Îți place, miss Hope?

– Oh, doamnă… Este minunat, cum să vă spun…

– Deci am avut dreptate să-l păstrez.

– Trebuie să fiți mândră de acest castel, cât despre mine, sunt mândră că am fost invitată aici! continuă Hilary, încântată de atâta frumusețe.

– Ești un copil fermecător. Mi-ar plăcea ca fiica mea, Louisa, să-ți semene. Ea consideră proprietatea asta o vechitură! Acum, am să mă retrag în camera mea. Poți să vii la mine la nouă și jumătate ca să-mi dai medicamentele, nu-ți cer nimic altceva. Am o femeie de serviciu la dispoziție, Marie, care s-ar simți ofensată dacă i-ai acapara atribuțiile. O să-ți spună dacă am nevoie de tine. Ocupă-ți timpul cu ce vrei. Administratoarea îți va arăta camera unde vei sta.

După aceste cuvinte, intrară amândouă în holul pardosit cu marmură, unde era adunat personalul. Erau acolo administratoarea, soția lui Francis, Marie, bătrâna servitoare, și un angajat cu cele două ajutoare ale lui. Aceștia o șterseră

în bucătărie cum avură ocazia, în timp ce Francis o conducea pe stăpâna casei la apartamentul ei, urmat de soția lui și de Marie. Erau cu toți agitați de această reîntâlnire!

Hilary, dezorientată, rămase singură la intrare, copleșită brusc de noutatea acestui loc după o zi atât de plină în evenimente. Parcă se simțea abandonată. Era în picioare de la șapte dimineața și avea nevoie să se odihnească. Administratoarea se întoarse în cele din urmă și tânăra englezoaică crezu că își cerea scuze pentru că o uitase acolo.

– Vorbești franțuzește? se interesă angajata, încurcată.

– Un pic, răspunse Hilary, stânjenită.

Reuși până la urmă să înțeleagă unde se găsea camera ei. Era o încăpere încântătoare, cu două ferestre mari, cu vedere asupra văii și a unei păduri de pini. Aerul serii era înmiresmat.

După ce nou-venita se instală în cameră, Marie îi aduse mâncarea, apoi veni însăși administratoarea să-i spună bună seara și să-i aducă o cafea. Nu-i mai rămânea deci decât să facă baie și să se culce, ceea ce și făcu, cu mare plăcere. Ziua fusese atât de plină de evenimente încât reuși cu greu să adoarmă și somnul îi fu agitat.

A doua zi dimineața, micul dejun îi fu servit la pat și putu să aprecieze alături de cafeaua neagră, delicioasele cornuri tipic franțuzești. Tânăra englezoaică savură micul dejun și se simți bine dispusă, pregătită să-și îndeplinească noile atribuții. Se duse deci la stăpâna casei, care tocmai își mânca micul dejun cu poftă.

– Astăzi rămâneți în pat, doamnă? se interesă Hilary.

– Da, sau cel puțin n-am să ies din cameră, pentru că m-am instalat foarte bine după cum poți vedea și tu.

– La ce oră vă spălați?

– Nu văd de ce te-ar interesa! Sunt în stare să mă spăl singură, răspunse sec bolnava.

Hilary se înroși, dar nu se lăsă impresionată de atâta lucru.

– Doctorul Hugo mi-a recomandat să stau pe lângă dumneavoastră în timp ce vă faceți toaleta. Este datoria mea să-i urmez instrucțiunile, explică infirmiera.

Lady Vesper o privi drept în ochi, dar Hilary părea atât de hotărâtă încât renunță să i se opună și se mărgini să facă o glumă cu Marie, pe franțuzește. Tânăra englezoaică înțelese că râdeau pe seama ei și își spuse că trebuia să-și perfecționeze franceza pe care o știa, astfel încât să nu mai fie posibilă repetarea unor asemenea scene în fața ei. Întrebă încă o dată:

– La ce oră vă spălați, vă rog?

– Of, peste o jumătate de oră, miss! replică gazda, iritată.

Hilary ieși liniștită din cameră. Își dădea seama că lady Vesper și locuitorii castelului trăiau într-o armonie perfectă și ea era o intrusă în mica lor lume.

Fără îndoială, doctorul Hugo insistase ca stăpâna castelului să angajeze o infirmieră, se gândi ea, dar în ciuda ostilității care i se arăta, Hilary era hotărâtă să-și ducă la capăt

misiunea; astfel încât, la nouă și jumătate se duse la ușa pacientei sale. Totuși, se mărgini să rămână la intrare, atentă la ceea ce se spunea înăuntru, în timp ce Marie își ajuta stăpâna să se pregătească. Nu mult după aceea, ieșiră amândouă vorbind ca două prietene și lady Vesper nu-și putu stăpâni o exclamație văzând-o pe Hilary pregătindu-și seringa.

– Doamne, ce neplăcut! Când o să mă lași în pace?

– Următoarea injecție este la șase și jumătate. Fiți amabilă și spuneți-mi dacă mai aveți nevoie de mine aici.

– Să știi că ești infirmiera cea mai insolentă pe care am întâlnit-o vreodată! strigă lady Vesper.

Hilary ridică din umeri în semn de neputință.

– Nu asta e intenția mea, doamnă… Dar nu știu cum să vă iau.

– Cum să mă iei? Mi se pare că ești cam îndrăzneață!

– Datoria mea este să am grijă de dumneavoastră, lucru la care vă opuneți sistematic. Dacă aș face cum spuneți, nu mi-aș îndeplini misiunea de infirmieră. Or, aveți nevoie de serviciile mele, și trebuie să găsesc o modalitate de a proceda fără să vă irit. Asta înțeleg când spun „cum să vă iau“, și sper să reușesc, explică Hilary.

Privirile celor două interlocutoare se înfruntară o clipă; tânăra începea să-și piardă cumpătul.

– Te enervez, nu-i așa? întrebă cu îngâmfare bolnava.

– Nu chiar. O infirmieră bună trebuie întotdeauna să-și păstreze calmul, găsi răspunsul Hilary.

– Ei bine, mai ai mult de lucru, răspunse lady Vesper, radioasă. Acum voi fi atentă la felul tău de „a mă lua“… Cu ce se ocupă tatăl tău?

– A fost avocat, dar a murit anul trecut…

– Of! Iartă-mă… Bine, trebuie să hotărăști, cu siguranță ai o mulțime de lucruri de făcut. Doctorul Ferjac va veni după-amiază pe la patru, așa încât vino și dumneata să discuți cu el despre dificultățile de a te ocupa de o bolnavă ca mine. Cu siguranță că va avea și el o opinie în problema asta.

Hilary se retrase cu sentimentul că această întrevedere agitată va fi benefică. Totuși, lady Vesper avea umorul ei.

Tânăra își schimbă bluza albă cu o rochie roșie de vară. Se uită pe manualul de limba franceză pe care și-l luase cu ea, după care o anunță pe intendentă că va mânca în altă parte; adăugă că, în cazul în care at fi fost nevoie, o găseau în satul apropiat, după care, se simți pregătită pentru prima ieșire.

Pe drumul spre sat, se gândi că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să treacă pe la școală unde să găsească pe cineva care s-o învețe franțuzește. Din păcate, în luna august, școala era închisă și nu găsi decât un paznic. Acesta îi spuse, bineînțeles cu accent local, că un domn Smeets era cu siguranță refugiat la ora asta la cafenea.

Englezoica reperă cu ușurință terasa plină cu umbrele multicolore unde obișnuiții veneau să-și piardă vremea.

Domnul Smeets era un pictor englez pe care îl identifică destul de ușor după chipul rozaliu și părul roșu. Tocmai făcea niște schițe într-un carnet.

– Domnul Smeets? îl abordă Hilary, puțin intimidată.

Omul se întoarse spre ea.

– Da, eu sunt… încuviință acesta, surprins.

– Pe… pe mine mă cheamă Hilary Hope și locuiesc la Castelul Durrel… spuse pe englezește.

– Ah! Ești englezoaică! Ce plăcere! Numele meu este Smith, dar oamenii de pe aici pronunță „Smeets". E mai original!… Cu ce pot să-ți fiu de folos?

Hilary îi spuse pe scurt cum stăteau lucrurile la castel și că vrea să înțeleagă discuțiile care se purtau în preajma ei.

– E suficient să te arunci în apă, îi răspunse omul. Cum aș putea să te ajut?

– Mă gândeam că ați putea să-mi dați niște lecții, explică tânăra.

– De ce nu? Eu predau engleza, dar sunt convins că pot să fac și viceversa.

– Vreau doar să fiu în stare să mă descurc, insistă Hilary încercând să-l convingă.

– Atunci, sunt de acord. Ce-ai zice de o lecție în fiecare zi la ora unsprezece? Am putea să începem chiar acum…

Bătură palma și în jumătatea de oră care urmă, Hilary își aduse aminte o sumedenie de noțiuni pe care credea că le-a uitat pentru totdeauna. La sfârșitul întrevederii, îi spuse profesorului de conjunctură un „au revoir"aproape perfect.

Își cumpără câteva sandvișuri și Michael Smith îi arătă un loc unde să improvizeze un picnic, așa încât porni spre pădurea de pini.

După un drum destul de lung, se opri la umbra unor copaci mari și luă masa. Pământul acoperit cu mușchi era confortabil la ședere și căldura, cât și digestia, o incitară la siestă.

Când se trezi, era deja ora trei. Avea întâlnire la castel! Sări imediat în picioare și porni la drum. Se hotărî s-o ia pe scurtătură, peste câmp. Trecea curajoasă printre vitele care pășteau, când un țipăt o făcu să tresară.

– Stai! N-ai ce căuta aici!

Era o voce bărbătească și Hilary văzu un tip înalt și brunet venind spre ea, privind-o cu nu prea multă bunăvoință.

– Scuzați-mă, spuse timid.

El îi arătă bariera pe unde putea să iasă.

– Dă-i drumul! îi porunci.

Tânăra se conformă, umilită și contrariată. Îi părea rău că nu-i putea răspunde acestui fermier care nu era deloc amabil cu ceilalți.

Ajunse la castel după un ocol lung ca să evite îngrăditurile. Era deja patru fără un sfert. Avea timp să treacă prin cameră, să se schimbe și să se spele puțin pe mâini.

Îmbrăcă repede o rochie albă cu buline roșii, fără mâneci, și constată aruncând o privire în oglindă, că se bronzase puțin.

Un vizitator venise deja când ajunse în fața ușii ladyei Vesper și Marie o introduse discret. Deși i se părea imposibil, bărbatul așezat lângă șezlongul bolnavei, nu era altul decât necunoscutul de pe câmp.

– Miss Hope, ce faci? Intri sau nu? își pierdu răbdarea stăpâna casei auzind pașii fetei; vino să ți-l prezint pe doctorul de Ferjac… Miss Hope, noua mea infirmieră.

– Bună ziua domnule doctor, spuse Hilary și se înroși până în vârful urechilor.

– Mi se pare că ne-am mai întâlnit, spuse doctorul, amuzat.

Hilary se afla în fața „fermierului“ care o alungase de pe terenul lui nu cu mult timp înainte!

– Într-adevăr, continuă bărbatul să-i spună ladyei Vesper, am salvat-o pe tânăra asta imprudentă de la un pericol la care se expunea fără să știe. Traversa nevinovată câmpul unde se afla Charolais, taurul meu cel mai redutabil. Nimeni din sat n-ar avea curajul s-o facă!

Doctorul vorbea o engleză impecabilă, însă din când în când mai strecura un accent franțuzesc. Însă Hilary îl detestă imediat pe omul care își bătea joc de ea.

– N-am văzut nici un taur! spuse fata cu răceală, și pe de altă parte, și dumneavoastră erați pe câmp…

– Da, dar Charolais își cunoaște stăpânul. În schimb, parcă înnebunește când se întâlnește cu o tânără în rochie roșie, ripostă doctorul izbucnind în râs.

Hilary se înroși ca racul și făcu un efort considerabil să nu-și iasă din fire.

Apoi, indiferent, medicul se întoarse spre lady Vesper.

– Bine! Acum, am să vă consult.

Pe urmă îi dădu câteva ordine lui Hilary. Ea trebui să se conformeze și-i descheie bolnavei nasturii cămășii pentru ca

să poată fi consultată. În timpul examinării, observă chipul acestui om trufaș, cu trăsături aristocratice. Avea părul des și închis la culoare, aproape negru, contrastând cu ochii de un cenușiu limpede. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

– Foarte bine… Va trebui să stăm amândoi de vorbă despre pacienta noastră indisciplinată, spuse el adresându-i-se bonom lui Hilary.

– Vă rog, lăsați-mă în pace! N-aș mai suporta alte constrângeri, imploră femeia în timp ce doctorul ieșea din cameră împreună cu infirmiera.

– După ce termini, vino să iei ceaiul cu mine, doctore! spuse bolnava înainte ca ușa să se închidă.

– Trebuie să fii foarte atentă. Este clar că nu mai are putere! comentă medicul, serios.

– Nu ține seama de sfaturile mele, îi răspunse Hilary, mai în largul ei pe post de infirmieră.

– Știu foarte bine că este o bolnavă dificilă, însă nimănui nu-i place să audă că greșește, nu-i așa? Dumitale, de exemplu, se pare că nu ți-a prea plăcut avertismentul meu de mai devreme, pe câmp! Cu toate că era fondat. La fel stau lucrurile și cu această lady Caroline Vesper, care nu poate să admită că este prea slăbită ca să poată duce o viață normală. Ce părere ai?… Trebuie să dăm dovadă de tact și de fermitate. Unde este camera ta?

– În celălalt capăt al culoarului.

– Cum așa! Trebuie neapărat să dormi în apropierea ei, exclamă doctorul stupefiat.

– Fără îndoială! Dar nu pot să mă împotrivesc indicațiilor Mariei, care de bună seamă urmează instrucțiunile ladyei Vesper, explică tânăra.

– Am să mă ocup imediat să remediez situația asta. Nu văd nici o motivație să măresc dozele de medicamente, dacă ai grijă să se odihnească. Totuși, am să-ți las trei fiole. În caz de urgență, va trebui să-i faci o injecție și să iei imediat legătura cu mine, ne-am înțeles?

– Am înțeles, doctore.

Luă fiolele și strânse cordial mâna doctorului care se întoarse după aceea la pacienta lui.

După mai puțin de o oră, un servitor veni să-i spună lui Hilary că trebuia să se mute și s-o ajute să-și ducă lucrurile. O instală într-o cameră mică, situată imediat lângă cea a castelanei.

Cu toate că avea mai puțin spațiu și confort decât înainte, tânăra infirmieră se simți fericită de această schimbare care o reabilita în funcțiile oficiale. Abia terminase să se instaleze că lady Vesper o chemă.

Hilary merse imediat la ea.

– Miss Hope, începu pe un ton sec stăpâna casei, de ce nu erai îmbrăcată cu bluza albă la întâlnirea cu doctorul?

Surprinsă, tânăra nu știu ce să răspundă.

– Doar ești infirmiera mea, nu o simplă invitată! Trebuie să porți uniforma cât timp ești de serviciu, continuă lady Vesper, furioasă.

– Îmi pare rău doamnă, murmură Hilary, umilită. Credeam că…

– De acum înainte să fii mai atentă! o întrerupse interlocutoarea. Dacă trebuie să folosesc o infirmieră, vreau să se prezinte în alb, nu îmbrăcată în civil!

De bună seamă, viața bine pusă la punct din spital n-o pregătise pe Hilary pentru situația actuală. Nu-și dădea seama ce se aștepta de la ea și risca să-și înfurie pacienta.

După o cină frugală pe care o luă în noua ei cameră, Hilary, îmbrăcată în uniformă, se prezentă din nou la castelană ca să-și ofere serviciile.

Lady Vester era cu cărțile înșirate pe masă pentru o pasiență.

– Am venit să vă fac un masaj pentru a activa circulația sângelui.

– Nu fi ridicolă! Vezi foarte bine că sunt ocupată, replică bolnava, reticentă.

– Foarte bine, am să aștept, răspunse tânăra infirmieră, imperturbabilă, ceea ce o exasperă pe lady Vesper.

– Doamne! Ce agasantă ești! Sunt sigură că aș fi dus la bun sfârșit jocul ăsta dacă nu m-ai fi întrerupt! Bine, acum ce trebuie să fac?

Hilary știa că masajul era foarte plăcut. După ce termină, trăsăturile destinse ale pacientei confirmau acest lucru. Tratamentul acesta era eficace din toate punctele de vedere.

– Bine, ai câștigat, trebui să admită lady Vesper, dar să terminăm repede cu injecția și pastilele ca să nu te mai văd până mâine dimineață.

– Ar trebui să ieșiți puțin, adăugă totuși Hilary pregătind medicamentele. Nu prea aveți poftă de mâncare și puțin aer curat v-ar face bine…

În clipa aceea, Marie intră grăbită în cameră, întrerupând-o. Îi dădu ladyei Vesper o veste care părea să o agite foarte mult.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Hilary, surprinsă.

– Trebuie să primesc pe cineva, răspunse pacienta punând deoparte medicamentele pe care nu avusese timp să le ia.

Și cum tânăra infirmiera înălță din sprâncene văzându-și bolnava ridicându-se, aceasta din urmă adăugă zâmbind:

– Nu te teme, nu-i o întâlnire galantă. Este vorba de o tânără cam de vârsta ta, care locuiește prin apropiere.

Spunând acestea, o privi pe Hilary cu un aer enigmatic și aceasta își aduse aminte de prima întrevedere când lady Vesper îi vorbise despre băiatul ei. Și atunci avusese o atitudine stranie, ca și cum ar fi avut ceva de ascuns…

– Fii bună și du-te să te schimbi, miss Hope. Pune-ți rochia frumoasă pe care ai purtat-o mai devreme.

– De ce?

– Pentru că vreau să te prezint Stephaniei Morin. Grăbește-te! ordonă capricioasa castelană.

Renunțând să mai încerce să înțeleagă, Hilary se conformă.

Când se întoarse, lady Vesper se întrerupse ca să facă prezentările.

– Hilary, iat-o pe Stephanie Morin, spuse ea pe tonul cel mai firesc cu putință.

Tinerei infirmiere nu-i venea să-și creadă urechilor. Era pentru prima dată când lady Wesper îi spunea pe numele mic.

Stephanie nu vorbea englezește, astfel încât stăpâna casei fu cea care întreținu conversația. Tânăra vizitatoare n-o privea pe Hilary cu ochi buni.

– Mâine vom merge împreună la un picnic, îi spuse lady Vesper infirmierei sale.

– Sunt încântată, asta vă va face foarte bine, răspunse Hilary întrebându-se dacă va participa și ea.

Însă lady Vesper se grăbi să adauge, ca și cum i-ar fi citit gândurile:

– Tu vei rămâne acasă, eu și Stephanie avem multe să ne spunem, încheie aceasta.

În sfârșit, gazda încuviință ca tânăra franțuzoaică să se retragă, pentru că oboseala o cuprinsese din nou.

Înainte de a pleca, Stephanie aruncă o ultimă privire pe furiș spre Hilary.

– Este fata veterinarului local, comentă după aceea lady Vesper cu o expresie disprețuitoare.

„În plus, femeia asta este snoabă“, își spuse Hilary, agasată.

Lady Vesper îi dădu voie să plece după ce o anunță că fiul ei, Jordan, avea să vină a doua zi. Această veste o însenină pe tânăra fată. Jordan i se păruse simpatic și ar fi fost binevenit la castel. În plus, nu mai era obligată să poarte uniforma, așa cum îi spusese stăpâna casei, putând în felul acesta să aibă grijă de propria toaletă. Era multă vreme de când nu se mai preocupase de acest lucru, dar acum, nemaiavând probleme cu examenele, va putea în sfârșit să-și ofere această plăcere.

Înainte de a se culca, tulburată de sentimente contradictorii, începu să-i scrie o epistolă mamei.

Capitolul 3

Trezindu-se, Hilary se gândi imediat bucuroasă la venirea lui Jordan, totuși, își spuse că nu trebuia să-și facă prea multe speranțe despre băiatul stăpânei casei.

Mâncă micul dejun cu poftă și se duse după aceea la lady Vesper. Aceasta era bine dispusă și aprecie vizibil masajul și grija infirmierei. Marie, fără îndoială geloasă, era singura bosumflată.

În timp ce bucătăreasa pregătea mâncarea pentru picnic și Francis dădea o înfățișare ireproșabilă limuzinei, veni Stephanie. Purta un taior galben, foarte elegant. Trecu pe lângă Hilary fără să spună nimic. Tânăra infirmieră puse asta pe seama timidității nou-venitei.

După plecarea plimbăreților, Hilary se îmbrăcă din nou cu rochia ei preferată. Era de bumbac albastru, cu volănașe la gât și la poale, care îi conferea o alură câmpenească.

Pieptănată cu grijă, se grăbi să ajungă în sat, la lecția zilnică de limba franceză. La cafenea, Michael vroia cu orice preț să-i facă portretul.

Hilary acceptă, și lecția se desfășură în timp ce profesorul îi desena cu interes frumosul chip.

– Ești liberă după-amiază? întrebă pictorul.

– Îmi pare rău, răspunse Hilary care nu vroia ca relația lor să devină mai intimă. Trebuie să rămân la castel până la sosirea lui Jordan…

– Ce păcat! Mi-ar fi plăcut să te duc la Aurrilac, la o expoziție de tablouri! spuse Michael, vizibil decepționat.

– Îmi pare rău, este imposibil. Lady Vesper mi-a spus clar să nu plec nicăieri.

Spunând acestea, Hilary preferă să schimbe subiectul de conversație.

– Ce vei face cu portretul? întrebă, curioasă.

– Ah! Trebuie să mai lucrez la el, să-l finisez, apoi va fi o nouă Mona Lisa…

– Ei bine, pe mâine, încheie tânăra discuția grăbindu-se să plece repede.

Jordan trebuia fără îndoială să vină la masa de prânz, se gândi ea. Pe drum, fu oprită de doctorul de Ferjac care vroia să-i arate mașina lui.

– Miss Hope! Tocmai mă pregăteam să plec să te caut… Ce întâmplare fericită!

– Să mă căutați? Dar de ce? întrebă neliniștită Hilary cu ochii mari.

– O urgență, bineînțeles!

Cum de nu înțelesese imediat? Era clar, dar avu totuși o strângere de inimă… Spre deosebire de Michael Smith, doctorul nu-i căuta compania.

– Despre ce-i vorba? întrebă Hilary.

– Este o femeie care trebuie să nască. Moașa și-a fracturat mâna săptămâna trecută și asistenta ei lipsește astăzi. Am deci nevoie de cineva, și m-am gândit că ai putea fi aceea.

Hilary nu ezită nici o clipă.

– V-aș ajuta cu plăcere, răspunse pe englezește, dar nu am CMB-ul.

– Ce-i aia?

Hilary uitase complet că doctorul era francez, așa încât îi explică:

– CMB-ul meu! Este vorba despre diploma de moașă în Anglia.

– Ah, înțeleg… TotușI, știi cum se naște un copil și ce înseamnă sterilizarea lucrurilor cu care intră în contact, nu?

– Da, bineînțeles, dar…

– Ducă-se naibii diplomele! Să ne grăbim…

În momentul acela, un țipăt se auzi din pavilionul de unde doctorul tocmai ieșise. Se precipitară să intre în camera care era acolo.

– Pune-ți asta! ordonă medicul aruncându-i lui Hilary un halat, copilul trebuie să iasă dintr-o clipă în alta.

Infirmiera își dezinfectă mâinile și șterse sudoarea de pe fruntea tinerei mame, apoi își puse mănușile de cauciuc și începu adevărata muncă.

– Haide! Haide!

Doctorul o îndemna pe femeia în travaliu care își reînnoia eforturile din ce în ce mai greu.

– Uite-l! spuse doctorul în cele din urmă.

– Este fetiță! interveni grăbită Hilary când văzu capul apărând.

– Doar n-o să-mi mai spui acum că ești și feministă! În stadiul în care ne aflăm, nimic nu te poate face să afirmi că nu este băiat, mi se pare! O moașă bună nu se încrede în figura nou-născutului, o ironiză doctorul.

– E o fetiță frumoasă, se încăpățână infirmiera, înroșindu-se.

Nașterea se desfășură fără probleme, noua mamă era robustă și suportă bine ultimele contracții.

Armand de Ferjac o felicită :

– Foarte bine, Marie, ai un băiat!

Și adăugă ironic adresându-i-se lui Hilary:

– Te-ai grăbit puțin, nu-i așa, miss Hope?

Infirmiera, care își făcea de lucru punând la punct așternutul, se înroși și mai tare. Doamne, cât de insuportabil era omul ăsta!

– Un copil frumos este tot ce își dorește o mamă; sexul n-are importanță decât pentru niște părinți bătrâni!

– Miss Hope, văd că nu rămâi datoare cu răspunsul! zise el râzând. De acum încolo, știu unde să găsesc o parteneră dacă vreau să stau de vorbă cu cineva.

– Mulțumesc, dar am și alte feluri mai plăcute de a-mi petrece timpul, doctore, replică Hilary dezinvoltă.

– Fără îndoială, și eu… Însă, de obicei, nimeni nu îndrăznește să mă contrazică…

– Nu mă surprinde deloc asta!

În clipa aceea, un bărbat intră grăbit.

– E băiat! Felicitări! îi spuse medicul nou-venitului..

Tânărul tată se grăbi să ajungă la căpătâiul soției sale. Îl urma soacra, care plângea de bucurie.

– Cred că acum nu mai este nevoie de noi, spuse discret doctorul de Ferjac lui Hilary trăgând-o de mânecă să iasă împreună din cameră. Mă duc să mă schimb, am de făcut câteva vizite, se scuză el, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

– Plăcerea a fost de partea mea, ripostă ea zâmbind.

– Vom avea ocazia să ne întâlnim și în afara castelului?

– Da, mi-ar face plăcere… răspunse ea încet. Acum pot să te însoțesc?

– Nu am mult de mers.

Spunând acestea, dispăru imediat.

Mergând pe drum, Hilary trecu în revistă evenimentele dimineții și își dădu seama că îi făcuseră plăcere. Când ajunse, era târziu, oboseala și foamea începeau să se facă simțite.

Cu toate astea, vederea unui Jaguar parcat în fața castelului o însufleți din nou. Jordan trebuia să fi venit!

Se duse direct în sala de mese, unde descoperi, spre marea ei părere de rău, un singur tacâm, pus probabil pentru ea. Evident, tânărul mâncase până la această oră, alfel ar fi fost de mirare.

Administratoarea, doamna Durand, își manifestă surpriza la întârzierea lui Hilary. Tânăra infirmieră se strădui să-i explice pe franțuzește și până la urmă interlocutoarea ei înțelese că Marie Farmet adusese pe lume un băiat. Intendenta fu încântată să se numere printre primele care află vestea aceasta.

Mâncarea era rece și Hilary se mulțumi să ia o piersică, apoi ieși s-o mănânce pe terasă. Tresări când îl văzu pe băiatul ladyei Vesper care se antrena trăgând cu arcul pe peluză. Nu putu să-și rețină o exclamație admirativă când arcașul înfipse săgeata exact în centrul țintei.

– Bravo! exclamă privitoarea.

Jordan se întoarse spre ea zâmbind. La vederea tinerei fete, își înălță sprâncenele; se părea că n-o recunoștea. Apoi se lumină la față și se duse la ea.

– Nu ești persoana fermecătoare pe care am lovit-o cu ușa acum câteva zile ieșind de la mama? Ești deci noua ei infirmieră…

– Exact, confirmă Hilary, decepționată că nu-și mai amintea de ea.

– Cine-ar fi crezut că va angaja într-o zi o doamnă de companie atât de drăguță, continuă Jordan. Se succed una după alta pe lângă mama, însă nici una nu rezistă mult timp.

– Am o treabă greu de făcut, dar nu mă dau bătută! glumi Hilary.

– Perfect! Îți admir colegele de breaslă, pentru că dacă toți bolnavii ar fi ca mama…

– Nu este chiar atât de insuportabilă! îl întrerupse Hilary. Problema este că nu vrea să fie îngrijită și trebuie să mă lupt ca să mă pot ocupa serios de ea.

– Ce mai face? Dacă ești autorizată să vorbești cu mine…

– Este foarte bine, dar ar trebui să se menajeze și să respecte o disciplină mai strictă…

– Din păcate, are un caracter îngrozitor și uneori ne este foarte greu s-o suportăm, și eu și Louisa!

– Nu înțeleg… Păreți amândoi total independenți față de ea… spuse Hilary.

– Da, dar trebuie să fim foarte precauți ca să n-o șocăm și trebuie să-i ascundem toate problemele noastre, mărturisi Jordan.

– Aveți multe lucruri de ascuns? întrebă Hilary, amuzată.

– Hai să facem o tură împreună, dacă vrei să-ți fac confidențe, îi răspunse tânărul cu un zâmbet maliții os.

– Cu plăcere! acceptă fără să ezite fata, puțin tulburată de prezența seducătorului ei companion.

Se duseră până aproape de pădure și se instalară la umbra unui pin mare, pe un covor de ace plăcut mirositoare.

Acum, Hilary simțea că se destinde. Era sigură că Jordan îi împărtășea buna dispoziție pentru că se vedea că era degajat și râdea din toată inima de glumele sale.

– Cât de amuzant va fi cu noi acasă! Câtă vreme mama nu se amestecă în problemele noastre…

– Ce vrei să spui?

– Nu-i deloc complicat; sunt bărbat și tu ești femeie. Nu va tolera să fim nici o clipă singuri, împreună.

Hilary își înălță sprâncenele, uimită.

– Totuși, lady Vesper m-a lăsat să înțeleg contrariul. Chiar a sugerat că mă vei face să vizitez regiunea în timpul sejurului tău. Bineînțeles, vei face cum crezi… declară tânăra înroșindu-se.

– Dacă mama vrea asta, n-ai de ce să te temi!

O privi pe Hilary cu atâta insistență încât ea se înroși și mai tare. Apoi, se aplecă încet spre ea; tânăra fată, cu inima bătând tare, crezu că avea s-o sărute, dar el nu făcu nimic.

– Spune-mi cu ce te mai ocupi în afară de treaba pe care o ai de făcut la castel. Sper că nu te plictisești prea tare…

– Ah, nu! Azi-dimineață l-am întâlnit pe doctorul de Ferjac. M-a rugat să-l asist la o naștere. Vezi, nu prea am timp să mă plictisesc!

Chipul lui Jordan se întunecă deodată.

– Ce crezi despre doctorul de Ferjac? întrebă el pe un ton sec.

– Din ce punct de vedere? întrebă Hilary, surprinsă de tonul cu care fusese întrebată.

– Știu că este un doctor bun, răspunse Jordan, însă ca individ, mi se pare odios! Afișează totdeauna un aer de superioritate… Mă întreb ce efect produce asupra femeilor…

Hilary șovăi să-și exprime opinia. În definitiv, asta nu era treaba ei, se gândi.

– Principalul este să fie un bun practician, declară ea evaziv.

– Vroiam și eu să devin medic, îi mărturisi interlocutorul, dar Armand de Ferjac mi-a râs în nas când i-am spus ce aveam de gând să fac. Pretindea că n-aș fi fost în stare să duc studiile la bun sfârșit. Adevărul este că am eșuat… dar n-avea nici un motiv să fie atât de categoric!

– Nu-i prea bătrân, nu-i așa? întrebă Hilary împinsă de curiozitate.

– Cred că are vreo treizeci de ani. Când voi avea vârsta lui, adică peste vreo zece ani, voi avea cu siguranță mai multe impresii despre viață.

– Încă nu ești major?

– Încă nu, dar în curând îmi voi sărbători aniversarea majoratului. Din păcate, mă tem că nu va fi prea amuzant în casa asta izolată, spuse Jordan, dezamăgit.

– Din cauza mamei?

Jordan încuviință, clătinând din cap.

– Eram de gardă la spital când am împlinit douăzeci și unu de ani. Am primit cadouri, bineînțeles, dar nu a fost o reuniune în familie, spuse Hilary ca să-l încurajeze.

– Da, dar este altfel pentru oameni ca voi! exclamă el, impulsiv.

– Vrei să spui oameni din mediul meu? întrebă Hilary, rănită în amorul propriu.

– Nu, vorbesc despre persoane care trebuie să-și câștige pâinea, reluă Jordan cu un zâmbet jenat. Așa e făcută viața, nu-i vina mea…

Cum Hilary rămase tăcută, el continuă:

– Să nu mă înțelegi greșit, apreciez femeile active. Le găsesc inteligente și utile.

O prăpastie apăruse dintr-o dată între ei. Ar fi vrut ca băiatul castelanei să nu fi abordat niciodată acest subiect de conversație. Întoarcerea la castel i se păru foarte întunecată; însoțitorul o ofensase profund.

La spital, nu exista noțiunea de clasă socială. Numai meritele proprii și munca permiteau oricui să urce în ierarhia socială. Jordan o trimisese unde-i era locul, și ridicase între ei un zid de netrecut.

Deodată, în timp ce mergeau tăcuți unul lângă celălalt, Jordan o prinse gentil de mână.

– Crezi că mâine am putea avea un program comun? Dacă mama vrea să fim prieteni, dorința ei e lege pentru mine. Ce părere ai?

Hilary își retrase încet brațul pentru că se apropiau de castel.

– De acord, dacă sunt liberă…

Deodată, zări limuzina parcată în fața casei.

– Mama ta s-a întors, spuse fata puțin neliniștită, trebuie să te părăsesc.

– De ce te grăbești așa?

– Nu uita că nu sunt aici în vacanță! îi răspunse răstit în timp ce se îndepărta în fugă.

Era de preferat să-i amintească lui Jordan motivul prezenței sale la castel înainte ca relația lor să devină ceva serios. Deodată, îi păru rău că îl însoțise în pădure. Ce avea să creadă despre ea? În plus, discuția lor despre poziția socială o contrariase profund…

Ajunsă în camera ei, încercă să-și vină în fire spălându-se pe față cu apă rece.

Săptămâna următoare trecu fără probleme. Lady Vesper se simțea bine. Hilary cobora în sat dimineața, de îndată ce avea un pic de timp liber, pentru lecția de franceză cu Michael Smith. După-amiezele se derulau cu lungi promenade împreună cu Jordan. Părea să-i placă compania ei și o trata ca pe o soră. Chiar își deschisese inima în fața ei. Dragostea, spunea el, este un infern. Avusese o experiență nefericită cu o fată.

– Eram atât de fericit când o vedeam… Mi-era teamă să n-o pierd și sufeream.

Hilary îl invidia că avusese parte de o mare pasiune.

– Ați rupt-o, până la urmă?

– Da, pentru că știam că nu mă iubea. N-am mai aflat nimic despre ea după ce ne-am despărțit. Fără îndoială, și-a întâlnit sufletul pereche… Într-un fel, mă simt ușurat, a fost o încercare atât de aspră.

– Sărmanul de tine! exclamă Hilary, înțelegătoare. Ești prea tânăr ca să fii disperat!

– Ca tine! ripostă el, badjocoritor.

Se așezaseră pe iarba rece, pe vârful unei coline care domina valea Aurillacului.

– Ce-ai face dacă te-aș săruta, Hilary? o întrebă după o scurtă tăcere.

La aceste cuvinte, chipul lui Hilary se împurpură.

– Habar n-am. Ți-am spus doar că nu prea am experiență, comentă ea, confuză.

– Să încercăm!

Ar fi preferat să nu-i fi pus întrebarea înainte de a trece la acțiune. Dar când îi simți sărutul pe buze, constată cu bucurie că n-ar putea să-l iubească niciodată pe bărbatul ăsta.

– M-ai sărutat doar pentru ca să știi dacă prietena ta îți mai lipsește încă, nu-i așa?

– De unde știi? întrebă surprins Jordan.

– Nu sunt atât de nevinovată! recunoscu fata râzând.

Acum, situația i se părea comică. Hilary vru să pună capăt discuției și o luă la fugă. Alergă cât putea de repede, până când Jordan o ajunse din urmă, o prinse și se rostogoliră amândoi pe iarbă, într-un hohot de râs. Se purtau din nou ca doi frați, fără echivoc.

Într-o zi, ieșind din baie, lady Vesper păru dornică să vorbească despre una și alta cu infirmiera sa.

– Te înțelegi bine cu băiatul meu, miss Hope? întrebă stăpâna casei, arborând un zâmbet dezarmant.

– Foarte bine, doamnă, răspunse Hilary punând în ordine medicamentele.

– Perfect, sunt bucuroasă că sunteți prieteni. Aveți aceeași vârstă și între voi trebuie să existe niște afinități.

Fata păstră tăcerea, însă întrebarea următoare îi dădu de bănuit.

– Se mai vede cu… altcineva din sat?

– Nu știu, doamnă, dar ar putea să v-o spună el însuși, replică Hilary, intrigată.

– N-are nici o importanță, continuă castelana. Presupun că ești suficient de matură ca să știi cum să te porți cu un tânăr fără minte care își imaginează că e îndrăgostit de dumneata.

– Nu sunt obișnuită cu asemenea situații! exclamă Hilary, iritată.

Remarcele perfide o ofensară pe tânăra infirmieră. De fapt, lady Vesper vroia ca relația dintre ei să nu meargă prea departe. Dar nu era ea cea care-i aruncase băiatul în brațe?

Capitolul 4

Lady Vesper începu să se intereseze mai mult despre relațiile dintre cei doi tineri.

Într-o seară, atunci când infirmiera se pregătea să se retragă după ce îi dăduse îngrijirile înainte de culcare, castelana o supuse unui adevărat interogatoriu.

– Cred că te vezi mult cu fiul meu, nu-i așa?

– Da, doamnă, răspunse Hilary roșind.

– Cum îl găsești?

– Este un… tip bine. Vă seamănă… picătură ruptă din dumneavoastră, adăugă până la urmă fata.

– Mulțumesc, de compliment! Louisa, fiica mea, este brunetă, ca tatăl ei, cu părul lung și ondulat. Oricum, cred că și ea e drăguță. În orice caz, are mult succes.

– Defunctul dumneavoastră soț de bună seamă ar fi fost mândru de copiii lui, mai spuse infirmiera cu fățărnicie.

Lady Vesper păru surprinsă, apoi pufni în râs.

– De ce crezi că soțul meu a murit? Trăiește bine mersi, exclamă castelana.

Hilary se înroși până în vârful urechilor. Rareori i se întâmpla să facă asemenea gafe. Nu-l văzuse niciodată pe sir William Vesper și nu-l cunoștea decât din evocările familiei lui. Trăsese concluzia că era mort. Era vorba deci despre altceva, poate un divorț sau o poveste nefericită pe care ar fi fost bine să nu i-o amintească unei bolnave emotive.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse tânăra, confuză.

– Acum îți pare rău că n-a murit! exclamă stăpâna casei, în culmea indignării. În realitate, ne-am despărțit de comun acord. Nu este nimic oficial. O soție invalidă este o povară grea pentru un bărbat care își petrece o mare parte a timpului escaladând munții, când turnează un nou film! Când am văzut că nu-l mai pot urma, am abandonat partida. Rezultatul e concludent, mă adoră cu atât mai mult cu cât ne vedem mai puțin. N-a mai putut să suporte slăbiciunea mea. Ce zici de situația asta?

– Cred că e un curaj foarte mare din partea dumneavoastră, nu știu câți alții ar fi făcut la fel.

– Baliverne! Îmi pun mintea la contribuție, atâta tot. Inima mi-e atât de slăbită… trebuie să folosesc altceva. Întotdeauna îmi apăr interesele, să nu uiți niciodată asta!

– Am să țin minte, doamnă, promise Hilary.

Deodată, castelana schimbă subiectul.

– Spune-mi, atunci: cum îți petreci timpul cu băiatul meu?

– Plimbându-ne și stând de vorbă… replică fata laconic.

– Nimic altceva?

Hilary se înroși la față și păstră tăcerea.

– Cum? Făcu uimită mama lui Jordan, îmi închipuiam că în ziua de azi tinerii sunt mai libertini…

– Se poate, murmură Hilary, foarte stânjenită.

Lady Vesper afișă o expresie gânditoare.

– Se mai întâlnește și cu altcineva în afară de tine? Vreau să spun… o altă fată? întrebă, vizibil îngrijorată.

– Nu știu nimic! exclamă Hilary, surprinsă.

– Înțelegi, reluă imediat castelana, fiul meu este atât de seducător… și încă atât de ușor de influențat!

– După părerea mea, nu duce lipsă de maturitate, nici de bun-simț! spuse infirmiera ca să-și liniștească interlocutoarea.

– Ce păcat! N-a avut bunul simț să se îndrăgostească de dumneata… Asta ar fi putut să-i prindă foarte bine!

Tânăra rămase perplexă.

De atunci, Hilary fu foarte atentă la ieșirile ei în relațiile cu Jordan.

A doua zi dimineața, participă alături de fiul castelanei la o sesiune de tragere cu arcul și reuși chiar să marcheze câteva puncte. Însă partida nu era destul de animată, după părerea lui Jordan.

– Ce-ar fi să coborâm în sat? propuse el, întinzându-i mâna lui Hilary. Vreau să mă plimb.

– Am înțeles, răspunse fata, încântată. De altfel, în curând o să fie ora cursului meu de franceză.

Îi spusese de aranjamentul cu pictorul. Din păcate, Michael nu era la întâlnire când ajunseră la cafenea. Această absență era de neînțeles, pentru că artistul îi recomandase chiar să vină mai devreme. Ce se-ntâmplase cu el?

Îngrijorată, fata își abandonă companionul ca să afle noutăți despre profesorul ei de franceză la pensiunea unde locuia.

– Așteaptă-mă, mă întorc într-o clipă, îi spuse tânăra lui Jordan care se așezase la o masă de pe terasă.

La recepția micului hotel familial, o doamnă în vârstă îi spuse că domnul Smeets nu se sculase. Era bolnav, fără îndoială. Hilary vru să-l vadă și proprietara îi spuse că îl putea găsi într-o cameră de la mansardă. Tânăra englezoaică urcă în grabă treptele și bătu la ușă. O voce slabă îi răspunse într-un târziu dinăuntru:

– Intră!

Hilary intră într-o încăpere tapisată cu desene și aflată într-un talmeș-balmeș de nedescris. Se duse totuși la căpătâiul lui Michael, care părea foarte slăbit.

– Sunt grav bolnav, murmură el făcând un efort să-i zâmbească.

Hilary îi puse mâna pe frunte. Ardea.

– Asta-i bună! spuse ea. Sau am eu ai mâinile reci.

Artistul o privea atent. Hilary simți cum se înroșește.

– Te-a văzut doctorul? întrebă ea ca să spună ceva.

– Inutil, mă descurc singur, abia răspunse bolnavul. N-am de ce să mai plătesc un tratament medical.

– Michael, reluă fata grav, fii serios. Ai neapărată nevoie de o îngrijire corespunzătoare. Încă nu ți-am dat nici un ban pentru lecțiile de franceză; am o datorie față de tine. Am să plătesc eu cheltuielile.

Fără să mai țină seama de protestele bolnavului, Hilary ieși din cameră și se duse la proprietara pensiunii, căreia îi spuse că trebuia să cheme un doctor.

După mai puțin de o jumătate de oră, Armand de Ferjac era acolo și o asculta pe Hilary cum stăteau lucrurile.

– Englezii ăștia mă impresionează mereu! exclamă el când fata îi spuse despre strâmtorarea financiară a artistului. S-ar zice că le place să sufere, continuă doctorul, ca și cum anduranța ar fi un semn de superioritate! S-a auzit vreodată un medic spunând: „ori la bal, ori la spital"? Omul ăsta este de-a dreptul ridicol!

Trecuse o oră până când Hilary se întoarse la cafenea și nu credea că Jordan mai era pe acolo. Îl găsi totuși în același loc, dar nu mai era singur; îi ținea companie Stephanie.

Erau atât de absorbiți de conversația lor încât nu-i remarcară întoarcerea.

– Alo! exclamă aceasta ca să le atragă atenția.

Jordan întoarse capul și se ridică politicos, privind-o cu asprime.

– Cred că vă cunoașteți, începu el.

– Da, ne-am întâlnit deja, afirmă Hilary.

Îi făcu un semn cu capul Stephaniei, care îi răspunse cu un zâmbet triumfător.

Jordan îi șopti ceva la ureche franțuzoaicei, care se înroși și începu să râdă, apoi i se adresă brusc lui Hilary:

– De ce nu mi-ai spus că Stephanie a venit la castel cu o zi înainte de venirea mea? De ce-ți închipui că este logodnica mea? Poți să-mi dai o explicație?

Lui Hilary, care tocmai avusese parte de o oră de încercări, îi veni greu să-și adune gândurile.

– M-ai înțeles greșit, începu pe un ton ezitant. Nu aveam cum să știu că o cunoșteai pe Stephanie… Vocabularul meu franțuzesc, destul de restrâns, nu mi-ar fi permis să pretind că este logodnica ta. În plus, nici nu te văzusem încă atunci când lady Vesper ne-a prezentat una alteia. Nu mi-e rușine să spun că sunt ceea ce sunt: infirmiera mamei tale.

Inima i se strânsese dureros, atunci când rostise ultimele cuvinte.

Jordan, parcă sufocat, înțelese imediat cum stăteau lucrurile.

– Bineînțeles, e mama! strigă el. Ce demon! A încercat s-o mistifice pe Stephanie, folosindu-te ca s-o sperie. Dă-ți seama că am fi putut să ne vedem în fiecare zi, și în loc de asta, mama a făcut în așa fel încât să nu știu de prezența dragei mele Stephanie.

– Despre ea mi-ai vorbit? mormăi Hilary, consternată.

– Da, și o iubesc mai mult ca niciodată, adăugă Jordan, radios. Mama m-a lăsat să cred în ziua picnicului, că n-am să mai stau anul acesta la Castelul Durrel și că tu erai noua mea prietenă.

Hilary rememoră evenimentele și înțelese de ce lady Vesper îi ceruse să renunțe la uniformă.

– Nu înțelegeam nimic din conversația lor, dar Stephanie se uita la mine cu o privire neagră. De ce să se opună lady Vesper relației voastre? Prietena ta e foarte drăguță… reluă Hilary care-și recăpătase sângele rece.

Jordan avu un zâmbet cinic.

– Din păcate, mama este teribil de snoabă; fără îndoială, și eu sunt, la fel ca sora mea, din cauza educației pe care am primit-o! ripostă cu amărăciune. Trebuie să ne întâlnim numai cu oameni de rang, cu titluri dobândite prin naștere. Frumusețea și inteligența nu sunt niște criterii valabile. După mama, Stephanie nu este pentru mine; e fata unui veterinar, care la rândul lui descinde dintr-un simplu fermier… Studiază să devină asistentă medicală, ca să-și ajute tatăl. Asemenea persoane, care trebuie să muncească pentru o pâine, nu sunt demne să facă parte din familia noastră. Cât despre infirmiere, nu știu cum trebuie să le consider…

– Mama ta ar spune-o mai bine ca mine, spuse încet Hilary, jignită de tonul indiferent al lui Jordan.

Incidentul ăsta o bulversase. Devenea conștientă de rolul important pe care Jordan îl căpătase în viața ei, chiar în clipa în care îl pierdea. O cuprinse îndoiala… nu reprezentase pentru el o distracție trecătoare?…

Se despărțiră de Stephanie și porniră tăcuți înapoi, pe drumul care ducea la castel. Deodată, Jordan o opri pe Hilary și o privi drept în ochi.

– În primul rând, te rog să nu-i spui nimic mamei, o imploră el; acum ai să înțelegi în ce atmosferă trăim, Louisa și cu mine, sub dictatura maternă. Am făcut deja alegerea: Stephanie va fi soția mea, fie că mama vrea sau nu. Pot să contez pe tine?

– Bineînțeles, promise Hilary. Nu sunt o trădătoare. Dar acum trebuie să te părăsesc ca să-mi întâlnesc pacienta, dacă nu vrei să-i trezești bănuielile.

Stăpâna casei citea liniștită o scrisoare când Hilary ajunse în camera ei. Părea inofensivă ca un copil și totuși…

– Ascultă Hilary, exclamă gazda văzând-o, soțul meu, William, va încerca să-și facă timp să vină la noi de ziua lui Jordan. Cât sunt de fericită să-l revăd! Vom da o recepție mare, nu contează ce spune doctorul! Ne vom invita toți prietenii. Vii și tu. Nu ți-ar plăcea să dansezi cu fiul meu?

– Ar fi într-adevăr foarte plăcut, răspunse Hilary fără ca bolnava să-i poată sesiza tulburarea.

Capitolul 5

Hilary primise și ea corespondență. Scrisorile de la familie și prieteni fură binevenite. Simțea nevoia de a schimba impresii cu cineva ca să mai uite de viața agitată de la castel.

Doamna Hope îi dădea ultimele vești; Lassie, femela lor de Labrador născuse câțiva pui și mama lui Hilary se hotărî să păstreze o cățelușă.

„Te aștept pe tine să-i dai un nume, îi cerea ea în misivă, tu ai întotdeauna cele mai bune idei." Hilary începu să se gândească la acest lucru, însă numele care-i veneau în minte nu-i plăceau. Gândurile îi zburară apoi spre Jordan. Amintindu-și de revelația lui în ceea ce o privea pe Stephanie, simți un nod în gât. Era atât de puțin atrăgătoare? Nici măcar nu reușise să-l cucerească și acum încerca un sentiment amar de eșec. Cât sunt de proastă, mormăi în sinea ei. Sunt în vacanță, și n-am dreptul să mă las cuprinsă de descurajare.

Din păcate, întâlnirea dintre Jordan și Stephanie prevestea absența lui în zilele care urmau. Hilary nu putea să conteze decât pe ea să se distreze.

Tânăra infirmieră se gândea că tot răul venea de la ea; avea prea mult timp liber să viseze și să-și închipuie povești de dragoste.

Vrând să-și vină în fire, deschise scrisoarea pe care o primise de la prietena ei, Cathy.

„Cum se desfășoară sejurul tău? o întreba. Am auzit că francezii au un farmec teribil. S-ar părea că sunt extrem de seducători, nu?

Hilary se gândi amuzată la cei doi bărbați pe care-i întâlnise la Saint-Jude: Jordan și Michael. Amândoi, englezi!… Se părea că nimeni nu-i plăcea în sat. Probabil că toți plecau să muncească la oraș de îndată ce-și puteau permite.

Imaginea unui chip semeț, cu ochi cenușii și nasul acvilin, îi trecu prin minte, dar o alungă repede. Armand de Ferjac o considera o înlocuitoare de ocazie, dar nimic mai mult. În rest, cu siguranță că era însurat și avea copii… Se hotărî să-i pună lui Jordan întrebarea ca să fie cu inima împăcată.

Aici, nimic nu s-a schimbat, continua Cathy. Sunt neînțelegerile obișnuite, uneori atât de exagerate încât ar fi de-ajuns ca să umple rubricile de fapt divers din presă. Una dintre infirmierele de la serviciul de maternitate a fost dată afară pentru că a fost prinsă în flagrant delict cu un doctor care bineînțeles că rămâne anonim… Nu uita asta, dragă

Hilary, femeile sunt întotdeauna de vină în meseria noastră. Nu trebuie să ai niciodată încredere într-un doctor fără să ai o dovadă a sincerității lui. Este o rasă periculoasă, și totuși…“

Hilary își întrerupse lectura și se gândi din nou la doctorul de Ferjac. Se grăbi să continue ca să risipească ciudata tulburare care o cuprindea…

„Așa e viața, trăgea concluzia Cathy. Îți simțim lipsa și te invidiem! Ce-ai zice de o mică schimbare?“

Fata zâmbi de această glumă. În cele din urmă, nimeni nu era mulțumit de soarta lui!

După-amiaza parcă nu se mai termina. Jordan nu mai avea nevoie de ea să se distreze și nu-și făcu apariția decât o singură dată. Hilary se obișnuise atât de bine cu compania tânărului încât absența lui o apăsa.

Se duse să se plimbe prin parc și intră în vorbă cu un grădinar. Nu întâmpină nici o greutate să se facă înțeleasă și asta o făcu să se bucure. Din păcate nu, prea reușea să-i deslușească răspunsurile. Descurajată, se așeză pe un șezlong adăpostit de o umbrelă și deschise o revistă. Mintea îi zbura aiurea și nu se putea concentra asupra a ceea ce citea. În cele din urmă închise ochii și adormi.

După o oră, fu trezită de o atingere prietenoasă.

– Jordan! exclamă spontan.

Apoi își dădu seama că se înșelase; bărbatul de lângă ea era Armand de Ferjac.

– Fii atentă, o sfătui el, riști să faci insolație!

– Oh, nu, ripostă Hilary roșind. Vreau… să fiu bronzată când mă întorc în Anglia, mormăi din ce în ce mai tulburată.

– Oricum ar fi, nu suntem în Anglia și soarele e mult prea puternic pentru un trandafir britanic. Să nu uiți!

Hilary, flatată de acest compliment neobișnuit, se înroși.

– Toate englezoaicele au pielea delicată, adăugă doctorul… Credeam că-ți face plăcere să primești vești de la prietenul tău, continuă el după o scurtă pauză.

– Jordan?

– Nu, cel care avea febră, se neliniști practicianul.

– Ah, da, Michael! Cum se mai simte?

– Mult mai bine, liniștește-te, a reacționat foarte bine la tratament și i-am lăsat medicamente pentru mai departe. În orice caz, nu mă gândesc să-i pretind onorariu.

– Am să plătesc eu consultația, se grăbi să se ofere Hilary.

– Nici să nu te gândești la asta. De fapt, ce este el pentru tine? o întrebă brutal.

– Mă ajută să învăț franțuzește, asta-i tot, explică fata, surprinsă de agresivitatea întrebării.

– În delirul lui, a vorbit tot timpul de tine…

– Oamenii care au febră spun vrute și nevrute, apoi uită tot când se însănătoșesc… În rest, nu i-am dat nici un motiv să se apropie de mine, se grăbi să adauge.

– Fără îndoială că îl preferi pe Jordan, nu?

– Jordan? Este un companion agreabil, nimic altceva!

– Te plictisesc cu toate întrebările astea, nu-i așa? Oricum, mă simt ușurat că nu te interesează tânărul Vesper. Este atât de nestatornic! Nu i-ar conveni deloc unei femei inteligente ca tine.

Hilary, stânjenită, se îmbujoră. Omul ăsta era într-adevăr imprevizibil…

– Jordan este oricum un băiat cu bun-simț, se apără ea.

– Bineînțeles, răspunse interlocutorul cu un zâmbet larg, satisfăcut. Mă duc s-o văd pe lady Vesper, vii cu mine?

Hilary îl urmă până în camera bolnavei.

– Iată cel puțin pe cineva care se poartă cum trebuie, declară medicul după examinarea obișnuită. Caroline, ești mulțumită de infirmieră?

– Sunt… răspunse laconic pacienta, și în orice caz este mai amabilă decât cele pe care le-am avut angajate altădată. Îi apreciez discreția. Printre altele, ar fi o companioană fermecătoare pentru băiatul meu.

Doctorul aruncă o privire întrebătoare spre Hilary.

– Într-adevăr, cred că dacă aș avea vârsta lui Jordan, aș găsi-o și eu drăguță și inteligentă.

Hilary se înroși violent și făcu un efort considerabil să-și ascundă emoția.

– Haide, Armand, doar nu ești atât de bătrân! interveni lady Vesper. După povestea neplăcută cu Isabelle, te porți ca un celibatar înrăit. Ești încă tânăr și ar trebui să-ți dai seama de asta! Ce păcat să-ți risipești așa tinerețea și vigoarea.

Armand de Ferjac își încordă maxilarul și nu spuse nimic.

– Sper cel puțin că nu te-am rănit, spuse castelana, puțin neliniștită.

– Nu, sigur că nu! Cum ați putea să mă ofensați despre orice ar fi vorba, stimată doamnă? replică el pe un ton ironic.

Hilary înțelese ambiguitatea acestui răspuns; lady Vesper era atât de sarcastică, încât putea uneori să rănească pe cineva fără să-și dea seama.

Armand de Ferjac cunoscuse deci o femeie pe care o chema Isabelle… Fără îndoială că era stânjenitor pentru el să audă numele unei persoane iubite înjosit în public, se gândi Hilary simțind o strângere de inimă. Tocmai aflase întâmplător că trăia singur și știrea aceasta o impresionă fără să vrea.

Doctorul se hotărî deodată să plece.

– Poți să mi-o încredințezi pe infirmiera ta pentru un ceas sau două, Caroline? Știu pe cineva căruia i-ar face plăcere s-o întâlnească…

– Bineînțeles, încuviință lady Vesper cu jumătate de gură.

O îngrozea să vadă oamenii scăpându-i de sub control.

– Să nu întârzii să-mi faci masajul, spuse castelana, adresându-i-se lui Hilary.

Aceasta dispăru în camera de alături să se schimbe. Alese o rochie galbenă care i se potrivea de minune, fără să se întrebe de ce avea atâta grijă de felul cum arăta… Fără îndoială, până la urmă vroia să-i placă doctorului de Ferjac!…

Cu toate astea, nu găsi de cuviință să se uite la el când coborî la mașină.

– Unde mergem? întrebă puțin dezamăgită. Cine vrea să mă vadă? Nu cunosc decât puțină lume pe aici.

– Ai produs o impresie puternică asupra acestei minorități, Hilary! Pot să-ți spun pe nume?

– Dacă vrei, trebui să consimtă cea întrebată.

De la medic la infirmieră era posibilă familiaritatea, însă reciproca nu era valabilă nicidecum.

– Ți-am rezervat o surpriză!

Ajunseră în fața pavilionului unde Hilary asistase la nașterea unui băiat în urmă cu o săptămână. Doctorul lăsă mașina în fața casei și îșI invită însoțitoarea să intre în grădină.

Acolo, un grup vesel se adunase, probabil pentru a sărbători fericitul eveniment. Toată lumea vorbea și râdea. Într-un con de umbră, Hilary zări în cele din urmă leagănul unde se odihnea sugarul.

– Ce drăguț e! exclamă înduioșată.

Micuțul era înconjurat de pachete legate cu panglici. Tânăra englezoaică, încurcată, se întoarse spre doctor.

– Ar fi trebuit să-mi spui și mie despre ce-i vorba, îi reproșă ea. N-am adus nimic pentru bebeluș.

Medicul o liniști imediat:

– N-are nici o importanță! Părinții s-au gândit să dea numele tău micuțului. Dacă ești de acord… O să-l cheme Hilaire, adăugă serios.

Hilary era în culmea bucuriei, plângea și nici nu-i venea să creadă cât era de fericită.

Încercă să-și dreagă glasul și se scuză pentru tulburare.

– Sunt fericită, explică ea cu stângăcie. Nu mi s-a făcut niciodată o surpriză atât de frumoasă…

Armand de Ferjac o prinse de mână și o strânse puțin ca s-o liniștească. Tânăra se înfioră la atingerea degetelor lui puternice, dar nu îndrăzni să-și retragă mâna. El îi întinse batista să se șteargă la ochi. Aceste atenții delicate dezvăluiau o sensibilitate profundă care nu-i scăpă lui Hilary. Bărbatul ăsta trăise o dramă și sub aparența de ursuz, ascundea de bună seamă o inimă rănită.

În cursul săptămânii care urmă, Hilary învăță să-l cunoască pe acest individ descumpănit. Într-adevăr, nu mai trecu nici o zi fără ca medicul să n-o invite să-l însoțească până la mașină după ce termina cu lady Vesper.

La început, traversau castelul și grădina discutând despre bolnavă, dar ajunseră repede la subiecte mult mai personale.

Erau atât de absorbiți de discuțiile lor, încât încetineau pasul când coborau treptele de marmură ca să nu le întrerupă.

Hilary nu-l mai găsea atât de arogant și de inaccesibil și se bucura de aceste câteva momente de companie pentru că Jordan, preocupat tot timpul de Stephanie, uitase complet de ea.

Într-o zi în care îi mărturisea temerile ei că nu va putea izbândi în carieră din cauza problemelor de sănătate, doctorul îi spuse propria lui poveste.

Trebuise să preia cabinetul medical al tatălui său, care murise acum doi ani, prin aceasta abandonând proiectele de

specializare în pediatrie la care se gândea. Din păcate, îi era cu neputință să facă altfel; trebuia să aibă grijă de mama bătrână și patrimoniul familial îi dădea de asemenea mult de lucru.

– Fiind singurul copil, trebuie să mă supun nevoilor mamei. Este soluția cea mai rezonabilă, explică el. Dar să nu-ți închipui că sunt nefericit din cauza asta. Am în continuare alte ambiții. Aici, în regiunea asta curată, am să construiesc într-o zi un centru de convalescență pentru copii. Este visul meu secret.

– E o idee bună, răspunse Hilary, flatată de această confidență. Sunt sigură că vei reuși.

El îi mulțumi pentru acest entuziasm printr-o privire călduroasă în timp ce un fior de fericire o stăbătea pe fată.

– Ar trebui să te prezint mamei. Ca și tine, este englezoaică… Nu-ți face probleme din cauza sănătății, ai să reușești, este destul să vrei. În tot cazul, pot să te asigur că aceste câteva săptămâni de repaos aici, vor fi de-ajuns ca să te angajezi din nou la St. Oswald. Dacă altfel ar sta lucrurile, aș fi la curent, crede-mă; nu ți-aș ascunde lucrul ăsta.

O privi cu o atenție tulburătoare.

– După părerea mea, ești complet refăcută. Te găsesc radioasă.

Hilary fremătă; complimentul ăsta îi mergea la inimă. Pe urmă, cum el nu spunea nimic, fata schiță un zâmbet jenat.

– Cred că-ți bați joc de mine, nu-i așa? îl întrebă neliniștită, pentru că o privea într-un fel ciudat.

Chipul i se încordase și părea preocupat de ceva.

– N-are importanță! răspunse sec întorcându-i spatele fără să se uite la ea.

Hilary rămase înmărmurită.

În fiecare zi aștepta cu nerăbdare vizita doctorului, dar desele fluctuații de dispoziție ale acestuia o descumpăneau. Spre deosebire de Jordan, care nu mai constituia un mister pentru ea după câteva zile petrecute împreună, Armand de Ferjac era un om pe care trebuia să-l descopere.

Față de el, încerca un sentiment straniu de atracție și teamă care se amestecau nedeslușit. Se gândi că abia începea să-l cunoască. N-ar fi avut timp să aprofundeze această relație înainte de plecare, chiar dacă seducătorul doctor i-ar împărtăși curiozitatea.

Într-o zi, când îi aducea medicamentele ladyei Vesper, care se plângea că o durea capul, Jordan dădu buzna în cameră.

– Bună! mamă… Hilary… exclamă el intrând.

Tânăra englezoaică îi răspunse la salut mașinal. Castelana se uită surprinsă la amândoi.

– V-ați certat? întrebă neliniștită.

– Nicidecum, răspunse el grăbit.

– De ce întrebați, doamnă? interveni Hilary, dornică să înlăture stânjeneala tânărului.

– Am impresia că ceva nu merge între voi! exclamă bolnava.

– Baliverne! strigă Jordan care-și venea în fire.

Hilary înțelegea foarte bine la ce făcea referire lady Vesper; nu era vorba despre răceală, ci indiferență.

– Se ocupă de tine, miss Hope, așa cum ți-am sugerat? continuă castelana.

– Jordan s-a dovedit foarte amabil cu mine, doamnă. Am fost împreună în multe locuri interesante, răspunse Hilary fără șovăială văzând privirea disperată a băiatului. Acum, odihniți-vă, pentru ca medicamentele să-și facă efectul cât mai bine, continuă imediat infirmiera. Jordan, te rog să fii amabil și s-o lași să doarmă, de acord?

– Firește, răspunse el, vizibil ușurat.

Părăsi discret încăperea, urmat de infirmieră.

– Îți mulțumesc! Mi-ai fost de mare ajutor, îi declară după ce ieșiră.

– Am spus adevărul, atâta tot.

– Nu-i chiar așa. Îmi pare rău că te-am neglijat în ultimul timp…

– Nu fi ridicol, doar nu ești însoțitorul meu permanent, îl întrerupse fata mușcându-și buzele.

– Sper să înțelegi… Mă lași să-ți explic?

– Te rog, scutește-mă de explicațiile astea. Dacă nu le voi ști, n-am să vorbesc despre ele.

Hilary ar fi vrut să evite confidențele lui Jordan. Într-adevăr, era departe de a fi indiferentă la sentimentele lui față de Stephanie. Jordan, egoist, nu bănuia că asta ar fi putut s-o afecteze.

– Știi că am văzut-o din nou pe Stephanie, începu el, și am nevoie să mă destăinuiesc cuiva!… Unde pleci, Hilary?

– Mă duc la bucătărie să sterilizez seringile, răspunse brusc ca să-l descurajeze.

Dar nu putu să n-o urmeze și cum se aștepta, ei i se făcu milă. Jordan îi povesti că Stephanie se schimbase. Se maturizase mult în ultimul an și judeca altfel. Îi declarase că îl găsea prea tânăr în comparație cu noii ei colegi de la școala veterinară, și de atunci, îl neglija.

– O iubesc, Hilary. Ce-o să se-ntâmple cu mine? strigă Jordan disperat.

– Nu cred că sunt calificată să te îndrum, remarcă infirmiera, impresionată de deprimarea lui. Nu sunt decât o femeie, de ce nu-i ceri sfatul doctorului de Ferjac? Vă cunoaște pe amândoi.

– Bănuiesc ce mi-ar răspunde, mormăi Jordan. Mă disprețuiește și mi-ar distruge toate speranțele. Mă interesează mai mult ce mi-ai spune tu.

– Ei bine, presupun că ești prea tânăr ca să știi ce vrei de fapt. E posibil ca Stephanie să vadă lucrurile astfel: la vârsta noastră, fetele sunt de multe ori mai mature decât băieții. Personal, sunt convinsă că dragostea asta precoce nu va dura, dar lasă timpul să facă ce trebuie și nu interveni în cursul firesc al lucrurilor.

Bunul simț al lui Hilary învingea. Mărturisirile candide ale lui Jordan îi deschiseseră ochii; Stephanie poate avea dreptate, nu era decât un copil.

– Mama ți-a pus întrebări? întrebă Jordan neliniștit.

– Bineînțeles că nu, veni răspunsul sec.

– Iartă-mă, mi-e frică tot timpul că pune spioni pe urmele mele… Sau mai rău, că folosește pe cineva care s-o influențeze pe Stephanie împotriva mea… recunoscu, rușinat. Ți-ar plăcea să vii mâine la plimbare? o întrebă după o scurtă tăcere. Acum regret plimbările noastre prietenești. Cel puțin nu aveam deloc probleme.

Hilary zâmbi, indulgentă.

– Ce propui? îi răspunse printr-o întrebare.

– Mă gândesc la un loc liniștit, minunat: Lacul cailor. Sunt sigur că o să-ți placă! Putem chiar să facem baie.

– Sună bine! comentă ea.

– Perfect! Și acum, ce-ai spune de o mică plimbare pe jos? Să coborâm în sat, mersul ne va face bine amândurora.

Porniră la drum.

Hilary era fericită că el îi aprecia din nou compania. O prinse afectuos de mână, lansându-i priviri complice la care ea îi răspundea zâmbind.

Când ajunseră în centrul satului, Jordan își îndemnă însoțitoarea să treacă pe la Michael Smith.

– Presupun că ți-ar plăcea să afli noutăți despre el.

Doctorul de Ferjac o ținuse la curent, știa că pictorul era mult mai bine.

– Nu suntem decât prieteni, se grăbi să-i spună lui Jordan de cum intrară în grădina pensiunii.

Michael își termina siesta pe un șezlong, sub o umbrelă. Păru fericit să primească o vizită. Stătură liniștiți de vorbă toți trei, apoi Jordan declară, aruncând o privire la ceas:

– Am impresia că bolnavul nostru ar trebui să-și schimbe puțin dispoziția. Crezi că i-ar plăcea să vină mâine cu noi la lac?

– Poate, răspunse fata săgetându-l cu privirea.

– Ce părere ai, Michael? îl întrebă pe un ton detașat.

– Mi-ar face plăcere, dar în primul rând n-aș vrea să fiu în plus.

– Nicidecum! Haide, vom fi patru: am să aduc o prietenă cu mine, adăugă imediat Jordan.

Hilary, stupefiată, păstră tăcerea până la plecare, însă după ce se distanțară de pensiune, dădu frâu liber furiei:

– Câtă meschinărie din partea ta, Jordan! Nu ți-am cerut niciodată să mă inviți sau să-mi găsești însoțitori. Pot foarte bine să fac singură lucrurile astea. În primul rând, nu vreau să-i dau speranțe false lui Michael Smith. E o neînțelegere!

– Credeam că este un bărbat care ți se potrivește… spuse Jordan, vinovat.

– Insinuezi că ar trebui să se potrivească unei fete ca mine, o simplă infirmieră?

– Nu ești supărată pe mine, nu-i așa? Știi, nu vroiam să te ofensez. Numai că atunci când l-am văzut pe Michael atât de trist și singur, m-am gândit că i-ar face bine… Și în clipa aceea, m-am gândit la Stephanie. Presupun că și ei i-ar plăcea să iasă în grup.

– Jordan, încep să cred că nu te gândești decât la tine, oftă Hilary. Am să vin mâine ca să nu-l dezamăgesc pe Michael, dar altădată, scutește-mă de mașinațiile tale! Acum, presupun că ai să mă lași să mă duc singură la castel ca să te duci să-i spui Stephaniei cum stau lucrurile.

– Nu pot să-ți ascund nimic, răspunse tânărul zâmbind, fără să ia în seamă sarcasmul lui Hilary.

Îl privea înmărmurită. Obținuse ceea ce voise și nici măcar nu-i înțelegea reproșurile. Tot ce nu era conform planurilor lui, nu prezenta nici un interes.

Hilary se întoarse gândindu-se cu îngrijorare la ieșirea planificată pentru a doua zi. Se simți și mai descurajată când îl văzu pe doctorul de Ferjac care urca deja în mașină și se pregătea să plece.

Fără să vrea, alergă spre el, cu inima strânsă.

– Ce instrucțiuni mai primesc, doctore? întrebă, încercând să pară cât mai naturală.

– Da, ai face bine să porți ceva pe cap ca să te protejezi de soare! o îndrumă ironic.

Porni mașina făcându-i un semn cu capul. Gânditoare, îl privi depărtându-se.

Cuvintele simple pe care abia le rostise fuseseră de ajuns ca s-o bulverseze. Totuși, privirea aspră a medicului îi reveni în fața ochilor.

„Nu aștepta nimic de la omul ăsta! își spuse, regăsindu-și luciditatea. Nu vei avea parte decât de decepții. Nu-l interesezi și tu îi acorzi deja un loc în viața ta.“

Capitolul 6

În mașina care rula repede spre Lacul Cailor, atmosfera era atât de tensionată încât Hilary începu să se teamă de sfârșitul acestei excursii improvizate. Situația era de-a dreptul absurdă! Într-adevăr, își dădea bine seama că nici unul dintre pasagerii din vehicul, Jordan și Stephanie în față, Michael și cu ea în spate, nu prea aprecia această ieșire.

Jordan, aparent preocupat, nu era atent la drum, pentru că Stephanie îi spusese ceva neplăcut când plecaseră.

Cât despre Michael, tulburat de prezența lui Hilary, nu-și lua ochii de la ea. Doar tânăra infirmieră încerca să se destindă admirând peisajul splendid.

După vreo douăzeci de minute, Stephanie se hotărî să spargă tăcerea apăsătoare. Începu o discuție cu Michael, întorcând deliberat spatele șoferului. Hilary era acum în stare să înțeleagă tot ce spunea, însă Stephanie, încă ranchiunoasă

pe ea, nu-i adresă nici un cuvânt. În schimb, încerca să-i atragă atenția artistului care politicos, o lăsa să-și vadă de treabă.

Jordan, gelos, conducea din ce în ce mai periculos și Hilary răsuflă ușurată când ajunseră la capătul drumului.

În timpul picnicului pe care îl luară pe un loc mai înalt care domina lacul, Stephanie își continuă tertipurile pe lângă Michael.

Jordan nu făcea nici un efort să-și ascundă nemulțumirea și o neglija pe Hilary.

Cei patru tineri ofereau un spectacol jalnic.

Gândindu-se la asta, Hilary începu să facă haz de necaz: proiectele egoiste ale lui Jordan se întorceau acum ca un bumerang împotriva lui, ceea ce nu era rău. Era un băiat răsfățat care nu avusese niciodată de înfruntat un obstacol ca să obțină ceea ce dorea; de data asta, nu mai era stăpân pe situație.

O vedea pe Stephanie scăpându-i, fără să poată interveni.

Hilary simțea că nu avea nimic în comun cu această tânără care prefera compania bărbaților și nu-și ascundea deloc această înclinare.

Luară masa fără entuziasm; nimănui nu-i era foame. În sfârșit, cum după-amiaza risca să se prelungească la nesfârșit, Hilary se hotărî să anime atmosfera, și se dezbrăcă în costumul de baie.

– Cine ajunge primul la insulița care se vede acolo, câștigă! se lansă ea într-o tentativă disperată de a-și destinde tovarășii.

Era deja pe malul apei, când Michael apăru lângă ea, și se aruncară amândoi în apa limpede. Ajunseră repede la insuliță, pentru că Hilary era o bună înotătoare.

Totuși, punând piciorul pe taluzul moale, fu surprinsă că era obosită după o încercare atât de scurtă.

– Nu prea sunt în formă mormăi ea, și apa e cam rece!

– E rece pentru că vine de pe munte, remarcă Michael, făcând semn spre masivii stâncoși care-i înconjurau.

Un torent de cristal forma o cascadă care cădea tumultuos de pe un bloc brun de granit, nu departe de insula lor, pentru a se cumințI în apa liniștită a lacului. Hilary căzu în extaz în fața acestei frumuseți sălbatice.

Michael o contempla încântat de tabloul care i se oferea înaintea ochilor și nu îndrăznea s-o tulbure de teamă să nu strice farmecul.

– Ce fac ceilalți? întrebă el în cele din urmă.

– Bănuiesc că încearcă să se împace, răspunse Hilary surprinsă de această revenire bruscă la realitate. Însă acum, dacă se cunosc mai bine, aventura lor parcă nu mai are același farmec…

– Credeam că tu și Jordan… spuse timid Michael, uimit de remarca fetei.

– Ce-a putut să-ți treacă prin cap?

– Mi s-a părut că din cauza lui erai puțin … distantă față de mine.

– Nicidecum!

– În cazul ăsta…

Tânărul pictor se întrerupse și o prinse de mână:

– Hilary, din prima clipă când te-am văzut, nu mai sunt același… Știu că am o condiție modestă, dar…

– Dumnezeule, Michael! interveni tânăra, foarte stânjenită și retrăgându-și repede mâna. Jordan n-are nici un amestec în toate astea, totuși nu sunt disponibilă, adăugă imediat.

– Ah! Vrei să spui că ești logodită? întrebă Michael, pălind.

Hilary continuă fără să vrea:

– Nu, nu este nimic oficial. De altfel, nici nu știu dacă cel pe care îl iubesc încearcă cel mai mic sentiment pentru mine, eu…

– Îl cunosc?

Hilary se înroși.

– Nu-i treaba ta! N-ar trebui să-mi pui o asemenea întrebare.

Prefera să-i ascundă adevărul în loc să-l mintă.

– Să mergem la ceilalți, propuse fata, simțindu-se deodată stingheră în compania lui Michael.

Într-un fel, se simțea ușurată că situația dintre ei se clarificase. Declarația lui Michael nu era chiar neașteptată, totuși, cu ocazia asta dispăruse orice urmă de echivoc.

Mai trecu o oră de discuții între Jordan și Stephanie care nu reușeau să cadă de acord între o vizită prin parc sau un tur în cartierul vechi al orașului apropiat, pentru terminarea după-amiezii. Până la urmă, apropiindu-se furtuna, se hotărâră să se întoarcă direct acasă fără să mai aștepte să înceapă ploaia.

– Ți-e frică de furtună, miss Hope? o luă în zeflemea Stephanie.

– Nicidecum, răspunse ea simplu, însă nu vreau să ajung la castel prea târziu, pentru că am treabă de făcut!

– Să mergem! hotărî Jordan.

După cinci minute, ploua cu găleata și Stephanie țipă, disperată:

– Jordan! Oprește și închide trapa de pe capotă!

În loc de răspuns, el acceleră însă imediat.

– Jordan! reluă ferm Hilary. Trebuie neapărat să ne udăm toți până la piele?

Șoferul opri imediat mașina și Michael trebui să coboare ca să închidă cu mâna acoperișul decapotabil, mecanismul automat fiind blocat.

Stephanie nu mai înceta cu vorbele de ocară la adresa lui Jordan și să se lamenteze de propria soartă, în timp ce ceilalți evitau să intervină.

– Termină! strigă până la urmă Jordan. Taci odată! Vezi bine că toți suntem în aceeași situație!

Capota odată închisă deasupra lor, porniră la drum. Hilary, generoasă, îi întinse lui Stephanie un prosop uscat cu care aceasta îl luă și începu să se șteargă energic. Aproape terminase, când se întrebă ce făcea Hilary.

– Și tu?

– N-are nici o importanță… și oricum, aproape am ajuns, răspunse Hilary, iritată.

Jordan îi lăsă pe Stephanie și Michael pe la casele lor iar când ajunseră la castel, Hilary era epuizată.

Pe scară, dădură nas în nas cu doctorul de Ferjac, care părăsea casa după vizita cotidiană.

– Ce-nseamnă asta? întrebă medicul văzând cum se scurgea apa de pe ei. Parc-ați fi făcut baie îmbrăcați!

– O remarcă spirituală, replică Jordan care nu avea chef de glume.

Spunând acestea, dispăru în direcția camerei sale.

– Ne-a prins furtuna, explică tânăra infirmieră, extrem de jenată.

– Mi se pare un timp foarte bun pentru a face o pneumonie! spuse sever doctorul. Du-te imediat și fă o baie caldă. Pe urmă, intră în pat… am să trec să te văd.

Hilary se simți ca o fetiță prinsă în flagrant delict și fugi în baie fără să mai scoată o vorbă.

După ce umplu cada, își petrecu o jumătate de oră în apa caldă, apoi, revenindu-și, hotărî să se apuce de treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Își îmbrăcă uniforma și intră la lady Vesper.

Aceasta era foarte bine dispusă, petrecuse o zi nemaipomenită și abia aștepta să-i povestească.

– Doctorul de Ferjac m-a dus în după-amiaza asta la Grădinile Italiene, îi spuse infirmierei. Nu mai fusesem pe acolo de câțiva ani și a fost drăguț să-mi rezerve această surpriză. Am vizitat totul, nu ne-am grăbit și uite că nu sunt deloc obosită!

– Sunt încântată, aprobă Hilary. Grădinile Italiene sunt remarcabile, le-am văzut și eu, împreună cu Jordan.

– Știi, mă simt mult mai bine, fără îndoială din cauza masajelor pe care mi le faci, nu-i așa?

– Tot ce se poate! Acum trebuie totuși să vă odihniți, ca să recuperați. Doar așa vă puteți pemite și alte escapade!

– Ești o mică dictatoare! exclamă lady Vesper. Dar astăzi, într-o zi deosebită, am să mă supun ordinelor tale… Cum s-a desfășurat ieșirea voastră?

– Foarte bine… până a venit ploaia. Ne-am întors toți uzi până la piele, răspunse Hilary fără să se gândească.

– Cum adică „toți"? A mai fost cineva în afară de tine și de Jordan?

Hilary făcu apel la imaginație și răspunse imediat:

– Un englez, pe care l-am cunoscut aici, ne-a însoțit împreună cu prietena lui. A fost bolnav de curând și Jordan s-a gândit că o ieșire i-ar face bine.

– Înțeleg…

Aparent, lady Vesper accepta această explicație, și Hilary spera din toată inima că nu i se va reproșa această minciună. În situația de față, ar fi fost dezolată să strice seara pacientei sale cu o veste neplăcută.

Puțin mai târziu, doamna Durand veni să le spună că Jordan îi ceruse să i se aducă un platou în cameră pentru cină.

– Poate a răcit, remarcă Hilary. Mă duc imediat la el să văd ce face.

Câteva minute mai târziu mânca liniștită, când doctorul de Ferjac intră în cameră. Revenise așa cum promisese. Îi aruncă lui Hilary o privire plină de reproș care o făcu să înghețe.

– Nu prea m-ai înțeles, miss Hope. Credeam că am fost clar mai devreme, când ți-am spus să te culci după ce faci baie, exclamă el, furios.

– Desigur, însă după baie m-am simțit mult mai bine și am hotărât să lucrez ca în fiecare zi, încercă infirmiera să se apere.

– Miss Hope, nu sunt obișnuit să văd că nu mi se respectă indicațiile! Credeam că te preocupă sănătatea ta. Fugi imediat în cameră, unde am să vin să te examinez într-un sfert de oră.

Foarte impresionată de acest ton autoritar, tânăra se grăbi să se conformeze; totuși nu putu să nu-i atragă atenția că Jordan poate avea mai multă nevoie de supraveghere. Cum el rămânea de piatră, fata se retrase contrariată.

„Cum am putut să cred o clipă că iubesc un asemenea monstru? se gândi, dezbrăcându-se în grabă în camera ei. Chiar mă consideră un copil!“

A doua zi, Hilary era răcită și doctorul de Ferjac îi ordonă să stea în pat cel puțin douăzeci și patru de ore. Va veni chiar el să-i țină locul și să-i facă injecțiile ladyei Vesper. Se arăta tot timpul atât de ferm cu tânăra infirmieră, încât aceasta era disperată de răceala lui.

– Mă simt ridicolă să vegetez în pat în timp ce, de cealaltă parte a ușii, am treabă de făcut, protestă, neputincioasă.

– Mai bine te simți astăzi ridicolă decât să regreți mâine că ai făcut o revenire, copilă ce ești! Fă ce-ți spun și o să fie bine, crede-mă!

Parcă i se mai îndulcise purtarea însă rămânea distant și patern.

După-amiază, Jordan îi făcu o vizită lui Hilary și-i aduse un braț de trandafiri parfumați. Fata se bucură de acest interludiu plăcut, pentru că vorbele și atitudinea doctorului o tulburaseră, și dorea cu ardoare să-și distragă mintea de la sentimentele contradictorii care o invadau. Într-adevăr, se temea de consultațiile doctorului de Ferjac, dar când era lângă ea se simțea pătrunsă de o emoție profundă, și când acesta se ridica să plece, neliniștea o gâtuia.

Fără încetare, era derutată de propriile senzații și asta o epuiza. În acest condiții, Jordan fu deci binevenit. Din păcate, deschise discuția cu un subiect pe care ea ar fi preferat să-l evite.

– Doctorul de Ferjac mi-a reproșat că sunt răspunzător de răceala ta! Nu știam că ești atât de firavă…

– Nu sunt, oftă Hilary, însă de curând am avut pneumonie și asta îl face să fie atât de precaut. Îmi pare rău că a trebuit să-mi întrerup serviciul pe lângă mama ta. Dar nu îndrăznesc să nu mă supun ordinelor lui pentru că s-ar înfuria la culme.

Într-adevăr, nu se simțea capabilă să se opună voinței intransigente a doctorului. În fața lui, era total dezarmată.

– Nu-mi spune despre asta! Știu cu cine avem de-a face. Vrea să mă trateze ca pe un copil de șase ani… Mi-a spus că nu merit permisul de conducere dacă nu sunt în stare să am grijă de pasageri. M-a declarat iresponsabil. Păi… cine se crede? se lamentă sărmanul Jordan.

Hilary se abținu să zâmbească la aceste cuvinte și schimbă subiectul.

– Mulțumesc pentru trandafirii minunați pe care mi i-ai adus! Îmi plac foarte mult. Apropo, ce mai face Stephanie?

– Așa și-așa, oftă el, evaziv. Am invitat-o la aniversarea mea. Sper să vină!

Era clar că discuția nu era simplă.

– Cine se va ocupa de decorare și toate pregătirile? întrebă Hilary, venindu-i o idee.

– Presupun că Louisa… Femeile se pricep mai bine la așa ceva. Mama va participa și ea, fără îndoială, iar tata va plăti factura… Preferam să sărbătoresc evenimentul la Lyon doar cu Stephanie, dar sunt băiatul casei și moștenitorul numelui, astfel încât majoratul meu este un adevărat eveniment pentru familie.

– Te aștepți să-ți primești partea din averea familiei… glumi Hilary.

– Bunicul mi-a lăsat o afacere. Voi avea acces deplin la acțiuni și la seiful de la bancă. Începând de săptămâna viitoare, am să devin o partidă avantajoasă! Ai fi interesată?

– Cred că avantajele financiare nu pot să mă influențeze în privința asta, se sclifosi fata ca să evite răspunsul.

Râseră amândoi din toată inima, însă Jordan redeveni serios nu mult după aceea.

– Eu cred că… te iubesc mult, Hilary, șopti tânărul prinzând-o de mână. Ești proaspătă ca trandafirii aceștia. De ce Stephanie nu seamănă deloc cu tine?

– Totuși, e foarte drăguță.

– Nu, nu-i adevărat, nu-i blândă ca tine. Sunt sigur că mi-ar părea antipatică dacă n-aș fi îndrăgostit de ea. Dar ăsta-i

necazul, sunt prins ca o muscă într-o plasă de păianjen; cu cât mă zbat mai mult, cu atât se strânge mai tare în jurul meu.

– Știi ce se spune despre dragostea adevărată? se hazardă tânăra englezoaică, impresionată de suferința prietenului ei. Dragostea sinceră nu se teme de trecerea anilor…

– Oh, ești minunată!

Spunând acestea, se aplecă spre chipul bolnavei și o sărută pe furiș.

– Ia te uită! se auzi în clipa aceea un glas familiar. Să știi că ăsta-i mijlocul cel mai bun de a lua un virus de la un bolnav!

Doctorul de Ferjac era în fața lor, cu o privire ostilă. Jordan se ridică imediat și răspunse insolent:

– În orice caz, este cel mai plăcut! Poate ați uitat…

Pe urmă ieși trântind ușa.

Hilary rămase singură cu doctorul, foarte stânjenită de acest incident, în timp ce el o privea cu dispreț, sporind confuzia cu o tăcere glacială. O consultă ca un automat, fără să rostească un cuvânt.

– E bine, trase concluzia în cele din urmă. Cred că am sugrumat răul în față. Mâine poți să te ridici, dar fii atentă: o vizită la lady Vesper și puțin șezlong îți vor fi de ajuns. Nu te surmena!

– Mulțumesc, doctore, apreciez atenția dumitale, dar acum mă simt mult mai bine. Cred că nu mai e nici un pericol.

– Miss Hope, aș prefera să fiu sigur de asta, declară el ferm.

Își închisese geanta și se pregătea să plece.

– Îți mulțumesc încă o dată, murmură timid, îți sunt foarte recunoscătoare pentru toată osteneala pe care ți-ai dat-o pentru mine și țin să-ți plătesc onorariul.

Auzind asta, doctorul se întoarse spre ea, cu o expresie furioasă.

– Cum așa! Jordan este răspunzător pentru ce s-a întâmplat, așa încât familia lui va suporta cheltuielile. Mândria britanică te onorează, dar această datorie nu-ți revine în nici un caz. Mai ai ceva de adăugat?

Ea clătină din cap, prea impresionată ca să mai spună ceva.

– Îți place de el? o întrebă pe neașteptate.

– De cine? întrebă fata, prevăzătoare.

– De Jordan, ăsta!

– Ei bine… bombăni fata, încurcată. Ce te face să te gândești la asta? Nu suntem nimic unul pentru celălalt, declară impulsiv. Am avut o discuție despre problemele lui sentimentale, dar…

– Aparențele înșală, i-o tăie doctorul.

– Bineînțeles, însă Jordan ar prefera de o mie de ori să sărute pe alta…

– Dar tu?

Inima lui Hilary începu să bată violent. Ce însemna această aluzie?

– În definitiv, asta nu mă interesează deloc, răspunse medicul, evaziv. Pe curând, miss Hope. Urmează-mi sfaturile, mai ales fără exces de zel!

O privi cu blândețe și ea se înfioră de emoție. Cât era de complicat bărbatul ăsta! Era prima dată când îi vorbea astfel, după începutul răcelii. „Ce-aș fi simțit dacă m-ar fi sărutat?“se întrebă, tulburată.

„Aș fi murit de bucurie! își răspunse în sinea ei. Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Dacă îl interesez, va proceda altfel să-mi declare asta.“

A doua zi se anunță grea și chinuitoare încă de dimineață. Soarele voalat de nori și aerul greu de respirat apăsau asupra locuitorilor castelului.

Vlăguită de căldură, lady Vesper se instalase la răcoare ca să se odihnească. Deodată, o zarvă veni să tulbure liniștea marii clădiri adormite. Hilary, care traversa holul să se ducă să pregătească o băutură răcoritoare pacientei sale, fu întreruptă în ceea ce făcea de țipete și râsete. Patru fete urmate de doi băieți dădură buzna în hol.

– Ce palat! exclamă unul dintre băieți, cu un vizibil accent american.

– Și uite cine-i aici! interveni celălalt cu un fluierat de admirație la adresa lui Hilary.

Fetele începură s-o privească geloase.

– Hei! strigă una dintre ele pe un ton agresiv. Locuiesc aici și nu cred că am fost prezentate!

Era cea mai mare din grup. Avea o figură frumoasă, cu ochi mari și vii. Părul în dezordine îi conferea o alură sălbatică și romanescă. Însă, din prima clipă, lui Hilary nu-i plăcu impertinența ei.

– Bănuiesc că ești Louisa Vesper, nu-i așa? Pe mine mă cheamă Hilary Hope și sunt infirmiera ladyei Vesper, spuse cu răceală.

– Nici nu mă îndoiam de asta, replică sec interlocutoarea. În cazul ăsta, spune-mi miss Vesper, te rog.

Hilary o măsură repede din priviri și continuă:

– Lady Vesper se odihnește acum. Ar fi bine să nu faceți gălăgie încă vreo oră.

Spunând acestea, își continuă drumul spre oficiu, fără să acorde nici o importanță comentariilor pe care le lăsa în urmă. Însă ostilitatea Louisei nu prevestea nimic bun pentru viitor.

– Ați văzut ce impertinentă! se plânse Louisa indignată, nu mai ești stăpân la tine acasă!

– Ai dreptate, o aprobă unul dintre băieți. Pare puțin prea autoritară.

– Eu o găsesc mai degrabă simpatică, obiectă unul dintre americani, zeflemitor.

– N-ai gust deloc! strigară fetele la unison.

Hilary se întoarse cu o tavă plină.

– Dă-mi voie să te ajut, se oferi tânărul barându-i drumul.

– Mulțumesc, n-am nevoie, replică infirmiera, agasată.

Apoi se duse să pună băuturile pe măsuța de lângă lady Vesper. Aceasta se odihnea, cu ochii închiși. Fără să miște, o întrebă:

– Cea pe care o aud este fata mea?

– Ea este, doamnă… De fapt, sunt șase!

– Dumnezeule! Măcar dacă ar fi pus-o în temă pe doamna Durand, altfel nu va putea să găzduiască pe toată lumea, exclamă castelana, îngrozită. Prietenii Louisei sunt de multe ori foarte agitați!

Hilary aprobă în tăcere. Își spuse că atâta vreme cât va fi în preajmă Louisa și prietenii ei, era mai bine să fie așa. În această ordine de idei, hotărî să se ducă în capătul parcului și acolo să citească, să se mai liniștească puțin. Din când în când, mai ajungea la ea câte un țipăt, dar nu-i păsa ce se întâmpla, câtă vreme nu era deranjată de tinerii intruși.

Veni ora vizitei medicului și se duse să-și pună uniforma să-l întâmpine. Apoi merse la lady Vesper și o trezi.

– Ați dormit bine, doamnă?

– Da, mulțumesc… m-am odihnit. Poți s-o chemi pe Marie? Vreau să mă îmbrac.

Când fu gata, Louisa intră în cameră și se aruncă de gâtul mamei s-o sărute.

– Ce drăguță ești, mamă! Cum te simți?

– Mi-e mult mai bine, și asta datorită noii mele infirmiere. Nu vrei să ți-o prezint?

– Ne-am întâlnit deja, spuse sec Louisa. Și ne-a ordonat să tăcem, sub pretextul că riscăm să-ți stricăm odihna.

Hilary își mușcă buzele și se pregătea să se eschiveze când veni doctorul de Ferjac.

– Armand! exclamă Louisa, bucuroasă.

Îi sări de gât și-l sărută pe obraji cu ardoare.

Lui Hilary i se puse un nod în gât și întoarse ochii, în timp ce Louisa începea să spună, cu o voce catifelată și senzuală:

– Acum am aproape nouăsprezece ani, se sclifosi ea, nu mai sunt copil.

– Louisa, ești o pisicuță sălbatică. Doar gheare și blană! Astăzi întruchipezi blândețea, însă nu știu mâine cum va fi! glumi doctorul.

– Nu-i adevărat. Mâine… am să te ador… mereu.

– Louisa, destul! i-o tăie lady Vesper.

– Mamă, nu fi geloasă, tu îl ai deja pe tata…

– Pot să plec? întrebă încet Hilary, nemaisuportând ce se-ntâmpla în fața ei.

Nimeni nu acordă nici o atenție întrebării sale. Ieși deci și fugi în camera ei, plângând din toată inima.

Curios, această scenă o bulversase. N-ar fi știut să spună de ce, dar se simți dintr-o dată deprimată și neliniștită. Se refugie pe pat și începu să plângă cu fața ascunsă în pernă.

Capitolul 7

Louisa tocmai venea pe terenul de tenis când deodată glasul lui Jordan o făcu să tresară.

– Iată-te în sfârșit! Este un băiat cu un accent american care te caută peste tot!

– E Jason, trimite-mi-l aici, replică ea.

– Cine e Jason ăsta?

– Un prieten! Tocmai vine să jucăm tenis… Și tu, ce faci?

– Nu mare lucru, din păcate. Poate aș putea să vă arbitrez, ce zici?

– Te rog, Jordan… Cât ești de plicticos! N-avem nevoie de arbitru. Până la urmă, unde-i Stephanie? Mi-ai spus la telefon săptămâna trecută că v-ați reîntâlnit. O iubești la fel de mult?

– Așa cred… Numai timpul va putea să arate care-i adevărul, murmură Jordan evaziv, amintindu-și cuvintele lui Hilary.

Frate și soră se priviră afectuos.

– Sunt îndrăgostită, spuse ea deodată. Nu-i minunat?

– Trebuie să fie unul nou, decretă Jordan cu acreală, vreau să… Uite-l pe prietenul tău.

– Hello! strigă americanul.

Acesta sări peste fileu și veni lângă ea s-o sărute pe buze. Însă Louisa nu-l lăsă să facă ce vroia și întoarse capul.

– Hello! răspunse ea cu un zâmbet crispat. Atunci, Jordan, parcă spuneai că pleci sau… mai rămâi?

– Plec, îi răspunse cu un zâmbet răutăcios. Sunt sigur că ați prefera să rămâneți singuri!

– Exact! replică Jason, jovial.

*

* *

Cât despre Hilary, întârziase în sat și se întâlni cu doctorul de Ferjac. Doctorul părea bine dispus, așa încât se plimbară puțin.

– Bună, Hilary, îi spuse de cum o văzu. Ce coincidență fericită… Adineaori, mama mă întreba dacă ți-ar plăcea să iei ceaiul cu ea, după-amiază.

– Foarte amabil din partea ei, răspunse Hilary, puțin surprinsă. Mi-ar plăcea să accept, dacă lady Vesper nu are nimic de obiectat.

– O să fie de acord, am eu grijă de asta, declară doctorul, bucuros. Am să trimit un taxi pe la ora… trei, să zicem, dacă îți convine.

Hilary ardea de nerăbdare să accepte această invitație neașteptată ca să rupă monotonia vieții de la castel, dar avu grijă să nu-și manifeste entuziasmul. Era puțin îngrijorată de această propunere prietenească. Medicul îi rănise deja sensibilitatea și se temea să nu mai aibă parte de o nouă deziluzie. Totuși, consimți fără să vrea în fața atitudinii prietenoase a interlocutorului.

– Ne-am înțeles, am să fiu gata la ora trei.

– Perfect! Deci, ne vedem după-amiază… Acum, trebuie să te părăsesc.

El îi întinse mâna și i-o strânse afectuos. La atingerea lui, Hilary se înfioră dar nu spuse nimic. Doctorul îi mai zâmbi o dată înainte de a pleca.

– La revedere, bâigui tânăra.

El se îndepărta deja cu pași grăbiți. Fata rămase câteva clipe înmărmurită, subjugată de acest mers avântat. Spatele lui lat și felul cum se purta o atrăgeau irezistibil.

În ciuda efortului pe care-l făcea, nu reușea să-și stăpânească tulburarea. Când el se întoarse s-o mai privească o dată, Hilary aproape uită să-i răspundă la salut.

Se întoarse la castel, bulversată de șocul de care avusese parte; omul ăsta o captiva.

După masa de prânz, începu să aștepte neliniștită ceasul întâlnirii. Fiecare minut i se părea interminabil. Fără încetare, își consulta ceasul și arunca priviri spre pendulă. Până la urmă, coborî la oficiu să-și calce o rochie pe care și-o alesese cu grijă.

Se trezi nas în nas cu Louisa, care făcea o prăjitură. Tânăra infirmieră fu surprinsă s-o vadă ocupată cu o treabă atât de casnică.

– Privește ce prăjitură frumoasă pregătesc pentru dragul meu Armand, șopti Louisa. Nu crezi că bărbatul ăsta e divin, miss Hope?

Hilary simți că i se taie picioarele.

– Cred că… doctorul de Ferjac este foarte simpatic, miss Vesper, mormăi, confuză.

– Să știi că poți să-mi spui Louisa. Ieri a fost doar o glumă!

– Înțeleg… Deci, îți plac asemenea glume? întrebă Hilary cuprinsă de o furie surdă.

– Nu, prietenelor mele le plac. De fapt, sunt mult mai matură decât ele… De altfel, mie îmi plac bărbații maturi, ție, nu?

– Vârsta nu înseamnă mare lucru, totul depinde mai degrabă de felul omului, spuse, prudentă.

Rănită în amorul propriu, se străduia să se adune ca să poată controla această situație delicată.

– Sincer, ce crezi despre Armand? continuă Louisa cu curaj, aruncându-i o privire răutăcioasă.

Hilary își ascunse stânjeneala printr-un râs nervos. În orice caz, nu vroia să lase să se întrevadă drama care se petrecea în ea și supliciul la care o supunea interlocutoarea.

– Să nu luăm în discuție cazuri particulare, te rog…

Louisa, absorbită de treaba pe care o făcea, abia o asculta. Introduse prăjitura în cuptor cu un zâmbet triumfător.

– Într-o oră, e gata! Ce surpriză o să fie pentru Armand!

Deodată, Hilary tresări. Înțelesese că Armand de Ferjac avea de gând să bea ceaiul împreună cu ea. O cuprinse neliniștea, dar ca să fie cu inima împăcată, preferă să-i spună acest lucru Louisei. În felul acesta, evita orice neînțelegere.

– Oh! ripostă Louisa, sigură pe ea. Doamna de Ferjac este drăguță, o cunosc; îi place să ia ceaiul și să i se povestească ultimele noutăți din Anglia ei dragă, pentru că nu mai părăsește Franța, sărmana. Ea și fiul său sunt ultimii descendenți ai unei vechi familii franțuzești, foarte apreciată pe aici. Străinii, de multe ori îl consideră pe tata cel mai important personaj din regiune, din cauza castelului, dar după părerea oamenilor de pe aici, Armand este adevăratul castelan.

Copleșită de îndoială, Hilary se întoarse în camera ei mică. Se așeză în fața oglinzii și se pieptănă îndelung ca să înșele presentimentele care o asaltau. Dacă pretențiile Louisei se dovedeau justificate, de ce doctorul de Ferjac o chemase la el?

O cuprinse gelozia. Atitudinea superioară a Louisei îi revenea inexorabil în minte, ca o sfidare. Din păcate, cum să pretindă că ar putea rivaliza cu o tânără a cărei frumusețe și

nume erau de ajuns să atragă atenția oricui? În cele din urmă, se simți obosită, abandonată. În pragul disperării, aruncă o privire obosită spre pendulă; era trei fără zece!

Se ridică deodată și încercă să-și alunge gândurile negre.

„Vedem noi", își spuse, curajoasă.

Coborî scările în grabă.

La trei fix, taxiul sosi în sfârșit și o duse la ușa lui de Ferjac. Locuiau într-o vilă frumoasă de cărămidă, înconjurată de o grădină cu alei pietruite. Armand apăru imediat în prag… Părea preocupat. Își întâmpină invitata cu un zâmbet obosit. Îi întinse galant o mână ca s-o ajute să coboare din mașină, fără să spună nimic. Inima englezoaicei bătea gata să-i spargă pieptul.

– Asta e casa mea.

– E foarte frumoasă, mormăi Hilary.

Când pătrunseră în holul de la intrare, deveni foarte conștientă de efectul pe care-l avea medicul asupra ei.

– Mama te așteaptă, continuă el conducând-o pe terasă.

Auzind aceste cuvinte, tresări. Și el? N-avea să-și petreacă după-amiaza cu ele?

O doamnă în vârstă era așezată într-un fotoliu confortabil, pe terasa mare care surplomba cursul de apă al cărui susur se auzea.

Ochii doamnei de Ferjac erau tot atât de albaștri pe cât de cenușii erau ai băiatului său. Făptura ei radia o căldură și o

armonie care o cuceriră imediat pe Hilary. Intrigată, aceasta din urmă o privi atent pe gazda cu ochii de azur; pleoapele nu-i clipeau și își fixa invitata ca și cum n-ar fi văzut-o…

Doamna de Ferjac să fi fost oarbă? se întrebă surprinsă nou-venita. Văzu că doctorul încerca să-i explice prin semne care era situația, referitor la mama lui, dar nu putu să-i răspundă.

– Cred că ne vom înțelege, exclamă bătrâna, bucuroasă. Acum poți să ne lași singure, Armand.

Din nou, inima lui Hilary bătu cu putere în piept. Acum nu mai încăpea nici o îndoială că urma să-și petreacă toată după-amiaza în compania doamnei de Ferjac. O cuprinse furia.

– Doamnă, pot să-i spun o vorbă fiului dumneavoastră? întrebă grăbită în timp ce el se pregătea să plece.

– Bineînțeles!

Dezorientată, Hilary îl ajunse în pragul ușii, hotărâtă să-i ceară explicații. În ultima clipă, se răzgândi, pentru că se îndoia de judecata ei; n-avea s-o considere ridicolă?

Din fericire, el vorbi primul:

– Ai înțeles ce vroiam să-ți spun adineaori?

– Despre mama ta? Am avut impresia că nu mă vede. Este oarbă, nu-i așa?

– Da, însă dă-i voie să te surprindă cu asta… Îi place ca nimeni să nu-și dea seama de infirmitatea ei și atunci când va servi ceaiul, vei înțelege de ce este atât de mândră, explică doctorul.

Această delicatețe o impresionă pe Hilary. De bună seamă, Armand era un tip imprevizibil.

– Să știi că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat; moartea tatălui tău și apoi… toate nenorocirile astea…

– Ești o persoană admirabilă, Hilary, înțelegi tot.

– Da, sau cel puțin încerc, șopti Hilary, emoționată.

– Mulțumesc, murmură el. Apropo, am fost sunat de urgență pentru o naștere, reîncepu doctorul. O să fiu înapoi imediat după aceea ca să te conduc la castel.

Hilary, bulversată, se întoarse la gazda ei, însă cu inima plină de fericire; deci n-avea întâlnire cu Louisa…

Doamna de Ferjac era blândă, amabilă și prietenoasă. Hilary îi găsea multe asemănări cu băiatul ei, acum când îl cunoștea mai bine.

Abordară numeroase subiecte de conversație. În particular, evocară Anglia și peisajele ei care îi plăceau la nebunie bătrânei. Tânăra englezoaică se destinse și uită nu după mult timp clipele de neliniște pe care tocmai le trăise.

Pe la ora patru și jumătate, o servitoare destul de vârstnică, probabil de multă vreme în serviciu aici, aduse un platou copios, tipic englezesc. Hilary nu-și dăduse seama cum trecuse timpul. Căzu în extaz văzând serviciul magnific de porțelan și savură încântată cel mai bun ceai pe care-l băuse de când plecase din Anglia. Nu lipsea nimic: faimoasele fursecuri, dulceață de portocale și bineînțeles nelipsita budincă.

Abia după acest interludiu gurmand, în timp ce vorbeau vesele, doamna de Ferjac se întrerupse deodată:

– Ți-ai dat seama, nu-i așa? murmură ea.

Hilary știa foarte bine la ce se referea această întrebare și nu vru să joace teatru:

– Doamnă, să știți că sunt infirmieră. Sunt obișnuită să remarc detaliile. Însă nimeni n-ar putea să-și dea seama de handicapul acesta, atât de bine vă descurcați. Am fost foarte plăcut surprinsă de agilitatea cu care ați servit ceaiul.

– Asta înseamnă o experiență de paisprezece ani! Din când în când mi se mai întâmplă să mai sparg câte o ceașcă, dar cărei menajere nu i se mai întâmplă asta? În orice caz, nu vreau să capitulez. Trebuie să mă descurc singură. Asta mă menține în formă.

– Într-adevăr, păreți într-o formă foarte bună.

– Cred că ai prea mult tact să mă întrebi cum s-a întâmplat, nu-i așa? Însă nu mă deranjează deloc să-ți vorbesc despre asta… Pe pășunile noastre, soțul meu creștea mulți cai. Erau destinați antrenamentului de la înaltele școli de dresaj. Așa încât am învățat să călăresc și îmi ajutam soțul să facă selecțiile. Ne plăceau la nebunie caii. Armand nu vroia niciodată să plece de lângă ei și se ascundea în grajduri când se apropia începerea școlii. La cincizeci de ani, călăream încă… Într-o seară, o mașină cu farurile aprinse a apărut în fața calului meu… Am fost trântită la pământ… Când m-am

trezit, eram neatinsă, dar nu mai vedeam. Nu mi-am mai recăpătat vederea. Am apelat la cei mai mari specialiști… Ei nu știu de ce… Poate este din cauza șocului… Acum, nu-mi mai pasă. Din păcate, când am revenit de la spital, soțul meu vânduse deja caii…

Glasul bătrânei se împotmoli. Hilary îi cuprinse afectuos mâna.

– Trebuie să fi suferit mult să nu vă mai vedeți soțul și băiatul; și casa asta frumoasă.

Ochii albaștri ai bătrânei se umplură de lacrimi.

– Nu trebuie să mă plâng, am atâtea lucruri în schimb. Și pe urmă, am o memorie vizuală foarte bună pentru tot ceea ce-mi este drag. Îmi revăd soțul și pe Armand așa cum erau atunci.

Impresionată, Hilary rămase tăcută.

– Mi-ar plăcea foarte mult să-mi revăd fiul, continuă bătrâna. Trebuie să se fi schimbat atât de mult! Cum arată?

– E foarte frumos și seducător, exclamă spontan Hilary. Puteți fi mândră de el.

– Îl cunosc. Dar mă chinuiesc… Sunt o povară atât de grea pentru el. Aș vrea atât de mult să nu-l împiedic să-și găsească fericirea.

– Cred că îi place munca lui și că-și va îndeplini într-o bună zi ambițiile profesionale…

– Te gândești la proiectul casei lui de recuperare? Trebuie să te aprecieze foarte mult dacă ți-a vorbit despre asta; nu

destăinuiește multora acest lucru… Va avea nevoie de o subvenție de la guvern pentru o asemenea realizare și asta cere numeroase demersuri administrative. Din păcate, are de făcut foarte multe vizite pacienților și nu are timp să se ocupe numai de proiectul său. Aerul foarte curat din regiune ar conveni cel mai bine unui sanatoriu, asta este sigur. Ar fi obținut un ajutor substanțial, numai dacă… Ah! Dacă n-ar fi murit Isabelle… Totul ar fi fost mai simplu!

Bătrâna oftă, îndurerată.

– Armand ar fi mai fericit dacă ar fi însurat! Numai că, are nevoie de o soție care să-l poată ajuta în munca lui, înțelegi?

– Într-adevăr, cu atât mai mult cu cât preocupările unui medic îi afectează de multe ori viața privată, încuviință Hilary. Nu-i la îndemâna oricărei femei să-l accepte și să-l susțină.

– O infirmieră, sugeră bătrâna, ar ști să treacă peste aceste cconstrângeri.

În clipa aceea se întoarse Armand de Ferjac, spre marea ușurare a tinerei, stânjenită de insinuările gazdei.

– Aș bea și eu cu plăcere o ceașcă de ceai! interveni nou-venitul. Doamna Lebrun tocmai a născut o fetiță. Este a cincea. Bietul domn Lebrun, avea o șampanie la rece pentru cazul în care ar fi avut în sfârșit un băiat. În ceea ce mă privește, e o păpușică!

Medicul părea epuizat, însă un zâmbet îi lumina fața în timp ce le povestea acest episod. Întoarse ochii spre Hilary și o privi intens.

– Să aduci pe lume un copil este ceva fantastic, spuse doctorul. Deși fac acest lucru de atâta timp, mi se pare și acum la fel de fascinant… ce părere ai, Hilary?

– Într-adevăr, și eu am păstrat o amintire frumoasă despre acest episod, recunoscu, prudentă.

Înțelegea bine că medicul făcea aluzie la dorința personală de a avea copii, însă asta nu o tulbura atât de mult încât să nu poată să-i spună părerea ei. Când fusese singură, și ea se gândise să fie o mamă tânără ca să poată profita de bucuriile familiei. Dar astea nu erau decât niște gânduri abstracte! În timp ce acum…

– Ați petrecut bine? le întrebă el roțăind un biscuit.

– Am stat de vorbă ca două prietene! Hilary și cu mine suntem făcute să ne înțelegem… de minune, răspunse doamna de Ferjac, entuziasmată.

– Adevărat? Mamă, ar trebui să-mi explici toate astea, de îndată ce va pleca. Pentru că eu n-o înțeleg deloc!

Lui Hilary nu-i venea să-și creadă urechilor. Ce vroia să spună cu asta?

– De obicei, femeile sunt foarte secretoase. Nu-i așa, Hilary?

– Trebuie să mă gândesc la punctul ăsta de vedere, răspunse infirmiera, dezorientată.

Deși descumpănită, se ridică să plece zâmbind.

– Acum trebuie să mă întorc la castel. Doamnă, a fost o plăcere să vă cunosc.

– Plăcerea este de partea mea, miss Hope. Sper să mai vii să mă vezi înainte de a pleca. Armand va avea grijă de asta…

În mașină, când o conducea la castel, doctorul o întrebă:

– Cât mai stai în Franța?

– Două săptămâni, răspunse Hilary cu un nod în gât.

Deodată, își dădu seama ce greu îi va fi la plecare. Dar de ce se atașase atât de mult de locurile acestea?

– De ce nu cauți o slujbă în Franța? o întrebă pe neașteptate. O infirmieră găsește întotdeauna de lucru…

– Mă așteaptă un post la întoarcere, pretextă fata. De altfel… n-am nici un motiv serios să rămân în Franța, adăugă fără să vrea.

– Ca să cunoști limba, insistă el, cea mai bună metodă este să lucrezi în țara respectivă. Aș putea să-ți ofer un post, mai târziu. Ai putea fi o supervizoare excelentă!

„Astea sunt castele în Spania“, își spuse tânăra englezoaică. Dacă ar fi fost vorba despre o propunere concretă, nimic nu i s-ar fi părut mai minunat decât să muncească toată viața alături de Armand de Ferjac.

– Am ajuns! anunță pasagera când mașina ajunse la peronul de marmură. Îți mulțumesc că mi-ai făcut cunoștință cu mama ta, adăugă fata. Este o persoană fermecătoare și curajoasă. Dacă ar fi posibil, mi-ar plăcea să-i spun la revedere înainte de a pleca.

– O să am grijă, o asigură medicul.

Câteva clipe mai târziu, Hilary urca scara, neîndrăznind să se întoarcă să-l vadă plecând. Se duse direct în camera ei să-și îmbrace uniforma înainte de a ajunge la lady Vesper.

Aceasta rămase tăcută și ostilă în timp ce tânăra infirmieră se pregătea s-o maseze.

– Cum vă simțiți, doamnă?

– N-are nici o importanță! răspunse lady Vesper, tăios. Nu mă simt bine deloc, dacă vrei să știi. Sunt epuizată.

Hilary îi luă pulsul și constată că era cam alert.

– Este din cauza lui Armand, care te-a reținut toată după-amiaza! S-ar părea că a uitat că ești în serviciul meu și trebuie să-mi fii la dispoziție, mai ales atunci când omite să-mi facă o vizită.

– N-a venit? întrebă tânăra.

– Știi foarte bine! Sunt indignată de această neglijență. Crede că e mai bine să te distragă de la treburile tale decât să-și vadă de pacienți!

Hilary începu răbdătoare masajul, apoi răspunse:

– Doamnă, abia l-am văzut pe doctorul de Ferjac. Doar am luat ceaiul împreună cu mama lui. La întoarcere, era foarte obosit și ne-a spus că și-a petrecut după-amiaza la o naștere. La ora asta, este plecat la un pacient grav bolnav… Probabil că vă va telefona mai pe seară dacă nu poate să se elibereze înainte, îi spuse calm infirmiera.

Dar mai era și Louisa la mijloc. Aceasta o întâmpină pe Hilary cu un aer amenințător :

– Ce obrăznicie din partea ta, începu gazda, amenințătoare. Știai bine că îl așteptam pe Armand la ceai, că făcusem o prăjitură special pentru el, și l-ai acaparat! N-ar trebui să li se dea voie nimic, unor oameni ca tine!

Hilary povesti încă o dată cum se desfășurese după-amiaza, menționând vizitele urgente ale medicului.

– Nu părea deloc grăbit, i-o tăie Louisa, neîncrezătoare, când te-a condus cu mașina. Mergeați cu vreo douăzeci de kilometri pe oră, ochi în ochi!

Atrase de gălăgie, prietenele Louisei își făcură apariția și izbucniră în râs în fața scenei.

– Se pare că te-ai uitat foarte atentă la el, replică Hilary cu răcelă. Doctorul și cu mine discutam despre situația infirmierelor din Franța! Îți dau un sfat, pune prăjitura la rece, pentru că o să fie prezentabilă și mâine.

Cu aceste cuvinte, îi întoarse spatele, lăsând-o pe Louisa consternată și dezumflată.

Capitolul 8

Zilele următoare, Hilary se simți puțin dezorientată. Nu vroia s-o supere pe lady Vesper prin absența ei, dar era conștientă de absurditatea acestei situații, castelana punându-i în vedere chiar de la începutul ședерii acolo că trebuia să-și folosească timpul liber plimbându-se cu Jordan, când avea ocazia. De fapt, aceste dispoziții nu se prea potriveau cu ieșirile cu Armand de Ferjac…

Cu teamă în suflet, Hilary se hotărî să nu mai plece de lângă castel până la noi ordine. Or, asta devenise o adevărată corvoadă, pentru că trebuia s-o suporte pe Louisa și acoliții ei, care parcă o desemnaseră țapul lor ispășitor. Îi prigonea fără încetare din cauza tachinărilor lor.

– Pun pariu că o asistentă are de-a face cu mulți medici ca Armand, exclamă Fanny acostând-o familiar într-o după-amiază.

– De bună seamă că mă întâlnesc cu practicieni, admise Hilary, bănuitoare.

– Ai multe aventuri cu ei? continuă interlocutoarea, încăpățânată.

– Bineînțeles că nu! Asta nu se întâmplă decât în cărți sau în filme, replică Hilary, ofensată.

– N-ar trebui să rămâi atât de rezervată, pentru că până la urmă ai să te simți frustrată, draga mea. Jordan ne-a povestit că nu erai prea experimentată.

La aceste cuvinte, fetele izbucniră toate în râs.

Hilary se înroși până în vârful urechilor, gândindu-se ce surprize putea să-i mai facă Jordan.

– Vezi bine, Louisa! triumfă Fanny. Recunoaște că a fost prietenă cu Jordan.

Hilary se înfurie la culme.

– Știu că n-ar avea nici un rost să neg ceea ce vă pricinuiește atâta bucurie. Dar nu sunt atât de nevinovată cum spuneți, numai că mă gândesc la altceva decât la ceea ce vă obsedează pe voi. Sunt sigură că ați fi epuizate după o singură zi de muncă și găsesc de compătimit faptul că vă petreceți mult timp vorbind despre dragoste și născocind romane fără cap și fără coadă, în timp ce nu aveți nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă adevărata viață. Acum, lăsați-mă în pace. Mă plictisiți cu aiurelile voastre!

Spunând acestea, le întoarse spatele și în exasperarea ei, nu-l văzu pe Jordan care venea și se izbi de el.

– Fii atentă, îi spuse el vesel prinzând-o să nu cadă jos. De ce ești așa de furioasă? Puștoaicele astea te-au amețit?

– E atât de bănuitoare! interveni Sarah, râzând.

– Nu e cu sufletul împăcat! declară Louisa.

– O să le fac să tacă dacă vrei! se oferi Jordan.

– Nu te deranja să faci un efort atât de mare pentru mine, îi spuse Hilary.

Jordan îi adresă o grimasă semnificativă surorii lui, și porni după Hilary care pleca.

– Nu le lua în seamă, o sfătui el, să știi că nu sunt decât niște copii!

– Copii care se joacă mereu cu focul și nici nu le pasă de sentimentele apropiaților!

Jordan o privi surprins; nu era obișnuit s-o vadă în starea asta.

– Am nevoie să fii cu mine, mărturisi el.

– Nici să nu te gândești la așa ceva! Pacostele astea m-au acuzat că am o relație cu tine.

– Și cu Armand de Ferjac, adăugă Jordan. Louisa spune oricui vrea s-o asculte că ai fost egoistă când ai pus mâna pe el.

Auzind asta, Hilary împietri de jenă. Nu suporta ca numele doctorului să fie amestecat în asemenea povești pentru copii.

– Ce casă! strigă, disperată. Și când te gândești că îmi e studiată fără încetare fiecare mișcare!

Jordan o privi stupefiat; nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Cât te-ai schimbat! Erai atât de liniștită înainte! Uită-te la tine cât ești de agitată și de nervoasă!

Această constatare o urmări pe Hilary în vreme ce se odihnea puțin în camera sa, gata să intervină dacă o chema lady Vesper. Jordan spusese un adevăr… nu mai era aceeași. Era o prostie, bineînțeles să se lase manipulată de prietenele Louisei. N-ar fi trebuit să reacționeze la provocările lor. Fusese victima propriilor sentimente și le arătase că nu era insensibilă la un subiect care pe ele nu le tulbura deloc. Își spuse că numai cea care-și ascunde dragostea este atât de vulnerabilă în public. Insinuările lor referitoare la relațiile cu Jordan n-o deranjau deloc, dar se temea ca imaginația lor să n-o ia razna. Nu mai era emoționată în prezența tânărului englez, în schimb, altfel de sentimente o copleșeau.

Încerca să se convingă singură, însă în ciuda eforturilor sale, se simțea vinovată. Nu mai putea să ascundă ceea ce se vedea clar; era îndrăgostită de Armand de Ferjac. Nu se gândi nici o clipă că simțământul acesta ar putea fi reciproc. Însă poate Armand era de acord cu mama lui care o găsea drăguță și plăcută, spera Hilary în sinea ei, fără să recunoască.

„Doamne! Eu credeam că dragostea e un lucru minunat, oftă tânăra, și când colo e insuportabilă!“

Jordan îi ceruse să-l însoțească la Aurillac după ce mâncau și de îndată ce lady Vesper o chemă, Hilary îi ceru permisiunea să lipsească, nu fără o oarecare teamă.

– Cu Jordan? Bineînțeles, copila mea… îi faci un mare bine. Ți-am mai spus, ieșiți împreună cât vreți voi.

– În realitate, mi-ar plăcea să-i ofer un cadou de ziua lui, recunoscu Hilary, puteți să-mi dați o idee?

Lady Vesper nu-i fu deloc de ajutor, însă îi enumeră cadourile care urmau să-i fie oferite lui Jordan cu ocazia majoratului: o mașină sport italienească, un portțigaret și o brichetă asortată, din aur masiv, fără să mai vorbească despre cheia unei case de vacanță în zona Cornwall după care celelalte nu mai aveau nici o importanță.

Însă Hilary își spuse că cele mai frumoase surprize nu sunt întotdeauna cele mai costisitoare. Va reuși până la urmă să găsească o soluție ca să-i arate prietenie bietului copil răsfățat. Totuși, Jordan ardea de nerăbdare să i se destăinuiască. O aștepta deja în fața casei când ea coborî.

– Stephanie mi-a cerut s-o mai las puțin. Dar am impresia că deși vreau să petrecem tot mai mult timp împreună, parcă vrea să mă vadă din ce în ce mai puțin, începu Jordan, îngrijorat. Sunt sigur că a cunoscut pe altcineva, și cu toate astea o găsesc la fel de încântătoare. Se spune că timpul vindecă durerea. O să mai dureze mult pentru mine? oftă el, disperat.

– Nu știu, sărmanul de tine. Ca infirmieră, știu că un om poate să-și revină chiar a doua zi după un traumatism, dar nu este o regulă. Bănuiesc că la fel stau lucrurile și pentru sentimente. Înainte de toate, trebuie să-ți păstrezi încrederea în viitor. Se poate întâmpla orice…

La Aurillac, Jordan trebuia să-și cumpere niște cămăși și Hilary profită să dispară într-o librărie. Acolo, descoperi o

serie de cărți englezești și alese o culegere de povești frumos legate în albastru și auriu, intitulată: „Viața eroilor“. De-abia ieșea din magazin, cu cadoul ascuns într-o sacoșă, când Jordan o strigă:

– Unde-ai fost? Credeam că ai dispărut! Se pare că te preocupă literatura!

Hilary îi răspunse cu un zâmbet și constată bucuroasă că Jordan era bine dispus, în ciuda neînțelegerilor cu Stephanie. Până la urmă, o despărțire n-ar fi fost o rezolvare dezastruasă, un tânăr ca el neavând nici o dificultate să întâlnească alte tinere. Deocamdată, îl preocupa petrecerea care se punea la cale. De bună seamă, se va îndrăgosti de noua lui mașină!

Cu toate astea, la întoarcerea la Saint-Jude, Jordan o zări pe Stephanie.

– Pot să te părăsesc o clipă? își rugă imediat însoțitoarea.

Hilary acceptă zâmbind, înțelegătoare; Jordan nu părea pregătit să accepte o despărțire atât de repede.

Porni singură, hoinărind, când dădu nas în nas cu Michael Smith, care mergea grăbit.

– Scuză-mă, exclamă acesta ridicând capul. Am aflat că ai fost bolnavă. Ai primit florile mele?

Cu toate că nici nu auzise de ele, hotărî să-i mulțumească, pentru orice eventualitate.

– Ai fost foarte amabil, au fost minunate. Îți mulțumesc încă o dată, improviză Hilary. De fapt, n-a fost decât o răceală, însă doctorul a insistat să nu ies din cameră.

El rămase tăcut, vizibil stânjenit. Hilary sparse gheața aducând vorba de aniversarea lui Jordan.

– Am primit o invitație, declară Michael. Dumnezeu știe prin ce miracol! Nu sunt amator de asemenea distracții; de altfel, nu știu să dansez. Dar cum Stephanie este și ea invitată, eu… mă rog…

Interlocutorul nu termină și Hilary începu să înțeleagă încurcătura artistului. Cu siguranță, nu era doar o întâmplare dacă Stephanie și cu el erau amândoi pe străzile din Saint-Jude la ora aceea a după-amiezii.

Ca să pună capăt tulburării tânărului pictor, începu din nou:

– Îmi pare bine că ne-am întâlnit, spuse întinzându-i mâna. Și încă o dată mulțumesc pentru flori.

Michael și Stephanie?… Cine și-ar fi putut închipui? își spuse pornind pe aleea care ducea la castel. Judecând după ușurința cu care își schimba partenerul, domnișoara asta trebuia să aibă o viață sentimentală foarte agitată. Jordan avusese dreptate… Locul îi fusese luat de un rival.

Când ajunse la castel, auzi o voce necunoscută în camera ladyei Vesper. Era sir William, ajuns mai devreme decât era așteptat, care povestea soției, cu lux de amănunte, ultimele lui isprăvi. Adusese din sejurul în Rhodesia doi căței care alergau pe scări și murdăreau covoarele prețioase, spre disperarea doamnei Durand, intendenta. Era o harababură de nedescris! Dându-și seama de dezastrul care ar fi putut

urma, administrarorul făcu în așa fel încât cei doi câini să ajungă nu după mult timp într-o cameră de la subsol, până când avea să le fie gata cotețul.

Această dezordine risca să perturbe starea de sănătate a ladyei Vesper.

– William, își ieși ea din fire, ești de-a dreptul insuportabil! Știi foarte bine că familia Durand detestă animalele și eu n-am să-i pot duce în Anglia; n-au să treacă de vamă. Du-i unde vrei!

– Nici vorbă de așa ceva! interveni Louisa, cei doi Durand nu sunt decât niște servitori, și mie îmi plac la nebunie câinii…

– Foarte bine, în cazul ăsta, tu vei ține locul domnului și doamnei Durand după ce vor demisiona, copila mea, țipă mama, exasperată.

Hilary se hotărî să pună capăt acestei scene care nu făcea altceva decât s-o epuizeze pe lady Vesper. Remarcase imediat oboseala care se citea pe chipul pacientei de care avea grijă.

– Scuzați-mă, interveni infirmiera, ar fi de dorit ca doamna să se odihnească acum.

– De bună seamă, domnișoară! exclamă imediat soțul ladyei Vesper care părea să nu o fi remarcat pe Hilary, privind-o cu un aer surprins. Ce domnișoară fermecătoare! Ești infirmiera soției mele?

– Exact, și acum vă rog s-o lăsați în pace. Trebuie să se odihnească…

– Hai să mergem, fu de părere Louisa. L-am anunțat pe Armand de venirea ta. Trebuie să treacă diseară pe aici ca să te salute.

Spunând acestea, o fulgeră pe Hilary cu o privire amenințătoare, apoi tatăl și fiica ieșiră amândoi vorbind.

Tânăra infirmieră își mușcă buzele și își dădu seama că n-avea nici o șansă în acest mediu aristocratic dacă Louisa îi declara război, or atitudinea ei disprețuitoare vorbea tocmai despre acest lucru.

Cu cât se apropia aniversarea, cu atât mai mult previziunile lui Jordan erau depășite de evenimente. Ceremonia promitea să fie una memorabilă. Cu o zi înainte, numeroși prieteni de familie veniră din toate părțile și se instalară pe cheltuiala gazdelor în hotelurile și pensiunile din împrejurimi.

Rudele cele mai apropiate fuseseră primite la castel și din satele învecinate fuseseră angajați oameni care să ajute slugile ce nu-și mai vedeau capul de treabă.

Se ocupau deja să aranjeze mesele pentru cel mai fastuos bufet care se imaginase vreodată… Până la urmă, toată această mică lume cosmopolită reprezenta o adunare de peste optzeci de persoane adunate pentru a celebra majoratul lui Jordan; o frumoasă reuniune în perspectivă.

Terenurile de tenis, cel pentru crochet și poligonul de tir erau în permanență ocupate.

Cât despre lady Vesper, ea se retrăsese într-o companie în care numai membrii familiei aveau acces. Trebuia cu orice

preț ținută departe de această animație gălăgioasă, doctorul de Ferjac remarcând că și a zecea parte din această animație ar fi fost suficientă să strice echilibrul sănătății castelanei.

De fapt, numai teama de a nu putea asista la sărbătoare o reținea pe gazdă să nu participe activ la pregătiri. De câteva zile, trăia într-o încordare care nu-i făcea deloc bine și o chema de multe ori pe Hilary, care venea de fiecare dată s-o supravegheze și să-i controleze pulsul. Sarcina pe care o avea de îndeplinit era anevoioasă și, în condițiile astea, tânăra nu putea să se bucure de tot acest tărăboi.

Prezența lui sir William Vesper nu rezolva nimic. Fiind un om energic, obișnuit să conducă totul, nu înțelegea prea mare lucru din fragilitatea soției sale. Vizitele lui o epuizau întru totul, însă infirmiera nu putea să nu-l lase să intre când vroia el.

– Miss Hope, șopti lady Vesper în ajunul marii zile, acum îmi dau seama cât de importantă ești pentru mine. Mâine seară, mi-ar plăcea să rămâi lângă mine…

– Firește, doamnă, o asigură imediat Hilary.

– Aș vrea să te și distrezi, bineînțeles! Ești tânără și trebuie să profiți de ceea ce va fi mâine. Dar în primul rând, aș fi liniștită dacă nu m-ai pierde din vedere. Prezența ta aproape mă liniștește. N-aș vrea să risc să stric toată petrecerea… nu se știe niciodată…

– Doctorul de Ferjac va fi și el la dispoziția dumneavoastră și cu noi doi alături, n-aveți de ce vă teme.Dacă vreți, am să-i cer un sedativ ca să vă destindeți.

– Da, e o idee excelentă. Ce atentă ești cu mine! Acum mă simt mult mai bine.

Hilary făcea tot posibilul să protejeze sănătatea pacientei sale, și uita să se ocupe de problemele personale.

După ce lady Vesper adormi, Hilary plecă de la căpătâiul ei și se duse să-i telefoneze medicului ca să-l informeze despre neliniștea pacientei sale.

Nu era acasă, așa încât îi lăsă un mesaj. Așteptând un răspuns, se hotărî să plece în căutarea lui Jordan, ca să-i ofere micul ei cadou înainte de a fi prea solicitat. A doua zi, fără îndoială nu va mai avea o clipă pentru sine, între telefoane și cadouri, era clar, dat fiind numărul oaspeților deja prezenți.

O agitație intensă domnea în tot castelul, însă degeaba căută în toate camerele… nici urmă de el. Se pregătea să renunțe, când un freamăt de muzică nostalgică îi ajunse la urechi din partea stângă, acolo unde se găsea camera lui Jordan. Urcă grăbită pe scări și bătu la ușa pe care se afla o tăbliță agățată ostentativ, „nu deranjați!».

Jordan întredeschise reticent ușa, dar neliniștea îi dispăru în momentul în care o recunoscu pe Hilary.

– Intră, te rog, o invită imediat, aveam nevoie să fiu puțin singur spuse el închizând ușa.

Nou-venita recunoscu o piesă de Ceaikovsky deosebit de emoționantă, și înțelese, văzându-i ochii umflați că tânărul plânsese. Nu îndrăznea să-l privească în față ca să nu-i rănească sensibilitatea de care dăduse dovadă.

– N-am să rămân mult timp, începu tânăra, stânjenită. Mama ta are nevoie de mine, e foarte obosită astă-seară… Vroiam doar să-ți dau… asta.

Cu un zâmbet jenat, îi oferi cadoul frumos împachetat și se pregăti să plece imediat.

– Mai stai o clipă, exclamă Jordan, vizibil afectat.

Deschise pachetul și citi titlul cărții : „Viața eroilor".

– Ce idee bună! Datorită ție, o să am cu ce să mă distrez la noapte. Simt că n-o să dorm prea mult, să știi!

Era palid la față și avea glasul gâtuit.

– Bănuiesc că este vorba de trac… E normal! glumi fata făcând gestul că vrea să se retragă. Însă de-abia ajunse în pragul ușii că el o chemă din nou.

– Hilary, nu pleca… fără să te sărut ca să-ți mulțumesc…

Părea atât de vulnerabil și de emoționat încât fata simți că o părăsesc puterile. Cum să-i reziste acestui copil? Totuși, nu era bine să se conformeze capriciilor lui… Profitând de stânjeneala ei vizibilă, Jordan o trase violent spre el și o sărută cu înflăcărare.

Tânăra vru să fugă, șocată de gestul acesta brutal. Întorcându-i spatele, fu cât pe ce să scoată un țipăt de uimire descoperindu-l pe Armand de Ferjac care stătea tăcut, în fața lor.

– Te-am căutat, miss Hope. Te-am sunat dar nu mi-ai răspuns. Mesajul tău mi s-a părut urgent și…

Hilary, foarte palidă, încerca să-și vină în fire. Totuși, trebuia să evite cu orice preț să-i lase lui Armand impresia că

asistase la o scenă extrem de importantă. De aceea răspunse, încercând să pară cât mai sigură pe ea însăși:

– Lady Vesper este neliniștită astă-seară. Se teme că ar putea să strice totul dacă ar surveni un incident… Am crezut c-ar fi mai bine să-ți pun în vedere acest lucru.

– Într-adevăr, ai dreptate. Acum, doarme?

– Dormea, când am plecat de lângă ea.

– Vrei să mergem împreună s-o vedem?… Dacă nu ești prea ocupată…

– Nu sunt deloc ocupată! replică Hilary ai cărei obraji luară foc.

De ce o făcea să se simtă atât de încurcată, cu toate că se știa total nevinovată? Era supărată pe el că o făcea să se simtă atât de stânjenită. Doctorul făcuse deja stânga-mprejur și ea îl urmă cu pași mărunți.

Ajunseră amândoi la ușa ladyei Vesper fără să schimbe o vorbă. Cum castelana era destul de nervoasă, îi administrară un sedativ. Doctorul de Ferjac stătu de vorbă cu ea până când adormi din nou, în timp ce Hilary, stresată, aștepta eventuale noi instrucțiuni.

Medicul se ridică și ea îl urmă afară din cameră, încercând să arboreze o ținută degajată.

– Evident, vrea cu orice preț să participe la această sărbătoare! După părerea mea, ar face mai bine să se interneze în spital, mormăi el. Of, Jordan ăsta și aniversarea lui! mai mormăi doctorul cu jumătate de glas.

Însă reflecția nu-i scăpă lui Hilary, care nu se putu abține să nu-i sară în apărare tânărului.

– Are tot dreptul să-și sărbătorească majoratul! exclamă ea impulsiv. Cu atât mai mult cu cât nu a cerut să fie ceva fastuos.

– Așa crezi? o ironiză interlocutorul. Se pare că îl cunoști mai bine decât mine. Este drept că nu am fost niciodată prea apropiat de el… Noapte bună, miss Hope, încheie el sec.

Dezarmată, îi răspunse mașinal pe același ton, fără să-și poată stăpâni un violent tremurat din tot corpul în clipa când o părăsi.

Cum de avea puterea s-o bulverseze cu o singură privire? Cu toate astea, vroia din ce în ce mai puțin să plece din Franța. Oftă, traversând camera pacientei adormite ca să se ducă în a ei.

Un tunet o făcu să se trezească la mijlocul nopții; gândurile din ajun o copleșiră imediat. Începu să se răsucească în pat, neputând să-și mai găsească somnul. Deodată, se gândi la Jordan: oare nici el nu putea să doarmă?

Ce absurd era totul! Era pe punctul de a primi o moștenire fabuloasă și avea să devină vedeta unei sărbători excepționale și în loc să se bucure, se plângea de pierderea Stephaniei.

Nu i-ar fi fost greu deloc, în noua situație, de a regăsi dragostea… Un om de clasa lui nu trebuia să se obosească prea mult ca să intre în grațiile celor din jur.

Până la urmă, gândurile o chinuiau atât de mult încât se hotărî să se dea jos din pat. Își luă în picioare papucii de casă și traversă fără zgomot camera ladyei Vesper. O chicinetă dădea spre baia bolnavei sale, și se duse acolo să-și pregătească ceva cald de băut. Începea să se lumineze când își sorbea ceaiul aburind, sprijinită pe pervazul ferestrei. Spectacolul acesta o încântă. Hilary se gândi că era prima dată când își putea permite să admire un răsărit de soare. Îi descoperea frumusețea și grandoarea, ca și cum simțurile i-ar fi fost excitate. Impresia era atât de puternică încât își aminti jocul de altădată și se trezi murmurând:

– Ah… dragul meu… revărsatul zorilor e un moment impresionant…

Dar în vreme ce altădată aceste gânduri solitare erau adresate unui iubit imaginar și necunoscut, în dimineața aceea îndrăznea să-i acorde o identitate.

Își dorea din toată inima ca Armand să admire și el magia acestei clipe, oriunde ar fi fost. În extazul ei, uită scena nefericită din ajun.

După ora șase, casa începu să se anime. Servitorii se puseră pe treabă. Deodată, Jordan trecu în fugă pe sub fereastra unde stătea Hilary. Țipa și râdea în gura mare. În spatele lui, Louisa și prietenele ei îl urmăreau amenințând să-l arunce în iazul din parc. Hilary râse din toată inima de cele văzute și se duse să facă un duș ca să-și revină după noaptea albă. Își aduse aminte de comportarea lui Jordan din

ajun, dar nu făcu altceva decât să zâmbească, îngăduitoare. În definitiv, nu era un băiat chiar atât de rău. Cu timpul, va învăța să fie mai ponderat.

Coborî în sala de mese pentru micul dejun. Servitorii erau bineînțeles prea ocupați așa cum făceau de obicei.

În zori, auzise lovituri de ciocan și glasurile muncitorilor. Acum, ringul de dans era amenajat și electricienii montau o instalație de lumină sofisticată, cu multiple efecte multicolore.

Grădinarii mutau plantele exotice ca să fie mai bine puse în valoare de proiectoare. Totul era studiat în cele mai mici detalii. Factorul poștal își înlocuise bicicleta cu o furgonetă din care descărca trei saci cu scrisori și o mulțime de pachete, toate adresate lui Jordan Vesper. Acesta începu numaidecât să le desfacă febril, asemenea unui star înconjurat de admiratori care îi dădeau ajutorul de care avea nevoie.

Cât despre Hilary, ea avea grijă de lady Vesper.

– Băiatul dumneavoastră are multe cunoștințe, nu-i așa? întrebă infirmiera privind camioneta poștală.

Castelana îi explică faptul că în mediul lor, nu trebuia neapărat să cunoști pe cineva ca să-i trimiți o felicitare sau chiar un cadou.

– Fiecare are o secretară care se ocupă de relațiile publice și îi pune la dispoziție o listă cu evenimentele de care trebuie să țină seamă.

– Înțeleg, răspunse Hilary, surprinsă.

Se întreba totuși ce părere puteai avea dacă primeai o carte poștală din partea cuiva pe care nu-l cunoșteai, mai ales când nu el o redactase.

Lady Vesper se simțea foarte bine, chiar i-ar fi plăcut să participe la ultimele pregătiri, dacă n-ar fi împiedicat-o Hilary.

– Cred c-ar fi de preferat să vă odihniți în timpul zilei, ca să fiți în formă diseară.

Era singurul ultimatum care o mai putea reține pe castelană.

– Repaus, iar repaus, tot timpul repaus! oftă lady Vesper, disperată.

– Soțul dumneavoastră a pus la cale un dejun ca să înșele monotonia acestei zile. Cred că-i o idee excelentă. Nimic nu este mai plicticos decât să fii ținut deoparte, declară Hilary ca s-o mai îmbărbăteze.

La aceste cuvinte, castelana își recăpătă zâmbetul.

– Ești fermecătoare… să știi c-am să-ți simt lipsa… începu ea într-o pornire de recunoștință. Mi-am educat copiii să fie foarte liberi, astfel încât au ajuns la fel de independenți ca tatăl lor. Dar oricum, nu crezi c-ar fi trebuit să treacă pe la mine să-mi spună bună dimineața?

– Trebuie să fie foarte ocupați, îi aminti infirmiera ca să-i scuze. Sunt atâția vizitatori de primit…

– Du-te la ei, adăugă în cele din urmă bolnava, Marie se va ocupa de mine. Și după ce vei face un tur al casei, să vii să-mi spui ce se-ntâmplă, în timp ce eu rămân aici să mă plictisesc.

Hilary încuviință, dar nu prea vroia să se amestece în mulțimea vizitatorilor și alese să se izoleze într-un loc de unde putea să observe aproape tot ce se-ntâmpla.

Văzu în felul acesta sosirea mașinii noi și surprinderea lui Jordan, pentru că secretul fusese păstrat cu grijă. Imediat, toți tinerii se îngrămădiră în jurul mașinii și Louisa hotărî că trebuia stropită cu șampanie, cu toate temerile lui Jordan să nu se întâmple ceva cu caroseria. În fine se înghesuiră în automobilul care demară în trombă în țipete de bucurie și însuflețire. Cei care nu putuseră să urce, fugeau după ea urlând.

Cei mai mari găsiră o distracție mai puțin sportivă în scoaterea la licitație a vechii mașini a lui Jordan, de care acum nu mai avea nevoie.

Hilary se mulțumea să fie spectatoare la cele ce se întâmplau, pentru că ea era cea care trebuia să-i spună ladyei Vesper cum stăteau lucrurile, nu-i așa?

După masa de prânz, tinerii își dădură întâlnire la piscina din grădina castelului, ca să-i lase pe cei mai vârstnici să-și facă liniștiți siesta.

Hilary profită de acest moment de relaxare și se duse să discute cu castelana. Îi povesti întocmai tot ce se-ntâmplase fără să uite amănuntele comice.

– Jordan e totuși un băiat bun, îi destăinui lady Vesper. Cred că de acum trebuie să-l consider bărbat! Tot ce doresc e să-și găsească o soție bună și să aibă copii frumoși. Știi că se vede din nou cu Stephanie?

– Nu, nicidecum… răspunse încet Hilary.

– Bine, în orice caz, el știe care este părerea mea în problema asta. Cu toate astea, Stephanie a acceptat o invitație la balul de astă-seară… spuse lady Vesper, gânditoare.

Hilary își petrecu restul după-amiezii scriind câteva scrisori. Ideea întoarcerii apropiate în Anglia îi dădea impresia că era plecată de o eternitate. Cât de îndepărtată și de monotonă i se părea acum viața de la spital! Cum va mai putea să suporte din nou monotonia de acolo?

Doctorul de Ferjac trecu mai devreme ca de obicei și remarcă oboseala lui Hilary. Era trasă la față și puțin încercănată.

– Într-adevăr, confirmă lady Vesper, s-ar zice că n-a prea dormit astă-noapte.

– Mă simt foarte bine, răspunse Hilary, dar recunosc că este greu să rămâi indiferent la efervescența care domnește în toată casa.

– Vei fi la bal, astă-seară? întrebă doctorul, degajat.

Hilary o privi întrebătoare pe pacienta de care avea grijă.

– Voi fi alături de lady Vesper, se grăbi să răspundă.

– Nicidecum! interveni castelana. Am fost proastă să-ți propun o asemenea constrângere. Am să mă descurc singură. O să dansezi cu ceilalți! De fapt, ai o rochie?

Inima infirmierei bătu în piept cu putere.

– Da, da, am una, doamnă, dar…

– Atunci, nimic nu te reține, ești foarte drăguță și o să ai un succes nebun. Nu ți-ar plăcea să dansezi cu Jordan… sau cu Armand?

– Mi-ar face mare plăcere, interveni doctorul imediat.

Tânăra englezoaică se înroși, stânjenită. Nu i-ar fi făcut deloc plăcere dacă cineva ar fi invitat-o la dans numai pentru

a-i face plăcere ladyei Vesper. Totuși, se gândi că ar fi fost o șansă unică de a se afla în brațele lui Armand înainte de a pleca. Fremătă de plăcere și de neliniște la gândul acesta și se întoarse repede la ocupațiile ei.

Apropiindu-se seara, o sumedenie de coafeze și manichiuriste invadară castelul și invitații dispărură în camerele lor. Împrejurul castelului fură plasați agenți de pază care să nu permită pătrunderea unor persoane care să producă neplăceri. Veni și orchestra și după ce se instalară la locurile lor, muzicanții începură să-și facă încălzirea cu câteva piese de jaz și de rock. Bineînțeles că și presa era prezentă cu această ocazie.

Hilary se duse în camera ei, neliniștită, în timp ce imaginea lui Armand o chinuia fără încetare.

„Este atât de galant că va dansa cu mine, chiar și dacă doar din politețe", își spuse, emoționată.

Încercă să-și închipuie scena: abia venit, se îndrepta spre ea s-o invite la un vals savuros. Închise ochii ca să rețină o clipă această imagine plăcută.

– Dumnezeule! Sunt nebună, exclamă deodată… dacă nu vine sau mai rău, dacă nu mă bagă în seamă, aș fi distrusă…

Ca să alunge aceste idei obsedante, scoase din dulap ținuta de seară și îmbrăcă rochia de mătase verde care se mula pe silueta ei armonioasă. Din fericire, părul ei nu avea nevoie de intervenția unui profesionist. Buclele mătăsoase se revărsau cu naturalețe pe umerii albi. Se fardă cu o umbră sidefie de fond de ten și se rujă.

– Ce drăguță ești! exclamă lady Vesper văzând-o intrând în cameră. Marie, vino repede!

Bătrâna servitoare își făcu în grabă apariția și se minună la rândul ei.

– Marie, adu-mi bijuteriile! Miss Hope, vino să mă ajuți! Ce mă sfătuiești să port astă-seară?

Lui Hilary i se tăie răsuflarea descoperind un râu de diamante, brățări, coliere, inele, pietre prețioase, așezate într-o casetă spațioasă.

– Dumnezeule! lăsă să-i scape.

– Sunt minunate, nu-i așa? reluă lady Vesper zâmbind. Ce să aleg, după părerea ta?

– Depinde! Cum este rochia?

Castelana îi arătă o rochie de brocart bleu, firește o creație a unei renumite case de modă care i se potrivea perfect cu tenul.

– Ametistele, poate, se hazardă să răspundă Hilary, impresionată.

– Ce nostimă ești! Pietrele astea nu fac doi bani. Ce părere ai despre diamante?

Hilary zâmbi.

– Cum vreți dumneavoastră! Mă gândeam numai la faptul că s-ar asorta foarte bine la culoare cu rochia…

Louisa intră în clipa aceea și își dădu imediat părerea:

– Mai bine pune-ți diamantele, mamă, spuse nou-venita ca să fie împotriva lui Hilary, pe care o privi disprețuitor.

În cele din urmă, lady Vesper se îmbrăcă în ținuta completă. Diamantele o îmbătrâneau îngrozitor.

– Dumnezeule! Pietrele astea sun teribil de reci, parcă nu au viață. Am impresia că sunt un exponat de la muzeul figurilor de ceară… Aș mai face o dată încercarea de adineauri… Louisa, ce părere ai despre infirmiera mea?

– Foarte drăguță, răspunse, privind-o critic pe Hilary. Acum, vă las, trebuie să mă îmbrac și eu.

După ce aceasta ieși, lady Vesper se hotărî să poarte ametistele. Hilary o ajută să-și prindă colierul, încântată din nou.

– Dacă-ți place atât de mult, am să-ți ofer și ție una, când vei pleca, se oferi castelana, amuzată de entuziasmul infirmierei. Ți-ar plăcea?

– Dar nu asta am…

– Vedem noi, i-o tăie interlocutoarea.

O melodie de vals se auzi de pe terasă, și Hilary simți un fior de exaltare care o străbătu din cap până în picioare.

– Pleacă imediat, copila mea! mormăi lady Vesper. L-am văzut mai devreme pe soțul meu.

Hilary nu aștepta să i se spună de două ori. Era tânără și entuziasmul acestei nopți de sărbătoare o cucerea irezistibil. Urcă în grabă scara care ducea pe terasă.

Capitolul 9

Hilary rămase câteva clipe deoparte, copleșită de admirație. Ținutele dansatorilor erau convenționale: smochinguri pentru bărbați, rochii lungi, blănuri și bijuterii pentru partenerele lor, dar nici un amănunt nu fusese lăsat la voia întâmplării. Parcă era o punere în scenă a celor de la Metro Goldwin Mayer! Louisa și prietenii ei sperau că muzica le va fi pe plac, cu toate că erau gata să se distreze pe orice ritm. Valsau toți și dansau foxtrot cu aceeași ușurință ca și rockul. Cei doi americani își etalau ostentativ hainele de ocazie, părând extrem de satisfăcuți. Unul dintre ei, Rod, o invită galant pe Hilary la un rock îndrăcit, cu riscul de a stârni invidia lui Christabel care n-o pierdea din ochi. Totuși, tânăra infirmieră nu vroia să danseze cu orice preț. Sosirea invitaților îi capta toată atenția. Nu văzuse niciodată atâta bogăție și splendori la un loc; fiecare persoană, fiecare

pereche avea propriile însușiri, însă toți rivalizau în privința luxului și a bunului gust. Lady Vesper îi primea rând pe rând, cu eleganța unei regine.

Însă orele treceau și Hilary simțea cum o cuprindea disperarea; Armand de Ferjac întârzia să-și facă apariția… În cele din urmă, se refugie alături de pacienta pe care o avea în grijă, sub pretextul că îi ținea companie, încercând să-și înșele nerăbdarea. Șampania curgea în valuri și platourile cu tartine și pateuri se succedau fără încetare. Petrecerea se desfășura în cele mai bune condiții. Hilary se îndepărtase de lady Vesper ca să n-o incomodeze printr-o prezență prea insistentă, și o observa prin fereastra fumoarului învecinat.

La șase și jumătate, se ridică brusc văzându-l pe doctorul de Ferjac apropiindu-se s-o salute pe castelană. În sfârșit, era acolo. Nu credea că se va mai întâmpla așa ceva! Rămase o clipă nehotărâtă, cu răsuflarea tăiată. Îi depășea în eleganță pe toți ceilalți invitați, iar femeile se întorceau spre el când trecea pe lângă ele. Hilary își simți inima începând să-i bată mai repede.

Nou-venitul aruncă o privire circulară spre asistență. Tocmai se pregătea să pornească spre ele, când se ivi Louisa și se aruncă de gâtul doctorului. Orchestra cânta un vals, și fata îl antrenă spre ringul de dans.

Hilary își mușcă buzele de necaz. Cât o invidia pe fata asta atât de întreprinzătoare!

Se apropiase de ringul de dans cu pași mici, subjugată de cuplul pe care îl avea în fața ochilor. Deodată, două palme îi

acoperiră ochii și un glas malițios strigă: „Ghici cine e!“. Se întoarse râzând de această plăcută surpriză.

– La mulți ani, Jordan! spuse descoperindu-l pe sărbătorit. Încă n-am avut timp pe ziua de astăzi să-ți urez asta.

– Mulțumesc! E drept că ziua a fost destul de agitată. Pot să le fiu recunoscător Louisei și părinților mei! Cred că Louisa a fost cea care a pus totul la cale. Apropo, cunoști pe cineva dintre cei prezenți aici astă-seară? întrebă Jordan, gânditor.

Armand și Louisa dansau nu departe de ei. Fata, plină de vitalitate, vorbea aprins. Deodată, Hilary îi zări pe Michael și pe Stephanie tandru îmbrățișați, cufundați în reverie.

– Doar pe unul sau doi, răspunse încet Hilary.

– Să știi că „Viața eroilor“, cartea pe care mi-ai făcut-o cadou mi-a redat pofta de a trăi. Am început s-o citesc ca să adorm și am citit-o până la sfârșit. Crezi că am stofă de erou?

– Presupun că ești la înălțimea situației! răspunse cea întrebată, ca să-l liniștească.

El o privi recunoscător.

– Ești o femeie formidabilă, murmură el. Acordă-mi dansul acesta!

Era un tangou și Jordan se dovedi un dansator care știa să conducă. Hilary, la început tulburată, se liniști când îl văzu degajat. Lady Vesper îi privea pe amândoi satisfăcută, cu un binoclu de spectacol.

Deodată, o voce răsună în microfon: „Domnilor, schimbați partenerele!“

Era una dintre poantele la care se gândise Louisa pentru animarea serii. Jordan o abandonă imediat pe Hilary. Dezorientată, aceasta se pregătea să părăsească ringul de dans… Dar înainte de a putea să-și dea seama, se simți din nou cuprinsă în brațele cuiva. Armand de Ferjac era cel care o strângea acum la piept.

În timpul dansului, ea pierdu legătura cu lumea care o înconjura, în timp ce erau prinși în vârtejul muzicii.

Când muzica se opri, tânăra ridică ochii spre el și schimbară o privire înflăcărată.

– Te caut de când am venit, murmură Armand.

– Credeam că n-ai să mai vii niciodată, șopti ea.

– Noaptea trecută am pierdut un bolnav, explică doctorul. În prima clipă m-am gândit să mă scuz în fața lui sir William. Dar vroiam cu orice preț… să te întâlnesc astă-seară, Hilary.

Avea un fel al lui de a-i rosti numele, detașând fiecare silabă. Mută de fericire, prinse mâna pe care el i-o întinse în timp ce emoția o făcea să se clatine imperceptibil.

– Vino, șopti el încet.

Părăsiră cercul animat al dansatorilor și regăsiră liniștea relativă a fumoarului. Îl urma orbește, ca un automat. Încăperea se deschidea într-un budoar neocupat. Se izolară în obscuritatea de acolo și Armand o trase mai aproape.

– Hilary, începu el cu o voce alterată, am așteptat ziua de azi ca să-mi las inima să vorbească. Chiar dacă mă crezi nebun, nu mai pot ține ascunsă dragostea. Știu că nu însemn

nimic pentru tine, altfel… ai fi înțeles de mult cât țin la tine. Îndrăznesc să fac această mărturisire orice-ar fi. Să nu te superi pe mine…

Ea crezu că va leșina… însă el o ținea bine. Inima îi bătea gata să-i spargă pieptul… Visa?

– Ah, nu! Nu mă supăr pe tine, se auzi răspunzând dintr-un suflu. Habar n-aveam de dragostea ta. În schimb, sufeream în fiecare zi așteptând un semn care să mă încurajeze să apar în fața ta. Dac-aș fi bănuit o clipă…

– Hilary, vrei să spui că…

Ea puse un deget pe buzele medicului, dar el îl dădu la o parte și se aplecă spre fața ei. Ea îi simți răsuflarea pe buze și se topi de dorință sub săruturile lui. O sărută îndelung, cu ardoare… Nu-și imaginase niciodată o asemenea plăcere, o asemenea voluptate. Era atât de plăcut să se abandoneze în brațele acestui bărbat puternic.

– Hilary, îi șopti la ureche, nu-mi vine să cred că spui așa ceva. Mâine, pe lumina zilei, ar trebui să-mi repeți ce mi-ai spus. Sunt prea fericit… E cu neputință!

Tânăra îndrăzni să-i strecoare un sărut grăbit în loc de răspuns. Și ei îi era greu să admită realitatea fericirii, însă dorea să profite din plin de această clipă magică…

O voce ascuțită veni deodată să le întrerupă întrevederea tandră. Chipul Louisei apăru pentru o clipă în cadrul ușii.

– Pardon! făcu ea. Ați fi putut să încuiați!

Farmecul dispăruse. Nu mai erau singuri pe lume.

– Fir-ar să fie, Louisa, șopti aspru Armand. Ce copilă!

– Poate te căuta, spuse Hilary.

– Nu fi răutăcioasă! Mi se pare că și tu ai relații destul de strânse cu Jordan, nu-i așa?

– Faci aluzie la ce-ai văzut pe culoar?

– Da, printre altele! Să știi că sunt foarte gelos…

– N-ai de ce să te temi de Jordan, protestă ea, încurcată. Încă e copil… Oricum ar fi, n-am știut până acum că ai putea fi… rivalul lui!

Lui Hilary îi părea rău de această discuție… Magia clipei se risipise. Îi zâmbi, ca să se asigure că nu visase. Acum, arăta oboseala zilei, și era tras la față.

– Hilary, trebuie să plec, spuse Armand nervos. Nu putem rămâne aici, la discreția tuturor privirilor indiscrete. Mâine, vom vedea mai clar lucrurile.

Imediat o cuprinse neliniștea, însă el o luă din nou în brațe și-i murmură la ureche:

– La revedere, draga mea.

Ar fi vrut să-l oprească. Niciodată nu-i fusese atât de frică de ceea ce avea să urmeze. Se despărțiră până la urmă. Fără îndoială că nu mai avusese parte niciodată de ceva atât de prețios ca minutele de înțelegere și încredere reciprocă pe care tocmai le trăise. Tremura toată.

După ce Armand o părăsi, Hilary se instală în fumoar ca să-și pună gândurile cap la cap. Se temea de contactul cu mulțimea după cele câteva clipe de fericire fragilă. Tocmai făcuse primii pași într-un univers fantastic și gândul că ar putea să piardă totul o împietrea.

Avea nevoie să asculte de rațiune, să repete cuvintele pe care el le rostise. Simțea responsabilitatea legământului pe care îl făcuseră unul față de celălalt și asta o amețea asemenea unui vârtej.

Gândul la viitoarele lor întâlniri o liniști. O iubea; fără îndoială, nu era la prima dragoste, dar nu era bărbatul care să se lege de prima femeie ieșită în cale. Poate la început își reprimase sentimentele din cauza respectului pentru amintirea Isabellei. Hilary fu impresionată de ideea că fusese aleasă de acest bărbat, atâția ani prizonierul unui destin tragic. Niciodată n-ar fi geloasă pe aceste amintiri sacre sau pentru locul pe care ele îl ocupau în inima lui Armand. Asta nu o privea. Prezentul și viitorul se anunțau destul de bogate în ochii ei încântați. În sfârșit, se simți topită. Trebui să facă un efort violent ca să dea piept cu mulțimea. Cât i-ar mai fi plăcut să simtă căldura patului și să retrăiască magia acestei nopți! Cu toate astea, nu trebuia să-și neglijeze ce avea de făcut; înainte de toate era infirmiera ladyei Vesper.

Ca să se liniștească, se hotărî să ia puțin aer plimbându-se în jurul castelului. Aleile înguste și straturile cu flori i se părură familiare, cu toată noaptea întunecată, fără lună. Înainta cu pași mici prin partea din spate a clădirii, fără zgomot, și se lovi deodată de doi bărbați în smochinguri care stăteau de vorbă în franțuzește.

– Scuzați-ne, domnișoară, exclamă unul dintre ei în engleză. Sper că nu v-ați speriat de noi!

– Nicidecum! îi liniști Hilary.

Odată întoarsă pe ringul de dans, fu orbită de luminile violente. Lady Vesper arbora aceeași expresie calmă și destinsă. Îi atrase atenția tinerei infirmiere că garnitura ei de ametiste tocmai i se deschisese.

– Încuietoarea alunecă puțin, explică Hilary prinzându-i la loc bijuteria. Ar trebui înlocuită.

– Te simți bine?

– Mulțumesc, foarte bine!

Louisa, care stătea nu departe, se adresă mamei sale:

– Eu prefer să mă duc să mă culc, spuse cu o voce neutră.

– O doare capul, explică lady Vesper după plecarea ei. Bănuiesc că e vorba de oboseala tuturor pregătirilor, cărora li s-a consacrat în ultimul timp. A făcut un lucru foarte bun, sunt mândră de fata mea!

La miezul nopții, sir William ceru tăcere și rosti un discurs în onoarea fiului său. Mai mulți invitați se duseră lângă el ca să țină toasturi și toată lumea bău în cinstea sărbătoritului, cerând în gura mare să vină să spună și el ceva. Jordan băuse mai mult decât ar fi trebuit și părea un pic amețit. Sărbătoritul urcă pe o masă ajutat de cei care-l înconjurau, tuși să-și dreagă glasul și spuse:

– Doamnelor și domnilor… dragi prieteni… iubită familie… începu el, teatral… Am să vă anunț o veste mare…

Făcu o pauză ca să observe efectul pe care-l produceau vorbele lui. Stephanie veni lângă el, zâmbitoare și naturală, îmbrăcată cu o rochie albă care îi punea în valoare părul castaniu și ochii de smarald.

– Ne-am adunat aici pentru a ne bucura de o aniversare, continuă Jordan, încordat. Dar veți asista și la o logodnă…

Hilary auzi un icnet și se întoarse imediat spre lady Vesper. Aceasta se prăbușise, palidă, în fotoliul ei.

– Dumnezeule, gâfâi ea.

În joacă, Jordan comisese o greșeală lăsând să planeze îndoiala asupra celor prezenți. Dac-ar fi făcut legătura între numele lui Michael Smith și cel al Stephaniei, ar fi evitat pentru mama lui un atac ce ar fi putut să fie fatal…

Din fericire, Hilary își păstră sângele rece. Ca o infirmieră conștiincioasă, nu uitase să pună în poșetă cele câteva fiole pe care i le dăduse doctorul de Ferjac pentru caz de urgență. Imediat după ce-i făcu o injecție, castelana își reveni. Buzele, pentru câteva clipe vinețiii, își recăpătară o tentă normală. Deschise ochii și oftă încet. Hilary, sir William și câțiva dintre apropiați înconjurară fotoliul ca să nu lase să se vadă nimic din incidentul care se întâmplase.

– Trebuie dusă în camera ei, propuse Hilary.

Sir William își ridică în brațe soția firavă și o duse ca pe o pană în apartamentul ei unde Marie, care dormita pe un scaun, se trezi buimacă. Așeză povara delicată pe pat, unde Hilary o ajută să se dezbrace. Louisei i se spuse să-i telefoneze imediat doctorului de Ferjac.

– Vei avea grijă să se ocupe de mama, nu-i așa… îi recomandă ea tatălui.

Însă Hilary aproape că nu auzi această remarcă jignitoare, pentru că era mult prea ocupată. Acum, lady Vesper își venise în fire și ce fusese mai rău trecuse.

– Ce rușine mi-e! gemu castelana. Am fost ridicolă, nu-i așa?

– Cred că ați avut destule emoții pe ziua de azi, răspunse Hilary cu blândețe. Doctorul de Ferjac a avut dreptate; n-ar fi trebuit să asistați la această adunare.

– Cel puțin… sper că n-am compromis seara…

– Nu, nicidecum. Din fericire, eram lângă dumneavoastră și am putut interveni la timp. Incidentul n-a fost remarcat. Totuși, n-are rost să vă frământați atât… ar trebui să stați liniștită, ca să permiteți organismului să recupereze. Doctorul de Ferjac va fi aici dintr-o clipă în alta și cred că n-ar fi deloc încântat să ne găsească pe amândouă vorbind despre cele întâmplate.

Când fu lângă ea, Armand nu manifestă nici un fel de sentiment față de Hilary. Pentru asta, îi fu profund recunoscătoare. La căpătâiul unei bolnave suferinde, doar relația dintre medic și infirmieră era de dorit, pentru ca totul să fie bine. Louisa degeaba le pândi toate mișcările, nu reuși să remarce nici cel mai mic semn de emoție.

Lady Vesper își revenea mult mai repede decât ar fi fost de sperat. O noapte dormită era de ajuns ca să-și recapete aplombul. O așezară în mijlocul patului și-i dădură calmante ca s-o ajute să adoarmă.

Louisa îl supraveghe pe Armand până la plecare și-l însoți, în vreme ce Hilary aduse un șezlong lângă pat și se pregătea să rămână de veghe până dimineață… dacă aveau să o țină puterile.

Când se trezi, pe la șapte dimineața, lady Vesper descoperi la căpătâiul ei o infirmieră care încerca să repare închizătoarea colierului de ametiste.

– Ce faci acolo, îmbrăcată de lucru atât de dimineață?

– Am fost lângă dumneavoastră peste noapte, lady Vesper, și constat că sunteți bine în dimineața asta.

– Mă simt aproape pe deplin întremată, și asta datorită intervenției tale rapide. Aseară, am fost atât de proastă! Acum, totul s-a terminat. Trebuie să te duci imediat să te culci și să dormi pe săturate. Cred că ești epuizată. Cât despre mine, îți promit să nu ies din cameră toată ziua. Poți să pleci liniștită. Marie va veni dintr-o clipă în alta.

Hilary acceptă fără să se lase rugată. Se duse în camera ei, se dezbrăcă repede și căzu într-un somn adânc de îndată ce puse capul pe pernă.

Dormea doar de câteva clipe, când Marie veni s-o trezească.

– Lady Vesper te cheamă imediat.

Alertată de tonul imperativ, tânăra infirmieră se ridică imediat, se îmbrăcă repede cu o rochie de casă și se duse la lady Vesper, care o întâmpină privind-o cu răceală.

– Ce se-ntâmplă? întrebă imediat tânăra, dezorientată.

Atunci, descoperi că sir William, Jordan și Louisa o priveau, disprețuitori.

– Ar trebui să știi! țipă Louisa.

Jordan interveni să-i ordone să păstreze liniștea.

– Pretinzi că ai stat toată noaptea în camera asta, nu-i așa? reluă lady Vesper.

– Într-adevăr! Așa a fost…

– Ai stat trează tot timpul?

– Nici n-am închis ochii, sunt sigură de asta. Pe la patru, a trebuit să-mi fac o cafea, pentru că mă simțeam epuizată și așa am putut să continuu veghea. Dar ce-i cu întrebările astea? S-a întâmplat ceva?

– Caseta mea cu bijuterii a dispărut. Marie spune că era acolo când a plecat. În tulburarea de aseară, din păcate am uitat s-o punem la loc în seif. Poți să ne dai o explicație?

– Îmi pare rău, dar n-am nici una…

În ciuda tulburării sale, Hilary încercă să-și aducă aminte când văzuse caseta ultima dată.

– Totuși, nu-mi aduc aminte să fi văzut bijuteriile când m-am instalat aici, azi-noapte… Nu că le-aș fi căutat, dar cred că le-aș fi remarcat oricum!

Lady Vesper continuă interogatoriul cu Marie, dar bătrâna servitoare izbucni în hohote de plâns.

– Vezi și tu! Marie s-a bucurat de încrederea noastră de când am angajat-o, pot să pun bază pe spusele ei. Ești sigură că nimeni n-a putut intra în cameră, cât ai fost aici?

– Sigură, răspunse hotărât Hilary.

– Ei bine, murmură lady Vesper palpându-și colierul de ametist, mi-a mai rămas totuși asta!

– Chiar așa, scrâșni din dinți Louisa. Dacă n-o ascultai, ai mai fi avut acum diamantele! Nu înțeleg cum te poți lăsa atât de ușor influențată.

– Ar fi bine să anunțăm poliția, trase concluzia sir William. Din fericire, suntem asigurați, draga mea. Trebuie să anunțăm dispariția.

– Nu credeți c-ar fi mai bine să căutăm prin bagajele tuturor celor din casă? Oamenii cred că n-ar avea nimic de obiectat dacă se știu cu conștiința împăcată, sugeră Louisa.

– Termină cu prostiile! i-o tăie scurt maică-sa. Polițiștii vor face ce trebuie făcut… Cât despre dumneata, miss Hope, rămâi la dispoziția noastră, te rog.

– N-am să plec din camera mea, doamnă, promise tânăra.

Făcea eforturi să-și păstreze sângele rece, pentru că își dădea seama că familia Vesper o credea implicată în acest furt. Acum, nu mai putea să doarmă, așa încât se îmbrăcă întrebându-se dacă mai putea să îndeplinească rolul de infirmieră câtă vreme era suspectul numărul unu.

După o oră, veniră doi inspectori, însoțiți de cei însărcinați cu securitatea în timpul ceremoniei. Prima dată stătură câteva minute de vorbă cu cei din familia Vesper, apoi o chemară și pe Hilary. Unul dintre ei prezentă un inel cu o piatră de smarald înfășurat într-o batistă albă.

– Recunoști obiectul ăsta, domnișoară? fu întrebată în franțuzește.

– Nu, nicidecum, răspunse cea întrebată, tot în franțuzește.

– A fost găsit în camera dumitale de un servitor care făcea curat. Acest inel aparține ladyei Vesper și face parte dintre bijuteriile care au dispărut…

Capitolul 10

Toate fețele se întoarseră din nou spre Hilary. Liniștea de gheață nu era tulburată decât de rânjetul triumfător al Louisei.

– Vreau ca povestea asta să nu se răspândească, interveni lady Vesper. Riscăm să ne punem invitații într-o situație stânjenitoare. Cu atât mai mult cu cât sunt convinsă că furtul a fost opera unui străin care nu are nici o legătură cu prietenii noștri. Cineva a putut să intre în cameră și, profitând de un moment de neatenție, a subtilizat bijuteriile. Miss Hope are cu siguranță o explicație în legătură cu prezența inelului acesta în camera ei. Poate l-a împrumutat… Poate eu i-am dat voie să-l ia, recunosc că nici mie nu mi-e prea clar.

Se întoarse spre tânăra infirmieră și-i zâmbi ca s-o încurajeze să vorbească. Însă Hilary rămânea împietrită.

– Nu mi-ați dat voie niciodată să vă „împrumut“bijuteriile, lady Vesper… și nu știu de ce acest inel s-a găsit în camera mea. Cine știe, diamantele sunt poate sub saltea! adăugă cu răceală.

– Calmează-te, Hilary, i-o tăie Jordan, stânjenit. Nimeni nu te acuză.

– Are dreptate să fie neliniștită, interveni Louisa. În locul ei, n-aș fi cu inima împăcată! Să vedem măcar cum poate să se dezvinovățească!

– Și în timp ce voi vă îndârjiți împotriva mea, adevărații hoți sunt pe cale de a pleca luând cu ei prada, strigă Hilary scoasă din minți. Dați prea multă crezare spuselor Mariei; e o femeie în vârstă și când e obosită adoarme mai ușor, aproape fără să-și dea seama! Astă-noapte când am ajuns în cameră, s-a trezit tresărind brusc. Nimeni nu se gândea atunci la bijuteriile care puteau fi deja dispărute… Îmi amintesc că am văzut doi bărbați în spatele castelului pe la miezul nopții.

Unul dintre inspectori o întrerupse:

– Deci ai fost și dumneata prin spatele castelului?

– Întocmai, confirmă Hilary regăsindu-și sângele rece. Am luat aer… Mi s-a părut ciudat să întâlnesc acolo doi invitați care stăteau de vorbă în întuneric în timp ce, înăuntru, sărbătoarea era în toi.

– Într-adevăr; totuși, domnișoară, cum explici prezența dumitale acolo?

Hilary, surprinsă, rămase tăcută.

– Poate nu erai singură…?

Ea își mușcă buzele, jenată.

– Când i-am văzut, eram singură… Ei parcă examinau pereții… continuă cu greutate tânăra infirmieră.

– Pun pariu că se pregăteau să se cațere până la streașină! rânji Louisa. Să rămânem la fapte, vă rog. Hilary, nu uita că ai fost văzută în fumoar cu cineva… de ce încerci să ascunzi adevărul?

– N-am mințit! exclamă Hilary, disperată.

Lady Vesper reluă cu blândețe:

– Erai cu cineva, miss Hope?

Hilary rămase stană de piatră. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să amestece numele lui Armand în povestea asta.

– Haide, insistă Louisa, nu-ți fie rușine să mărturisești! Cui îi acordai favorurile? Suntem îngăduitori, vorbește fără teamă!

– Nu cred că numele celui care era cu mine are vreo importanță… Dar ai putea să-i dezvăluiești tu identitatea… Sunt sigură că ar aprecia o asemenea lipsă de tact din partea ta!

– Copii! i-o tăie lady Vesper, vizibil amuzată de acest interludiu neprevăzut.

– Haide, mamă! Îți dai seama că infirmiera ta nu-i inocentă ca o mielușică, așa cum vrea să pară, și cine știe dacă n-a dat voie să intre unui complice! L-am văzut, numai că bărbatul era cu spatele la mine și n-am reușit să-l recunosc. M-am retras imediat, pentru că mi-am dat seama că deranjam

vizibil. Nu știu ce s-a întâmplat, însă dragostea te rupe de realitate și păreau foarte bine lipiți unul de celălalt.

– Destul! interveni Jordan, exasperat. Ce viperă ești! Eu eram misteriosul partener al lui Hilary și ea încerca să mă aducă din nou în mijlocul invitaților, pentru că eram beat! Acum, acuză-mă pe mine că am furat caseta mamei!

Louisa, profund jignită, profită de stupoarea generală ca să-i tragă fratelui ei o palmă usturătoare.

– Din păcate, ai făcut să eșueze totul! sughiță fata în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji.

Nu putea să aducă în discuție numele lui Armand, așa cum și-ar fi dorit. Își închipuise că făcând-o pe Hilary să-l rostească, putea să producă o discordie între ei, pentru că lui nu i-ar fi plăcut deloc să fie implicat într-un scandal…

Sir William se interpuse între copiii lui.

– I-am chemat pe domnii aceștia, spuse el arătând către inspectori. Ei au privit scena cu interes strict profesional, de ce să nu-i lăsăm să-și conducă investigația? N-are nici o importanță cine o însoțea pe Hilary, toți am fost tineri, nu-i așa?

– De bună seamă, aprobă inspectorul principal cu un zâmbet. Poți să fii amabilă și să ne lași singuri? o întrebă el pe Louisa, care ieși imediat trântind ușa.

– Pot să ies și eu? întrebă Jordan, frecându-și obrazul lovit.

Inspectorul încuviință, bonom.

– Dar vezi ca afacerea asta să rămână între noi! îi recomandă lady Vesper, în timp ce trecea pragul.

– Puteți conta pe mine, o să am grijă, confirmă Jordan făcându-i lui Hilary un semn prietenos.

Recunoscătoare, ea îl privi îndepărtându-se, gândindu-se neliniștită că minciuna lui generoasă avea să-l apese dacă se ajungea la tribunal.

Atunci, ar trebui să retracteze ce spusese și să dea amănunte despre ce făcuse în cursul serii. „Dumnezeule! să sperăm că vor da de urmele adevăraților răufăcători înainte de a se ajunge la o astfel de situație".

Așteptând, neliniștea și nesiguranța o copleșeau. Nu îndrăznea să-și închipuie cum vor evolua lucrurile, dar făcea eforturi să rămână stăpână pe ea însăși. Louisa încercase s-o reducă la tăcere atacând ceea ce avea mai drag, însă Hilary izbândise și această victorie îi întărea dorința de a-l ține pe Armand departe de toate astea. Își dădea foarte bine seama că el n-ar tolera ca cineva să știe de relația lor înainte de a o face publică el însuși.

Sir William își urmă copiii, ca să aibă grijă de invitați și să-i salute pe cei care plecau dimineață.

Hilary rămase deci singură în fața ladyei Vesper și a celor doi inspectori, așteptând urmarea nu fără teamă. Ce s-ar întâmpla dacă hoții n-ar fi prinși niciodată? Cum avea să se dezvinovățească? Se gândi îngrozită la felul cum Louisa ar fi fost în stare s-o umilească.

– Domnule, continuă lady Vesper adresându-se inspectorului șef, țin să vă spun că am deplină încredere în asistenta mea. M-am gândit că luase împrumut inelul, dar

dacă ea afirmă contrariul, sunt gata s-o cred. Mă tem că va trebui să căutați vinovatul în altă parte…

– Foarte bine, doamnă, am notat spusele dumneavoastră, totuși trebuie să consemnăm în scris declarația domnișoarei. Unde putem sta de vorbă singuri cu ea?

Lady Vesper le indică încăperea alăturată, unde Hilary trebui să-i însoțească. Notară punct cu punct versiunea ei și-i luară meticulos amprentele digitale. Formalitățile acestea durară o oră, răstimp în care tânăra abia reușise să-și stăpânească emoția. În fine, după ce îi descrise pentru a suta oară pe cei doi invitați întâlniți în noapte, polițiștii hotărâră s-o lase în pace.

– Te obligăm să nu pleci din suita ladyei Vesper până la noi ordine, trase concluzia superiorul. Ne-ai fost foarte folositoare, însă mă tem că vom fi nevoiți să te mai interogăm și dacă vom înregistra un eșec, trebuie să știm unde te găsim. Ține seama de convenția asta, ca să nu fim nevoiți să te arestăm.

– Ce vreți să spuneți? Chiar mă considerați suspectă?

– Păstrează-ți calmul, domnișoară! Suntem polițiști și e datoria noastră să nu acționăm la întâmplare. Chiar dacă eram convinși de nevinovăția dumitale, trebuie să recunoști că faptele nu-ți sunt favorabile. Una dintre bijuteriile furate a fost găsită de un servitor în camera ta; fereastra din aceeași încăpere a fost folosită de răufăcători să intre și să iasă. Oare ești complice? Bineînțeles că nu recunoști. Trebuie să ținem seama de toate aceste lucruri. Acum, ne vom studia notițele

ca să identificăm persoanele pe care le-ai descris. Până atunci, fii liniștită și totul va fi bine. Pe curând.

Încă năucită de cele ce i se întâmplaseră, Hilary se duse la lady Vesper imediat după plecarea inspectorilor.

– V-au pus în temă? întrebă cu amărăciune. Nu trebuie să părăsesc apartamentul dumneavoastră până… Mă consideră o hoață! Simt că înnebunesc; dacă mai continuă situația asta, în cele din urmă o să ajung și eu să mă consider vinovată!

– Păstrează-ți sângele rece, miss Hope. Trebuie să mărturisesc că și eu te-am bănuit, la început… Am crezut o clipă că ai adormit, dar am înțeles că spuneai adevărul fără să te contrazici niciodată, în timp ce sărmana Marie a dat cel puțin două sau trei versiuni diferite! Armand a trecut pe aici acum vreo jumătate de oră. Am crezut că e mai bine să-i spun că ai ieșit, n-avem nici un interes să se răspândească povestea asta. Dacă n-ai nimic împotrivă, prefer să nu răsufle nimic înainte de a se găsi o pistă relevantă.

Hilary resimți un șoc auzindu-și interlocutoarea rostind numele lui Armand. Repetatele interogatorii aproape îi șterseseră din minte amintirea întâlnirii lor pasionale. Nu reușea să creadă că acuzațiile care i se aduceau erau adevărate. Susținerea lui Armand, prezența și dragostea lui îi lipseau îngrozitor, totuși prefera ca el să nu-i cunoască umilirea. Dorea atât de mult să împartă cu el ce avea mai bun… Se înfioră la gândul că și el ar fi putut s-o creadă vinovată de complicitate. N-ar fi suportat lucrul ăsta…

Tânăra oftă și se întoarse neliniștită spre pacienta sa.

– Încă mă considerați infirmiera dumneavoastră? întrebă încet. Dacă ați vrea să renunțați la serviciile mele, aș înțelege…

– Copilă dragă, o întrerupse lady Vesper, am toată încrederea în tine, așa cum le-am spus și polițiștilor. Pentru mine, nimic nu s-a schimbat. Ești în continuare infirmiera mea.

– Dar inspectorii mă consideră suspectul numărul unu. Se vor întoarce să-mi pună aceleași întrebări…

– Aici sunt niște formalități fără consecințe. Însă trebuie să recunoști că ai intrat într-o situație sânjenitoare spunând despre plimbarea ta nocturnă… Altceva mă intrigă: ce se-ntâmplă cu Jordan? N-ar fi trebuit să-i dai voie să-și permită prea multe cu tine!

Lady Vesper surâdea indulgent, dar Hilary rămânea ca o statuie.

– N-a fost vorba despre fiul dumneavoastră, doamnă. Jordan a inventat stratagema asta ca să-mi vină în ajutor când a văzut cât sunt de disperată!… Pentru că nu am de gând să dezvălui numele persoanei care era cu mine. Spune-ți asta poliției dacă vreți, ei vor înțelege ce vor.

Această revelație țâșnise spontan din gura lui Hilary. Din fericire, castelana îi înțelese încurcătura și nu insistă.

– Să știi că ești o fată foarte seducătoare, reluă aceasta din urmă. Nu mă îndoiesc că ai avut multe succese… Totuși, nu înțeleg de ce Jordan s-a arătat atât de cavaler… Să înceapă să se creadă un erou?

Hilary zâmbi îngăduitoare. Lectura cărții pe care i-o oferise să-l fi influențat atât de mult?

După-amiază, inspectorii reveniră la atac. Din nou, rămaseră numai cu ea. De data asta, aduseseră fotografiile unor hoți pe care-i aveau în vedere și o invitară să caute printre ele ca să-i identifice pe cei doi bărbați pe care îi văzuse noaptea în spatele casei. Tânăra infirmieră stârni interesul polițiștilor recunoscându-i pe cei doi fără șovăială și superiorul hotărî s-o supună unui nou test. Își amintea că îl auzise pe unul vorbind cu un accent straniu, după părerea ei. Dacă reușea să-i recunoască accentul, era posibil să se stabilească originea răufăcătorului și să se verifice dacă corespundea individului recunoscut în fotografie. Un polițist specializat în imitații începu să repete o frază cu un accent diferit de fiecare dată. Proba era stresantă pentru o străină căreia nu-i era foarte clară limba franceză, însă fiind vorba numai despre accentul „franțuzesc", lucrurile nu erau chiar atât de complicate. În ciuda acestei dificultăți, Hilary recunoscu de trei ori intonațiile pe care le auzise noaptea precedentă. Inspectorul trase concluzia că era vorba despre un accent „aristocratic".

– Este clar că unul dintre acești suspecți provine dintr-un mediu al oamenilor cu dare de mână, trase el concluzia.

– Așa am crezut și eu auzindu-l vorbindu-mi englezește, confirmă Hilary. Un servitor n-ar fi trecut neobservat printre invitați!

– Te rog să stai liniștită, domnișoară! Cred că suntem pe o pistă. Cei doi pe care i-ai desemnat au mai lucrat împreună. Cel mai mare este fiul unei familii vechi. Unul care nu se poate îndrepta… până și Legiunea Străină s-a debarasat de el. Al doilea este încă membru activ acolo, escaladează orice fațadă cu cea mai mare viteză, fără să lase nici o urmă. I se spune „pisică“în lumea lor…

– Hilary, te caută cineva la telefon!

– Du-te și vorbește, continuăm după aceea.

Șovăitoare, tânăra se duse spre telefon. Cine naiba putea s-o cheme? Luă nervoasă receptorul, conștientă că discuția îi era ascultată de la un alt telefon.

– Alo?

– Hilary? se auzi vocea gravă a lui Armand. Unde-ai fost azi-dimineață? Câtă energie ai după o asemenea noapte!

– Bună ziua, începu ea prudent, înnebunită la gândul că tot ce spunea putea fi auzit de alții. Cu ce pot să-ți fiu de folos, doctore?

Întrebării, îi urmă o tăcere.

– Hilary, tu ești?

– Da, da. Sunt miss Hope!

– Ah! Mi-am dat seama că nu ești singură, exclamă el râzând. Sunt fericit să-ți aud glasul… Ei bine, atunci eu am să vorbesc și tu n-ai decât să-mi răspunzi prin da sau nu, de acord? Poți să vii pe la mine, după-amiază?

– Îmi pare rău, nu.

– Cum așa?

Tonul liniștit al lui Armand îi sfâșia inima.

– Este… e imposibil, doctore…

– Vrei să spui că nu ești disponibilă. Ieși cu altcineva?

– Sunt ocupată, gemu Hilary, torturată la culme. E cu neputință!

– Ce înseamnă maimuțăreala asta? M-ai uitat deja?

Simți că o cuprindea greața și puterile o părăseau.

– Dacă nu mai ai nici o altă indicație să-mi dai, am să continuu injecțiile așa cum am stabilit. La revedere, doctore!

Lăsă receptorul în furcă, fără să mai adauge nimic. Câteva clipe mai târziu, trebui să-i urmeze pe polițiști la comisariat ca să semneze declarația. În lipsa ei, doctorul se întoarse la castel și întârzie o clipă lângă pacientă, ca s-o examineze.

– Unde este miss Hope? întrebă după ce luă pulsul bolnavei

– A ieșit, dragul meu!

– Dar a lipsit și azi-dimineață, spuse doctorul.

– Ei și? Doar nu-ți închipui c-o țin prizonieră!

Castelana ezită o clipă dacă să-l pună la curent cu situația reală, dar se abținu. Nu ea fusese cea care le ceruse celorlalți să tacă? N-ar fi fost bine tocmai de la ea să plece nesupunerea.

– Spuneți-i c-am trecut, adăugă doctorul. Acum, trebuie să mă-ntorc acasă, să mă-ntâlnesc cu mama.

– Ea ce mai face?

– A căzut azi-dimineață, o căzătură urâtă. Din fericire nu și-a rupt nimic, dar a avut un șoc. Și cel mai minunat lucru este că și-a recăpătat vederea.

– Dumnezeule! E formidabil! Sunt fericită pentru dumneata!

– Nu trebuie să ne facem prea mari speranțe. Nu știm dacă va dura… Dar e posibil să fie o revenire definitivă. Credeam că așa ceva ar putea-o interesa pe miss Hope… profesional. Fiți amabilă și spuneți-i ce s-a întâmplat cu mama.

– Negreșit, prietene. Transmite-i salutările mele mamei tale. Spune-i că aș vrea s-o văd de îndată ce se va simți mai bine.

După cinci minute, auzi motorul, apoi mașina doctorului se îndepărtă încet.

Lady Vesper uită imediat ce vorbise cu cel care trecuse pe acolo pentru că soțul ei dădu buzna în cameră cu un joc de scrabble. Partida fu scurtă, însă foarte distractivă pentru amândoi. Hilary se întorsese de câteva clipe când castelana își aduse aminte că trebuia să-i spună ceva.

– Armand a trecut pe aici, mai devreme. Mi s-a părut preocupat. M-a însărcinat să-ți spun că mama lui și-a recăpătat vederea în urma unui șoc.

– Ce minune! exclamă tânăra. Sunt atât de fericită pentru ea… Trebuie neapărat să-i fac o vizită!

– Ai uitat ce ți-au recomandat polițiștii?

– Mi-au reamintit consemnul de azi-dimineață… Dar m-am săturat! Mă duc acolo, orice s-ar întâmpla. Dacă mă caută, le spuneți unde mă găsesc, doamnă.

Hilary abia ajunse pe aleea principală cu un pas hotărât când un individ răsărit din tufișuri o opri din drum.

– Unde te duci, domnișoară?

– Acasă la doctorul de Ferjac…

– Totuși, ți-ai dat cuvântul să nu pleci de lângă lady Vesper, nu-i așa? Nu poți vorbi cu doctorul la telefon? Te sfătuiesc, în interesul tău să te întorci imediat la castel.

Umilită, Hilary se întoarse din drum cu pași mărunți. Orice tentativă de a ieși era acum sortită eșecului. Ajunsă în camera ei, găsi un bărbat în civil pe culoar. De acum, era definitiv ruptă de lume. Totuși, trebuia neapărat să-l întâlnească pe Armand de Ferjac sau pe mama lui. Puse mâna pe telefon și formă numărul, hotărâtă să dea explicații. Din păcate, linia era ocupată de Louisa, care purta o discuție animată, ce promitea să dureze un timp.

Puțin mai târziu, încercă din nou, fără succes și de data asta… Apelul ei rămânea fără răspuns. Pe la opt și jumătate, dădu peste robotul care îi spuse unde putea fi găsit doctorul care-i ținea locul pe timpul nopții doctorului de Ferjac.

Disperată, tânăra capitulă și se refugie în pat, unde căzu într-un somn plin de coșmaruri.

A doua zi era duminică. Duminica, Armand nu-i făcea niciodată vizită castelanei, decât dacă era chemat special pentru asta.

Ca o ultimă soluție, Hilary mai încercă o dată să dea telefon, însă telefonul era cuplat pe robot, până luni.

Singurul mijloc de a se întâlni cu Armand era să se ducă la el și poate și el și-ar fi dorit același lucru de la ea. Totuși, nu

se putea hotărî să se lase escortată de doi polițiști cărora ar fi trebuit să le explice totul. Ar fi fost grotesc, tot satul ar fi știut ce se-ntâmplă.

Ziua se scurse îngrozitor de încet. După-amiază, lui Hilary i se dădu voie să iasă în parc să ia aer. Un bărbat îi supraveghea ostentativ fiecare mișcare, însă fata nu rezistă dorinței de a-l întreba dacă poate face o vizită urgentă unui prieten.

– Vizita să fie limitată la incinta domeniului, fu răspunsul pe care-l putu obține de la sumbra santinelă.

După o nouă noapte nedormită, veniră zorii zilei de luni și totul era încă posibil. Hilary prinse un pic de curaj.

Un ofițer de poliție veni să-i explice că dacă hoții procedau ca de obicei, nu peste mult timp aveau să-i găsească.

– De altfel, sir William oferă o recompensă atât de mare încât nimeni din rețeaua lor nu va putea rezista să nu-i denunțe, după care vei fi din nou liberă să te duci unde vrei. Când îi prindem, și tu vei primi o parte din recompensă.

– Ce idee tâmpită! sări în sus Hilary, profund jignită. Am fost destul de umilită, doar nu crezi că am să accept o despăgubire, oricare ar fi asta!

În clipa aceea sosi poșta. Tânăra primi o scrisoare din Anglia pe care o desfăcu febril.

„… vă comunicăm că ați fost acceptată pe postul de infirmieră la secția de cardiologie începând din data de douăzeci și cinci septembrie, așa cum am convenit anterior.

Așteptăm răspunsul dumneavoastră în cursul săptămânii viitoare, ca să luăm măsurile necesare în cazul în care aveți alte planuri…“

O cuprinse panica. Nu putea să dea un răspuns înainte de a sta de vorbă cu Armand. Ce dezastru! Pe de altă parte, spitalul o va accepta dacă asupra ei plana bănuiala furtului? Toate aceste decizii pe care trebuia să le ia depindeau de reacția lui Armand. Un cuvânt al lui putea să dea totul peste cap. Amintirea întrevederii lor pasionale o făcu să se înfioare.

Când se vor întâlni?

O zi de tăcere deplină răcise ardoarea lor reciprocă, rațiunea estompase emoțiile trecătoare. Cine putea bănui cum avea să se desfășoare următoarea lor întâlnire în intimitate?

Dragostea lor va supraviețui încercării de despărțire și neînțelegerilor?

Hilary se îndoia de propriile sentimente. Pierduse orice speranță. Niciodată nu privise viitorul cu atâta pesimism…

Capitolul 11

În fine, Armand de Ferjac se prezentă pentru vizita zilnică. Din păcate, s-ar fi zis că era un străin, după expresia închistată și privirea glacială.

Cum să-l recunoască pe cel care o sărutase cu atâta ardoare doar cu două zile înainte? se întrebă Hilary, disperată.

Aproape mecanic, Armand începu s-o examineze pe lady Vesper, ignorând cu totul prezența lui Hilary.

– Ce mai face mama ta? întrebă deodată castelana.

– Da, cum se mai simte? repetă Hilary pe un ton crispat.

– Se simte mult mai bine. A fost văzută de un oftalmolog care i-a prescris niște ochelari. Cu această corecție, va vedea mai bine; în patruzeci de ani, cu toate că și-a pierdut vederea, ochii i-au îmbătrânit.

– Cât de fericit trebuie să fii! exclamă bolnava.

– Ah da! întări impulsiv Hilary.

– Miss Hope, bănuiesc că ne vei părăsi curând, continuă doctorul, făcându-se a căuta ceva în geanta medicală.

– Într-adevăr, interveni castelana văzându-și infirmiera șovăind. I-am promis lui sir Hugo s-o trimit înapoi la spital în cursul săptămânii. Dar mă tem că nu prea este gata să plece, nu-i așa?

Hilary lăsă ochii în jos, încurcată.

– Câteva zile… șopti ea.

– Ei bine, încheie Armand hotărât, acum trebuie să vă părăsesc, mai am de făcut vizite câtorva pacienți. Are cineva nevoie să coboare în sat cu mine?

Spunând aceste cuvinte, aruncă o scurtă privire spre Hilary care se înroși la față în timp ce bâiguia un răspuns abia auzit:

– Nu… nu, mulțumesc.

– Atunci, la revedere, mormăi el.

Cu toate astea, Hilary îl însoți până la ușa de la intrare.

– Tu… tu nu poți să înțelegi, șopti tânăra în pragul disperării.

– Ba dimpotrivă, înțeleg foarte bine.

Îl privea fix, căutând să-i întâlnească privirea. Dar Louisa apăru deodată la capătul culoarului.

Iritat, Armand îi întoarse spatele.

– La revedere! îi spuse în încheiere Louisei și coborî treptele grăbit.

Totul se terminase. Hilary căută un scaun pe care se prăbuși, nefiind în stare să reacționeze cumva.

A doua zi, îi scrise doamnei Watting, administratoarea principală a spitalului St. Oswald, că era interesată de un post la secția de cardiologie, cu toate că este reținută în Franța pentru o durată nedeterminată. Își promise să-i dea explicații lui sir Hugo dacă problema furtului nu ar fi fost lămurită de acum până la întoarcerea ei.

Până vineri, pierduse orice speranță să clarifice situația. Totuși, rotițele sistemului poliției funcționau implacabil. O brățară fu găsită la Monte-Carlo și identificată ca făcând parte dintre piesele care lipseau. După douăzeci și patru de ore, hoții erau prinși. Erau încă în posesia unei mari părți din prada pe care nici un tăinuitor nu vrusese s-o preia. Își recunoscură fapta fără prea multe comentarii și începură să râdă afând că pentru acest furt fusese bănuită o tânără infirmieră.

Relaxată în sfârșit, Hilary trebuia acum să se pregătească să plece și să-și organizeze noua viață, cu toate că nu mai avea nici un pic de energie s-o facă.

Lady Vesper rămânea în Franța până ce Jordan avea să-și reînceapă cursurile la universitate. Sir William pleca în Israel pentru câteva luni. Pe timpul iernii, ea se întorcea la pensiunea unde Hilary o întâlnise prima dată. Castelana îi recomandă infirmierei să vină s-o vadă atunci când vor fi amândouă în Anglia…

*

* *

Zilele se scurtau odată cu întoarcerea toamnei. Seara care se lăsa proiecta deja umbre lungi pe coridor în timp ce Hilary se retrăgea ca în fiecare zi în sala de mese ca să ciugulească ceva și să-și odihnească picioarele umflate.

Aștepta ora ceaiului ca pe o eliberare. De când se întorsese, se simțea epuizată de ritmul infernal de lucru la spital și i-ar fi trebuit câteva săptămâni ca să-și recapete rezistența de altădată.

Se așeză, oftând ușurată. Cathy veni și ea imediat și o abordă pe un ton de reproș:

– Sper că nu te deranjez prea mult. Fără îndoială, ai prefera să rămâi adâncită în gândurile tale… Dar să știi că vreau să-ți spun ceva…

– Te rog, nu fi ridicolă! Știi foarte bine că poți să te așezi oricând la masa mea!

– Vezi tu, șovăiesc totuși! De când te-ai întors, nu mai ești aceeași Hilary. Ce s-a întâmplat? Mie poți să-mi spui, nu?

– Bineînțeles, Cathy. Am încredere în tine, cu toate că tu nu pari a crede… Dar este încă prea devreme… ca să pot să-ți spun! Poți să mă-nțelegi?

– De acord! Am să-ți respect discreția, însă cu o condiție… Am auzit vorbindu-se despre Jordan Vesper; se zice că e frumos ca un zeu… Așa este?

– Exact, Jordan este un tip fermecător, totuși nu este nici un mister de clarificat între noi doi, dacă asta vrei să știi. Dar dacă te interesează, am să-ți povestesc cum și-a sărbătorit majoratul la Castelul Durrel.

La evocarea acestui episod, amintirile dureroase o copleșiră.

– Ce mai fac bolnavii tăi? întrebă Hilary, ca să devieze discuția la un alt subiect.

– Sunt niște adevărați diavoli, te asigur!

Cathy începu să râdă, gândindu-se la zbuciumul muncii sale; părea fericită și liniștită de situația ei profesională. Nu era și cazul lui Hilary. Ea trebuise să renunțe la postul din cadrul seviciului de cardiologie, pentru că spitalul nu mai putuse lăsa locul vacant. Altcineva venise și-i luase locul și la întoarcerea ei, infirmiera șefă îi propusese un post de asistentă la recepție bolnavi. Nu se îndoia că Hilary își va găsi repede un serviciu la nivelul ei de competență într-un alt stabiliment, și chiar o încuraja să caute ceva.

Astfel, Hilary primea bolnavii, îi îndruma pe vizitatori, îi asista pe specialiști și îndeplinea o serie de alte sarcini care nu aveau nimic în comun cu meseria ei de infirmieră.

Consulta cu regularitate anunțurile de oferte de muncă, însă fără prea multă convingere. Propunerile nu lipseau. Unele erau interesante, dar nu vroia s-o apuce imediat pe un drum bine determinat. Dorea înainte de toate să dea din nou un sens vieții sale. Activitatea intensă pe care o desfășura nu-i lăsa timp să se gândească pentru moment. Era prea epuizată psihic să mai poată face altceva. Îi mai trebuia timp.

Într-o zi, îi povesti prietenei sale Cathy momentul arzător pe care îl trăise împreună cu Armand. Erau puține de spus,

însă episodul acesta reprezenta un moment pe care nu putea să nu-l ia în seamă și această etapă decisivă îi bulversase existența.

El, părea că își depășise fără probleme sentimentele atunci când dificultățile apăruseră între ei. Poate-și spusese că nu merita osteneala să caute să lămurească ceea ce se petrecuse în realitate.

Totuși, Hilary nu regreta nimic. Era mai bine că îl cunoscuse, deși nu durase decât o clipă. Ceea ce se întâmplase, nimeni nu putea să-i scoată din amintire.

Nu mai acorda prea mare atenție spuselor însoțitoarei sale și tresări când aceasta exclamă:

– Dumnezeule! Eu trăncănesc și timpul trece! Scuză-mă, trebuie să plec…

După care, porni imediat în fugă să ajungă la serviciul ei.

Hilary încerca să-și adune gândurile când o infirmieră veni să-i întrerupă meditația.

– Miss Hope, vă cheamă doamna Watkin.

Surprinsă, tânăra își puse în ordine uniforma și se pregăti să asculte câteva mustrări. Grăbi pasul, gândindu-se că era mai bine să se termine cât mai repede. Vocea supraveghetoarei i se păru totuși amabilă când bătu la ușa biroului.

– Intră!

Hilary intră în încăpere și se opri brusc, descoperind că superioara ei nu era singură.

Întoarse capul câteva secunde. Un bărbat stătea pe scaun în fața ei, cu un zâmbet deschis pe buze în fața privirii neîncrezătoare a tinerei asistente.

– Hilary? începu el pe un ton întrebător. Sper că vizita mea nu te deranzează, nu?

Cu un nod în gât, nou-venita se apropie de el și-i întinse mâinile încercând să articuleze:

– Ah! Armand! Ce bine-mi pare!

Privindu-se în adâncul ochilor, cei doi uitaseră de prezența doamnei Watkin, care îi trezi la realitate tușind ostentativ.

De îndată ce ieșiră din birou, tânăra femeie se aruncă în brațele lui Armand și se sărutară îndelung. În acest timp, uitară de restul lumii care-i înconjura și se expuseră fără rușine privirilor celor care treceau.

În câteva minute, tot spitalul știa: Hilary era îndrăgostită de un bărbat seducător. După o jumătate de oră, Cathy comentă, aflând vestea:

– Știam bine că-mi ascunde ceva… Chiar are noroc. Mă întreb dacă va vrea să-i fiu domnișoară de onoare la nuntă…

În micul restaurant unde se refugiaseră, Armand și Hilary sărbătoreau reîntâlnirea ștergând cu buretele trecutul.

– Louisa mi-a deschis ochii, vorbindu-mi despre episodul furtului. Ce încercare teribilă… să fii reținută ca un răufăcător. Și eu care credeam că mă evitai! N-am înțeles de

ce nimeni nu mi-a spus și mie la timp cum stăteau lucrurile. În sfârșit, am aflat că lady Vesper ordonase să nu sufle nimeni nici o vorbă până nu se clarifica situația. Dar când lucrurile s-au lămurit, era deja prea târziu, din păcate. Of, draga mea, îmi închipuiam că ai renunțat la planul nostru… de căsătorie…

– Tot timpul, nu m-am gândit decât la asta; dar răceala ta m-a făcut să cred că totul se terminase între noi.

– Mândria este un jalnic înlocuitor al dragostei, șopti Armand, gânditor.

Hilary ridică spre el ochii plini de lacrimi și murmură cu ardoare:

– De acum, sunt a ta, Armand!

– Atunci, să stabilim chiar acum data căsătoriei; exact peste o lună am să mă întorc. Ne vom căsători pe șapte noiembrie. Îți convine?

– Perfect! răspunse ea bucuroasă

– Pe urmă, o să facem turul Europei cu mașina. Luna noastră de miere va dura o lună întreagă, numai noi doi, liberi!

– Nemaipomenit! exclamă Hilary, bulversată.

– În sfârșit, la întoarcere, vom putea să lucrăm împreună. În timp ce te așteptam în biroul doamnei Watkin, mi-a spus că ești foarte competentă.

– Ei bine! Am să-mi urmez cariera, trase concluzia Hilary, care se simțea în stare să accepte orice.

– Cred că e timpul să plecăm, declară deodată Armand.

Se înnoptase și chelnerul începea să se impacienteze, pentru că toți ceilalți clienți plecaseră de mult.

Părăsiră deci încăperea și întunericul îi apropie și mai mult. Merseră mult timp fără nici o țintă. Nu conta decât armonia și liniștea pe care o simțeau în adâncul ființei.

Hilary se opri deodată ca să scruteze cerul înstelat. Mult timp, rămase așa, fascinată de spectacolul încântător.

Armand o trase lângă el și o strânse la piept. Ochii tinerei sclipeau ca două stele căzute din cer.

Sfârșit